

Chưa Từng Hẹn Ước

Contents

Chưa Từng Hẹn Ước	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	51
10. Chương 10	57
11. Chương 11	63
12. Chương 12	68
13. Chương 13	73
14. Chương 14	79
15. Chương 15	87
16. Chương 16	94
17. Chương 17	100
18. Chương 18	110
19. Chương 19: Ngoại Truyện	122

Chưa Từng Hẹn Ước

Giới thiệu

Yêu từ ánh mắt đầu tiên có hay không trong thế giới của chúng ta? Khi bạn thích một người, cho dù

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chua-tung-hen-uoc>

1. Chương 1

Cứ như thế, cô cho rằng mình đã thật sự quên.

Ngày hôm nay của Trình Vũ Phi có vẻ xui xẻo. Đầu tiên là trượt chân ngã lúc xuống xe bus, tiếp theo là bị bỏng tay khi pha cafe, sau đó thì máy tính hỏng, toàn bộ tài liệu vừa soạn xong đã không cánh mà bay. Dù cấp trên không yêu cầu nộp ngay, nhưng nhìn thư mục rỗng tuếch, Trình Vũ Phi vẫn thấy vô cùng phiền muộn.

Đến giờ tan ca, người nào người nấy đều phấn chấn, khác hẳn với cái vẻ ủ oải lúc làm việc. Đạo gần đây, có mấy cô sinh viên năm cuối thực tập ở văn phòng nên bầu không khí cũng nhộn nhịp và tươi mới hơn trước. Lúc này, một cô bé có gương mặt đáng yêu giờ tờ tạp chí trong tay lên, hào hứng nói: “Chị em mình đi xem phim đi! Em rất thích Hạ Tư Tư, hôm nay công chiếu bộ phim điện ảnh mới của cô ấy.”

Vài người nhiệt tình hưởng ứng, không phải vì thích Hạ Tư Tư, mà là hiếu kỳ về nữ diễn viên vừa đạt giải Nữ hoàng màn bạc.

Một nữ sinh khác giằng lấy tờ báo, “Sao vẫn là cái tin cũ rích này? Tớ đọc mấy lần rồi. Cái toà soạn này làm sao thế? Chẳng đổi mới gì cả!”.

“Trai tài gái sắc rất đẹp đôi mà, hơn nữa họ cũng yêu nhau khá lâu rồi, bị cánh phóng viên chụp được và lên mặt báo nhiều cũng dễ hiểu.”

Ngay lập tức, mọi người lại nhao nhao bàn tán về chuyện của Hạ Tư Tư và An Diệc Thành.

Từ khi Hạ Tư Tư bước chân vào làng giải trí, tin đồn tình cảm với An Diệc Thành xuất hiện không ngừng. Nhiều tờ báo còn viết bài tử mỉ về mối quan hệ giữa họ. Hạ Tư Tư và An Diệc Thành là bạn học từ thời cấp hai, nghe nói lúc đó đã khá thân thiết, cho tới giờ tình cảm vẫn tốt.

Ban đầu, người ta chỉ quan tâm tới cái danh hiệu “ngôi sao mới nổi” của Hạ Tư Tư. Càng về sau, khi báo giới liên tiếp chụp được ảnh Hạ Tư Tư và An Diệc Thành đi ăn tối cùng nhau, cái tên An Diệc Thành mới được đào bới lên. Lúc ấy, mọi người vô cùng kinh ngạc khi biết An Diệc Thành chính là một trong số những người đứng đầu Hoàng Thành.

Hoàng Thành là một tổ chức rất bí ẩn, nhiều tai tiếng ngay từ khi mới hình thành. Nhưng sau khi Cố Trường Dạ lên nắm quyền, Hoàng Thành dần được “thay da đổi thịt”, trở thành một thế lực mạnh không gì lay chuyển được, mặt nổi là kinh doanh các lĩnh vực dịch vụ, giải trí, du lịch...thực chất bên trong có ảnh hưởng tới bao nhiêu thứ khác thì không ai rõ. Mấy năm trở lại đây, Hoàng Thành còn quyên góp rất nhiều tiền cho giáo dục tiểu học, tạo cơ hội cho trẻ em nghèo được đến trường, tích cực phối hợp với chính quyền thành phố trong việc xây dựng hạ tầng thành phố, vì vậy thế lực của họ càng thêm vững chắc.

Tiếng tăm của Hoàng Thành càng nổi thì những người đứng đầu tổ chức càng nhận được nhiều sự quan tâm từ dư luận. An Diệc Thành cũng không ngoại lệ, anh là một trong bốn nhân vật có ảnh hưởng trong tổ chức, có biệt danh “Hoàng Thành An Thiếu”.

Nghe đồng nghiệp bàn tán xôn xao, ánh mắt Trình Vũ Phi lơ đãng nhìn vào khoảng không, hai tay vẫn đặt trên bàn phím nhưng chẳng gõ được chữ nào. Cô thu tay lại, từ bỏ ý định tăng ca soạn lại tài liệu. Nếu giờ cô nói, An Diệc Thành chính là bạn học thời cấp ba của mình, không rõ đồng nghiệp sẽ phản ứng ra sao?

“Chị Trình cùng đi xem nhé? Đẳng nào tan ca cũng không có việc gì làm!” Cô sinh viên kia đột nhiên quay sang nói với Trình Vũ Phi. Hai tiếng “chị Trình” đã kéo Trình Vũ Phi về thực tại.

Ừ nhỉ, mình đã là một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi rồi! Không còn là thiếu nữ mười sáu năm xưa nữa, những khát vọng trước kia đã vụt trôi như giấc mộng.

“Thôi, mọi người đi đi, tối nay chị có hẹn rồi.”

Nghe Trình Vũ Phi nói vậy, không ai ép nữa, người nào người nấy thu dọn đồ đạc rời khỏi văn phòng.

Trình Vũ Phi do dự nhìn màn hình vi tính hồi lâu, sau đó, cô tắt máy, cầm túi xách chuẩn bị ra về. Bỗng dưng, ánh mắt vô tình lướt qua tờ tạp chí kia, dòng chữ trên đó khiến cô thất thần: Hôn nhân rạn nứt, cặp âm họ Từ tái hôn với người con gái khác.

Vừa rồi đồng nghiệp mãi mê bình luận về Hạ Tư Tư mà không chú ý tới tin tức giật gân này.

Cậu ấm Từ Triệu Luân chính là chồng của Tiết Giai Nhu – người bạn thân duy nhất của cô.

Tin tức này khiến nổi phiền muộn trong lòng Trình Vũ Phi càng thêm nặng nề. Cô lập tức gọi điện thoại cho Tiết Giai Nhu. Giọng điệu của Tiết Giai Nhu hoàn toàn bình thường, không có vẻ gì là đau khổ khi chồng cũ tái hôn. Trình Vũ Phi mím chặt môi, cố gắng kìm nén sự tức giận, hẹn Tiết Giai Nhu ra ngoài ăn tối. Tâm tình Tiết Giai Nhu dường như rất tốt, hí hửng giới thiệu một nhà hàng mới, còn tranh giành trả tiền với cô.

Thái độ của Tiết Giai Nhu thản nhiên đến mức Trình Vũ Phi cũng phải nghi ngờ mình đọc nhầm. Nhưng bài báo kia viết rõ ràng nào là thời gian Từ Triệu Luân dọn ra ở riêng, nào là anh ta có ý định tái hôn với ai, thậm chí ngày đính hôn cũng đã ấn định.

Trình Vũ Phi từ lâu đã quên mất mình và Tiết Giai Nhu quen biết nhau ra sao. Cô chỉ nhớ hai người học chung suốt mười hai năm, trải qua bao nhiêu kỳ thi phân lớp, phân ban nhưng chưa từng bị chia rẽ. Tiết Giai Nhu từng nói đùa rằng: “Xem ra cả đời này, chúng ta đã được định sẵn sẽ ở bên nhau rồi!”.

Ra khỏi công ty, Trình Vũ Phi vội vàng đi tới trạm xe bus gần nhất. Bạn thân ly hôn mà cô chẳng hay tin, chỉ có thể trách mình không đủ quan tâm tới bạn bè. Cô thật sự không ngờ, quan hệ vợ chồng của hai người họ lại tệ đến mức này.

Cách đây ít lâu, khi em trai cô xảy ra chuyện, Trình Vũ Phi quá lo lắng nên đã tìm Tiết Giai Nhu nhờ giúp đỡ. Lúc ấy, Tiết Giai Nhu đồng ý không chút do dự, nhưng về sau lại không có động tĩnh gì. Ở cái đất An Xuyên này, với gia thế của nhà họ Từ, mọi việc đều có thể giải quyết dễ dàng. Chuyện của em trai cô không thu xếp ổn thoả, có lẽ do Từ Triệu Luân không chịu ra mặt giúp đỡ. Khi đó, Trình Vũ Phi đã lơ mơ đoán được vợ chồng họ có xích mích, chỉ là không ngờ nghiêm trọng đến mức ly hôn, hơn nữa, Từ Triệu Luân còn nhanh chóng tái hôn với người con gái khác.

Trong lòng Trình Vũ Phi hiểu rõ, Tiết Giai Nhu rất áy náy vì lần trước không giúp được em trai cô, vậy nên hôm nay mới đề nghị mời cơm. Nhưng cô cảm thấy, người áy náy lẽ ra phải là mình mới đúng.

Vừa bước vào cửa, Trình Vũ Phi đã thấy Tiết Giai Nhu tươi cười vẫy tay về phía mình. Có lẽ do mấy ngày trước đi du lịch nước ngoài nên làn da của Tiết Giai Nhu hơi sạm đen, thế nhưng nụ cười vẫn không kém phần rạng rỡ. Bao nhiêu lời giận hờn trách móc, Trình Vũ Phi chẳng thể nào nói ra được. Hai người quen biết nhau nhiều năm, đã hiểu rõ tính tình đối phương. Tiết Giai Nhu tuyệt đối không phải kiểu người hay dùng vẻ mặt tươi cười để che giấu nỗi buồn. Cho dù xảy ra chuyện lớn cỡ nào, cô ấy vẫn có thể ăn ngon ngủ kỹ. Có lẽ mọi người sẽ cho rằng cô ấy quá vô tư, hoặc rành lẽ đời đến mức vô cảm, nhưng cả hai trường hợp đều rất khó có được hạnh phúc.

Tiết Giai Nhu từng nói: “Làm người sao cứ phải thể hiện rõ nỗi buồn trên mặt? Nghĩ tới những điều vui vẻ và cười thật nhiều thì những chuyện buồn sẽ chẳng đáng để mình quan tâm tới nữa. Dần dần, trong đầu chỉ còn ghi nhớ những chuyện vui mà thôi”.

Vốn Trình Vũ Phi muốn khuyên nhủ Tiết Giai Nhu suy nghĩ lại, dù sao giữa vợ chồng họ còn có một đứa con gái hơn năm tuổi là Từ Nhân Nhân. Nhưng hiện tại, xem ra, cô đã lo lắng quá nhiều rồi.

Trình Vũ Phi vừa tiến lại gần bàn, Tiết Giai Nhu đột nhiên đứng dậy, kéo tay cô và nói: “Mình chợt nhớ ra có một nhà hàng làm món đậu phụ cực ngon. Bọn mình qua đó đi, cũng gần đây thôi”.

Hành động bất ngờ của Tiết Giai Nhu khiến Trình Vũ Phi nhất thời không theo kịp. Trước mặt bao nhiêu nhân viên phục vụ thế này mà rời đi thì thật không hay, nhưng thấy thái độ kiên quyết của Tiết Giai Nhu, Trình Vũ Phi cũng đành gật đầu.

Hai người vừa ra đến cửa thì nghe thấy có ai đó hét lên: “Ấy! Đúng là Hạ Tư Tư! Chị ký tên cho em được không?”.

Ở nhà hàng sang trọng này, bắt gặp những người nổi tiếng cũng không phải chuyện lạ.

Trình Vũ Phi ngoảnh lại, vừa lúc Hạ Tư Tư ra khỏi phòng bao, theo sau cô ta còn có một người đàn ông. Là An Diệc Thành. Trình Vũ Phi lập tức quay đầu đi, liếc cô bạn bên cạnh một cái.

Tiết Giai Nhu mỉm cười gãi đầu: “Thôi vậy, đã đến đây rồi thì ăn ở đây cũng được, mình cũng lười đi lắm”.

Lúc này, trông thấy An Diệc Thành và Hạ Tư Tư ở đây nên Tiết Giai Nhu mới cố tình kéo Trình Vũ Phi đi. Nhưng giờ đã chạm mặt nhau, cần gì phải trốn tránh?

Hai người chọn một bàn cạnh cửa sổ, không nhìn đôi nam nữ kia nữa. Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang thực đơn lên.

Sau khi ký tên cho người hâm mộ, Hạ Tư Tư mới nhìn qua bên này. Năm xưa khi thi Hoa khôi Giảng đường, Hạ Tư Tư đã bị Tiết Giai Nhu đánh bại. Sự ganh đua giữa phụ nữ với nhau đôi khi chẳng thể nào giải thích được cụ thể. Chỉ là một danh hiệu sờ không được, nhìn không thấy, nhưng người thua cuộc luôn canh cánh trong lòng.

Hạ Tư Tư nhú mào, ngoái đầu nhìn An Diệc Thành đi phía sau, lên giọng châm chọc: “Kìa, anh có nhớ tên hai mỹ nữ ngồi đằng kia không ? Bạn cấp ba của anh đấy”.

An Diệc Thành không trả lời, gương mặt tĩnh lặng che giấu toàn bộ cảm xúc, thậm chí chẳng buồn nhìn theo hướng mà Hạ Tư Tư chỉ.

Điều này không nằm ngoài dự đoán của Hạ Tư Tư. Xưa nay, An Diệc Thành không có hứng thú với những chuyện thế này. Chưa biết chừng, anh còn chẳng nhớ nổi Tiết Giai Nhu là ai, cho dù khi học cấp ba, cô ta xinh đẹp có tiếng. An Diệc Thành dường như có một năng lực đặc biệt, “miễn dịch” với những cô gái “quốc sắc thiên hương”.

“Thôi, không làm khó anh nữa.” Hạ Tư Tư đắc ý nói.

Bỗng nhiên, An Diệc Thành đi vượt lên trước, thốt ra ba từ: “Trình Vũ Phi”.

Hạ Tư Tư ngây người, một lúc sau mới ý thức được anh đang gọi tên cô gái ngồi chung bàn với Tiết Giai Nhu. Cô ta không quen thân với Trình Vũ Phi, ban nãy chỉ thuận miệng nói là bạn cấp ba, nào ngờ An Diệc Thành lại gọi chính xác tên đối phương.

Thế nhưng, Hạ Tư Tư rất nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình thường. Cô ta nghĩ, biết đâu An Diệc Thành chỉ tùy tiện đọc ra một cái tên để lừa mình. Chuyện này cũng không phải không có khả năng. Trước kia, Hạ Tư Tư từng hỏi An Diệc Thành rằng đứa trẻ anh đang nuôi rốt cuộc có phải là con ruột của anh hay không. Khi đó, anh đã gạt đầu thừa nhận. Nhưng càng nghĩ, Hạ Tư Tư càng cảm thấy không thích hợp, làm sao anh lại có con lớn như vậy được?!

Rất nhiều năm về trước, Trình Vũ Phi không ngừng nghĩ đến ngày tái ngộ An Diệc Thành. Nhưng từ sau khi gia đình gặp chuyện không may, cô đã từ bỏ giấc mộng ấy.

Cha cô làm ăn thất bại, nợ nần chồng chất, sau đó bị xuất huyết não và qua đời. Mẹ cô không chịu nổi cú sốc, chẳng bao lâu cũng đi theo ông. Căn nhà của gia đình bị người ta niêm phong rồi đem bán đấu giá, Trình Vũ Phi phải một mình chống chọi với cuộc sống vừa lo cho bản thân, vừa nuôi đứa em trai kém mình bảy tuổi. Trong đầu cô chỉ chứa một chuyện duy nhất là kiếm tiền nuôi em ăn học, đâu có tâm trí để nghĩ tới thứ tình cảm như gió thoảng qua kia?

Cứ như thế, cô cho rằng mình đã thật sự quên. Nhưng bây giờ cô mới hiểu, chỉ là thâm tâm cô không muốn nghĩ về người đó. Cô chôn chặt ký ức vào sâu dưới đáy lòng, không muốn đào bới nó lên, cuối cùng thì sao đây ? Hành động của Tiết Giai Nhu hôm nay chẳng khác nào một cái tát đã thức tỉnh cô, ngay cả người khác cô cũng không lừa được thì làm sao có thể lừa dối bản thân mình?

Gọi món xong, Trình Vũ Phi nhìn Tiết Giai Nhu, nói: “Cậu không cần làm vậy đâu!”.

Không cần áy náy vì chuyện em trai cô, cũng không cần nghĩ cách giúp cô tránh mặt An Diệc Thành.

“Thế cậu thử nói xem, vì sao bao nhiêu năm qua cậu vẫn không chịu yêu người khác?”, Tiết Giai Nhu nghiêm mặt nhìn bạn, “Vì sao không chịu suy nghĩ về chuyện tình cảm?”.

Không cho Trình Vũ Phi cơ hội biện minh, Tiết Giai Nhu đã lắc đầu nói tiếp: “Đừng có kêu là phải lo cho em trai, cơ này cũ rích rồi, kiếm cái khác mà dùng đi!”.

Nghe vậy, Trình Vũ Phi đột nhiên mắt sạch dưng khí giải thích. Tiết Giai Nhu hiểu rõ chuyện của cô đến từng chân răng kẽ tóc, cô chẳng thể che giấu bất cứ điều gì khi đứng trước mặt cô ấy.

Thực ra, Tiết Giai Nhu cũng chỉ tình cờ biết được chuyện giữa Trình Vũ Phi và An Diệc Thành. Khi đó, bọn họ đang học cấp ba, suốt ngày phải nghe giáo viên nhấn mạnh tầm quan trọng của việc thi đại học nên ai nấy đều lao vào học ngày học đêm. Trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng như vậy mà Trình Vũ Phi lại thường xuyên đi bộ lang thang sau khi tan học. Tiết Giai Nhu thắc mắc thì cô lấy cớ là rèn luyện thân thể.

Mãi cho đến một hôm, Tiết Giai Nhu cảm thấy kỳ lạ, bèn bí mật theo sau Trình Vũ Phi. Nếu không làm như thế, có lẽ cả đời này cô cũng không biết Trình Vũ Phi lại giấu kỹ chuyện tình cảm đến vậy. Tiết Giai Nhu trông thấy Trình Vũ Phi một mực đi theo cậu bạn lớp trưởng An Diệc Thành, thậm chí bản thân bị theo dõi cũng không biết. Tới lối rẽ, Trình Vũ Phi lượn tiếc đi về hướng khác, bấy giờ Tiết Giai Nhu mới bước nhanh lên trước, vỗ vào vai bạn: “Hoá ra là thế này hả? ”.

Nụ cười ranh mãnh của Tiết Giai Nhu khiến Trình Vũ Phi xấu hổ đỏ bừng mặt.

Về chuyện này Tiết Giai Nhu không tỏ thái độ gì đặc biệt. Ấn tượng của cô về An Diệc Thành chẳng tốt cũng chẳng xấu. Anh ta được khá nhiều nữ sinh trong trường thầm mến nhưng lại hồ hững với tất cả. Cho dù đối tượng xinh đẹp thế nào anh ta cũng thẳng thừng từ chối. Nếu nói về mức độ thân thiết, có lẽ anh ta chỉ giao du nhiều nhất với Hạ Tư Tư. Kiểu đàn ông lạnh lùng, cao ngạo như vậy thường khiến người khác bị tổn thương, chẳng ai có khả năng nắm giữ được tâm tư của anh ta.

Tiết Giai Nhu rất tò mò, không hiểu vì sao Trình Vũ Phi lại rung động trước An Diệc Thành. Ngoài đẹp trai ra, anh ta không có điểm gì khác biệt. Huống hồ, gia cảnh của An Diệc Thành vô cùng khó khăn, điều này mọi người đều biết. Có lần, Tiết Giai Nhu hỏi lý do thì Trình Vũ Phi nói, bản thân mình cũng không rõ, chỉ là mỗi lần khi nhìn thấy An Diệc Thành, trong lòng bất giác cảm thấy vui vẻ, cứ muốn lại gần anh thêm chút nữa.

Thấy Trình Vũ Phi vì An Diệc Thành mà chăm chỉ học hơn, Tiết Giai Nhu cũng từ bỏ ý định khuyên can.

So với Trình Vũ Phi, Tiết Giai Nhu suy nghĩ thực tế hơn nhiều. Mặc dù giáo viên và bạn bè đều cho rằng một người tài giỏi như An Diệc Thành sau này ắt có tương lai, thế nhưng đó là chuyện của nhiều năm nữa. Huống hồ, trên đời này có hàng vạn người tài giỏi, chẳng thể nào nói trước được điều gì. Không chỉ riêng gia đình khá giả như nhà họ Trình, những gia đình bình thường khác có lẽ cũng không muốn gả con gái ột người không quyền, không của như vậy.

Quan trọng hơn, Trình Vũ Phi bấy giờ đã có đối tượng kết hôn do bố mẹ sắp đặt. Tiết Giai Nhu không khuyên ngăn chỉ vì không muốn dội gáo nước lạnh vào người đang yêu say đắm. Về sau, nhà họ Trình gặp chuyện không may nên phía nhà trai huỷ hôn. Nếu không, chưa biết chừng giờ này Trình Vũ Phi đã phải kết hôn với đối tượng kia rồi.

“Vì chưa gặp được người thích hợp thôi!” Trình Vũ Phi gượng cười.

“Thế để mình giới thiệu cho nhé! Nhất định sẽ tìm cho cậu một người đàn ông tốt!” Tiết Giai Nhu phấn khích nói.

“Để sau đi!” Trình Vũ Phi vừa ăn vừa đáp. “Cậu muốn đẩy mình đi nhanh thế cơ à?”

Tiết Giai Nhu vẫn chưa muốn kết thúc chủ đề.

“Vũ Phi, chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi, cái gì nên từ bỏ thì từ bỏ. Sau khi chia tay, cố chấp giữ lấy hồi ức là việc vô cùng ngu ngốc. Huống hồ, hai người còn chưa thật sự hẹn hò. Sao phải vậy chứ?”

“Từ xưa tới nay, mình chưa từng có suy nghĩ dây dưa với người đó! Cậu tin hay không thì tùy.”

...

Nhưng đến một ngày, Trình Vũ Phi lên diễn đàn nhóm bạn thời cấp ba, đọc được tin An Diệc Thành đã bỏ học sau khi vào đại học chưa lâu, không ai biết anh đi đâu, làm gì. Trình Vũ Phi vô cùng kinh ngạc, bởi lẽ, An Diệc Thành từ nhỏ tới lớn luôn coi học tập là việc quan trọng nhất trong đời. Hy vọng duy nhất của mẹ anh chính là anh học hành thành tài, tương lai có ngày ngẩng cao đầu với xã hội. Vậy mà anh lại bỏ học? Bạn bè đều cho rằng, anh đi tìm cô bạn gái Hạ Tư Tư. Thời gian đó, cô ta đang ở nước ngoài du học.

Một người đàn ông có thể từ bỏ cả thứ quan trọng như sinh mệnh vì một người phụ nữ, thì tình cảm của anh ta phải sâu đậm đến đâu?

Trình Vũ Phi lập tức tắt máy tính, không dám đọc thêm bất cứ lời bình luận nào của đám bạn học cũ. Từ khoảnh khắc đó, cô đã thực sự tỉnh ngộ, anh và cô thuộc về hai thế giới khác nhau, không thể có bất cứ mối liên hệ nào.

“Tìm một người đàn ông tốt rồi kết hôn đi! An Diệc Thành không hợp với cậu đâu. Cậu ta chẳng qua chỉ là giấc mơ thời thiếu nữ của cậu thôi.” Tiết Giai Nhu thở dài. “Việc An Diệc Thành đi theo Cố Trường Dạ, đằng sau có bao nhiêu ẩn tình là điều chúng ta không thể tưởng tượng nổi. Bản lĩnh của cậu ta lớn đến đâu mới có thể trở thành tâm phúc của Cố Trường Dạ?”

Trình Vũ Phi gật đầu. Mấy năm qua, cô nghe ngóng được nhiều tin tức về An Diệc Thành, nên rất hiểu lời khuyên của Tiết Giai Nhu.

Tiết Giai Nhu tiếp tục: “Cứ coi như không bận tâm tới cuộc sống của An Diệc Thành hiện giờ, nhưng mối quan hệ giữa cậu ta và Hạ Tư Tư suốt mấy năm qua, thật giả thế nào mọi người đều nhìn thấy cả”.

Trình Vũ Phi mím môi, đột nhiên không biết nên nói gì.

Tiết Giai Nhu lại dội thêm một quả bom nữa: “An Diệc Thành còn có một đứa con trai! Mặc dù không công bố ra bên ngoài, nhưng người của Hoàng Thành không ai là không biết”.

Đây mới là điều mà Tiết Giai Nhu muốn nói với Trình Vũ Phi nhất. Không nên lãng phí thời gian vào An Diệc Thành nữa! Có thể ngốc nghếch thăm yêu một người đàn ông vĩnh viễn không yêu mình, nhưng không thể nghĩ về một người đàn ông đã có gia đình!

Đó là giới hạn, giới hạn mà các cô nên có.

Thấy sắc mặt Trình Vũ Phi trắng bệch, Tiết Giai Nhu bấy giờ mới chịu im lặng.

Trình Vũ Phi chợt cảm thấy buồn cười. Ý định ban đầu của cô là đến an ủi Tiết Giai Nhu, vậy mà cuối cùng lại đổi thành Tiết Giai Nhu khuyên nhủ cô.

Ngồi ăn được một lúc, Tiết Giai Nhu nhận được điện thoại. Nói chuyện với đối phương xong, sắc mặt cô lập tức biến đổi.

Trình Vũ Phi lo lắng hỏi: “Có chuyện gì thế?”.

“Bảo mẫu bảo là không biết Nhân Nhân đã đi đâu, tìm mãi không thấy.”

“Vậy mau đi tìm đi.” Trình Vũ Phi giục bạn. Cô vốn muốn nói rất nhiều điều, nhưng có lẽ hiện giờ không thích hợp. Thời gian này, tâm trạng của bé Nhân Nhân chắc chắn bị ảnh hưởng từ việc bố mẹ ly hôn.

Tiết Giai Nhu gật đầu rồi vội vàng đứng dậy, nhưng vẫn không quên ra quầy thanh toán trước khi rời đi.

Trình Vũ Phi nhìn một bàn đầy thức ăn, tâm trạng phức tạp. Cô cầm đũa, liên tục gấp đồ ăn bỏ vào miệng, giống như muốn dùng cách thức này để đẩy hết những khó chịu trong lòng ra ngoài. Mãi đến khi dạ dày không thể chứa thêm được nữa, cô mới đứng dậy ra về.

Rời khỏi nhà hàng chưa bao xa, Trình Vũ Phi tựa vào thùng rác nôn thốc nôn tháo. Cô nôn rất lâu, chảy cả nước mắt. Sau đó, cô đứng im một lát rồi mới lấy khăn giấy trong túi rách ra lau mặt. Lúc chuẩn bị đi tiếp, Trình Vũ Phi chợt thấy có cảm giác bị theo dõi. Cô quay đầu lại, trông thấy một chiếc xe dừng cách mình không xa, quen thuộc đến nỗi cô lập tức đoán được người ngồi trong xe là ai.

Cửa kính từ từ hạ xuống, An Diệc Thành lạnh lùng nhìn về phía Trình Vũ Phi: “Lên xe”.

2. Chương 2

Những tưởng, lãng quên là điều tồi tệ nhất.

Anh ấy hận mình.

Mỗi lần nhìn mình, ánh mắt anh ấy đều toát lên sự căm hận.

Trình Vũ Phi không biết phải dùng từ gì để diễn tả cảm xúc hiện tại. Người đàn ông này, thật sự hận cô đến vậy sao?

Ngồi vào ghế phụ lái, mí mắt cô sụp xuống. Cô từng nhiều lần suy nghĩ về mối quan hệ giữa mình và An Diệc Thành. Nếu như tốt thì một ngày nào đó ngẫu nhiên gặp nhau trên đường, anh sẽ dừng bước, mỉm cười chào hỏi cô. Nếu như không tốt, có lẽ anh sẽ chẳng nhớ nổi cô là “bạn học cũ” của mình.

Trong bữa tiệc chia tay cuối lớp mười hai, cô đã lấy hết can đảm cầm một ly rượu đến trước mặt anh để cạn ly. Vậy mà anh nhìn cô rất lâu, ánh mắt mang theo sự xa lạ. Cô gượng đầu uống hết ly rượu, cổ nuốt vào trong cả nỗi xót xa.

Những tưởng, lãng quên là điều tồi tệ nhất. Nhưng hoá ra không phải! Căm hận mới là điều tồi tệ nhất.

Không dưới một lần Trình Vũ Phi cảm nhận được nỗi hận thù toát ra từ ánh mắt An Diệc Thành. Cô lấy làm lạ, không hiểu vì sao An Diệc Thành lại hận mình? Nghi ngờ có liên quan tới chuyện của đời trước nên cô đã bỏ rất nhiều thời gian để tìm hiểu. Thế nhưng hai gia đình họ hoàn toàn không dính dáng tới nhau, nói gì đến ân oán? Bố của An Diệc Thành mất sớm, hai mẹ con họ nương tựa vào nhau mà sống. Gia cảnh như thế, e rằng muốn phức tạp cũng không phức tạp nổi. Bởi vậy, Trình Vũ Phi càng không hiểu vì sao An Diệc Thành lại luôn nhìn mình bằng ánh mắt hận thù đó? Nghi không ra thì tốt hơn là không nên nghĩ nữa.

Trình Vũ Phi bình ổn lại tâm trạng, liếc nhìn đồng hồ tốc độ. Xe đã tăng tốc. Cô mím chặt môi, không dám lên tiếng nhắc nhở An Diệc Thành. Còn nhớ trước đây, cũng từng có lần cô ngồi trong xe anh như thế này, thấy anh lái quá nhanh, cô đã nhắc anh lái chậm lại. Thế nhưng, anh chẳng những tăng tốc thêm mà còn quay sang nhìn cô, đúng lúc có một chiếc ô tô khác chạy ngược chiều lao đến. Nguy hiểm trôi qua trong gang tấc, cô sợ đến trắng bệch mặt, còn anh vẫn điềm nhiên như không.

Trình Vũ Phi thật sự bất ngờ khi gặp lại Hạ Tư Tư và An Diệc Thành ở nhà hàng này. Cách đây không lâu, sau khi đoạt giải Nữ hoàng màn bạc, Hạ Tư Tư đã trả lời giới truyền thông rằng, cô hy vọng chuyện tình cảm cũng sẽ thuận buồm xuôi gió như sự nghiệp. Lúc ấy, An Diệc Thành vẫn chưa về nước. Trình Vũ Phi cho rằng anh sẽ ở lại nước ngoài với Hạ Tư Tư, vậy mà họ đều trở về. Trong mắt mọi người, ngay từ thời trung học, họ đã là một đôi trời sinh.

Nghi tới những điều này, khoe miệng Trình Vũ Phi khẽ nhếch lên đầy trào phúng.

An Diệc Thành, đó là người đàn ông mà cô luôn nhung nhớ, là người đàn ông mà cô từng ao ước được chung sống đến đầu bạc răng long.

Bây giờ thì sao? Anh nuôi cô như nuôi nhân tình, trong khi anh đã có bạn gái danh chính ngôn thuận. Hành vi của anh chẳng khác gì những gã đàn ông lắm tiền nhiều của khác trên đời này.

Đương nhiên, anh làm thế không có gì sai, càng không đến lượt người ngoài phán xét. Nhưng cô thực sự khó chịu, bởi lẽ chàng thiếu niên không một chút vẩn đục trong lòng cô đã thay đổi, trở thành kiểu đàn ông mà cô căm ghét nhất.

Xe đã chạy vào trục đường trong khu đô thị. Mỗi khi đến nơi này, trong đầu Trình Vũ Phi đều nổi lên một suy nghĩ: đây không phải “nhà”, mà là một trong số nhiều “căn cứ” xa hoa của anh, phải chăng mỗi nơi đều có một người phụ nữ như cô? Trình Vũ Phi luôn nghĩ về bản thân một cách ti tiện như thế, cơ hồ việc đó có thể giúp cô bớt đau khổ hơn vì không cần phải bận tâm tới thứ gọi là “lòng tự trọng”.

“Nhà” của anh có lẽ chính là nơi từng lên mặt báo kia. Cánh phóng viên đã chụp được cảnh Hạ Tư Tư sáng sớm lái xe tới đó, mối quan hệ giữa họ càng không cần thêm lời thừa thãi nào để miêu tả.

Xe vừa dừng lại, Trình Vũ Phi lập tức mở cửa bước xuống, bắt đầu nôn. Dạ dày khó chịu, nhưng trái tim còn khó chịu hơn gấp vạn lần. Cô không thể chấp nhận được sự thật rằng cả anh và cô đều đã biến thành hạng người mà chính bản thân mình căm ghét.

Cơn nôn vừa chấm dứt, Trình Vũ Phi quay đầu lại thì đã không thấy An Diệc Thành đâu. Cô nhếch miệng cười. Anh ấy lạnh lùng với mình như vậy, nhưng lại muốn mình trở thành người phụ nữ của anh ấy. Sở thích này có phải quá đặc biệt rồi không?

Trình Vũ Phi đi vào căn biệt thự nhỏ, dì giúp việc lập tức dọn đồ ăn lên. Xem ra An Diệc Thành đã thông báo trước là hôm nay sẽ về đây. Nơi này bình thường chỉ có một người quản gia, mỗi lần anh về, dì giúp việc mới đến để nấu cơm.

Rõ ràng vừa nãy An Diệc Thành đã đi ăn cùng Hạ Tư Tư, vậy mà giờ vẫn ngồi xuống bàn ăn. Trình Vũ Phi dẫn đo giày lát rồi tiến lại, ngồi đối diện An Diệc Thành. “Chủ nhân” muốn ăn cơm, đương nhiên cô phải phục vụ rồi.

Trong bữa cơm, An Diệc Thành không thích nói chuyện, cũng không nhìn cô. Thấy anh không để ý tới mình, Trình Vũ Phi bèn quay sang nhờ dì giúp việc nấu thêm một ít cháo.

Chẳng mấy chốc, trước mặt Trình Vũ Phi đã có một bát cháo nóng hổi bốc hơi nghi ngút. Ban nãy nôn đến mức dạ dày trống tuếch, lúc này có chút cháo nóng vào, Trình Vũ Phi thấy ấm bụng hẳn lên, cảm giác khó chịu cũng tan biến. Ăn được nửa bát, thấy người đàn ông đối diện buông đũa đứng lên, tâm tình của Trình Vũ Phi mới được thả lỏng.

Cô ghét phải ở bên cạnh anh. Cô thà rằng đứng từ xa nhìn anh, nhớ nhung anh, còn hơn là để anh xuất hiện trong cuộc sống của cô như hiện tại, hình tượng đẹp đẽ trước kia hoàn toàn sụp đổ.

Trình Vũ Phi ăn thật chậm, cố gắng kéo dài thời gian. Ăn xong, cô còn nán lại thêm một lúc lâu rồi mới miễn cưỡng lên tầng hai.

Căn biệt thự này khá thanh tịnh, bài trí đẹp đẽ, diện tích vừa đủ nên không tạo cảm giác quá trống trải, rất hợp với sở thích của cô.

...

Ra khỏi phòng tắm, Trình Vũ Phi thấy An Diệc Thành đang đứng hút thuốc ngoài ban công.

Mùa đông ở An Xuyên, cái lạnh như cắt da cắt thịt. Cô lặng lẽ nhìn bóng lưng anh, không hiểu vì sao

...

“Nghe đi chứ...” Giọng nói mang theo sự châm chọc.

Cô rất muốn đẩy anh ra nhưng không thể nào đẩy nổi. Ánh mắt anh như đang khiêu khích cô: dám nghe không?

Trình Vũ Phi cắn chặt răng. Bỗng nhiên, An Diệc Thành ấn nút nhận điện.

“Chị vẫn đang làm việc đấy à?” Giọng của Trình Gia Đồng từ đầu dây bên kia truyền tới. “Hôm nay chị về nhà không?”

Trình Vũ Phi bắt giác nhíu mày. An Diệc Thành vẫn không có ý định buông tha cô. Anh chăm chú quan sát sắc mặt cô, tựa như đang cảm thấy rất hứng thú khi chứng kiến cô lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Trình Vũ Phi không dám giằng điện thoại về, sợ Trình Gia Đồng nghe thấy tiếng động lạ. Cô đành lên tiếng: “Ừ, mấy hôm nay chị bận, nhiều việc lắm”.

“Thế giờ chị đang ở công ty à?” Trình Gia Đồng lo lắng hỏi.

Trình Vũ Phi định “ừ” thì thấy An Diệc Thành nghiêng đầu cười khê, giống như biết trước cô sẽ phải nói dối. Cô lập tức từ bỏ ý định đó đi.

Thấy Trình Vũ Phi mãi không trả lời, Trình Gia Đồng lại khẩn trọng lên tiếng: “Chị, lúc nào chị mới được về?”.

Không muốn để lộ cho An Diệc Thành biết mình bị ảnh hưởng bởi sự khống chế của anh, nên Trình Vũ Phi cố tỏ ra tập trung nói chuyện với em trai: “Chị không ở công ty, đang ở chỗ chị Giai Nhu, có chuyện gì không em?”

Nghe vậy, An Diệc Thành liền bật cười. Trình Vũ Phi không bận tâm tới anh. Cô nói như vậy để Trình Gia Đồng yên tâm, cô thực sự rất sợ nó biết chị gái mình là một người phụ nữ dễ tính.

“Vậy ạ, không có chuyện gì. Thế chị cứ ở lại an ủi chị Giai Nhu, hỏi thăm chị ấy giúp em với nhé.”

Trình Vũ Phi “ừ” một tiếng, bấy giờ mới cảm thấy nhẹ nhõm. Bỗng dưng, cô nhớ đến điều gì, bèn hỏi: “Gia Đồng, em đang ở đâu?”

Trình Gia Đồng ngập ngừng một lát mới đáp: “Hôm nay tan học, em tạt về nhà một lát, thấy chị chưa về nên đến công ty đón chị”.

Trình Vũ Phi từng người, may mà vừa rồi cô không nói là tăng ca.

“Em đợi chị một lát, chị qua đón em ngay!” Vừa nói, cô vừa nhìn thẳng vào mắt An Diệc Thành, ám chỉ anh nên buông mình ra.

“Không cần đâu! Sáng mai em có tiết học nên phải về trường từ sớm. Chị đừng lo cho em, em lớn rồi mà. Chị ở lại động viên chị Giai Nhu đi.”

Xem ra Trình Gia Đồng cũng đã đọc được tin tức về gia đình Tiết Giai Nhu.

Trình Vũ Phi không nói thêm gì nữa. An Diệc Thành chủ động tắt máy, đồng thời cúi xuống cắn vào vành tai cô. Toàn thân Trình Vũ Phi run rẩy, muốn tránh mà không tránh được. Chỉ quan hệ tình nhân mới có những cử chỉ thân mật như vậy, nhưng Trình Vũ Phi lại không cảm thấy thế. Trái lại, cô còn có cảm giác bài xích. Vì sao anh lại đối xử với cô như vậy?

An Diệc Thành quăng điện thoại ra xa, bắt đầu hôn điên cuồng lên mặt cô. Thấy cô tỏ ra không muốn phối hợp, anh bắt đầu lên tiếng: “Lúc này chống đối là một việc hết sức ngu xuẩn!”

Đúng thế, cô không có phản ứng, anh vẫn có thể buộc cô phải làm theo ý muốn của anh.

...

Trình Vũ Phi tỉnh dậy, toàn thân mềm nhũn không còn sức lực. An Diệc Thành đã rời đi từ lúc nào. Nhớ đến câu nói cuối cùng của anh, cô cười cay đắng.

Đàn ông nhiều lúc chỉ thích hợp để người ta mơ tưởng. Bởi vì chỉ khi ở trong mơ, anh ta mới là một người hoàn mỹ. Một khi đã đặt ở ngoài thực tế, kiểu gì cũng nảy sinh vô số những điều không như ý. Nhưng đáng buồn là, cho dù An Diệc Thành có làm bao nhiêu việc khiến cô căm hận, cô vẫn chẳng thể nào ghét được anh.

Trình Vũ Phi trở dậy thay quần áo, rửa mặt rồi mới gọi điện cho em trai. Trình Gia Đồng bắt máy rất nhanh: “Chị, có chuyện gì thế?”

“Em về trường chưa?”

“Em đang trên xe bus rồi.”

Giọng nói của em trai khiến Trình Vũ Phi cảm thấy ấm lòng. Trình Gia Đồng không giống những “cậu ấm” nhà giàu thường thấy trên phim ảnh. Tuy từ nhỏ đã được bố mẹ yêu thương, chiều chuộng nhưng Trình Gia Đồng rất ngoan ngoãn, càng lớn càng hiểu chuyện. Khi tai họa xảy đến với gia đình, Trình Gia Đồng mới mười bốn tuổi, còn Trình Vũ Phi hai mốt tuổi, vẫn chưa tốt nghiệp đại học. Thấy chị gái một mình gánh vác mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà, Trình Gia Đồng rất biết nghe lời, chưa bao giờ khiến chị phải phiền lòng.

“Hôm qua sao em lại về nhà? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Trình Vũ Phi lo lắng hỏi.

“Không có chuyện gì đâu chị. Tự dưng thấy nhớ chị nên em về thôi, không ngờ số đen như vậy, về mà không gặp được chị.” Trình Gia Đồng cười. “Cuối tuần chị phải mua món ăn mà em thích để bù đắp đấy nhé.”

Trình Vũ Phi bật cười, “Được rồi, ở trường học phải học hành chăm chỉ, đừng lo lắng những chuyện không đâu nữa. Mọi việc đều đã giải quyết ổn thoả rồi, sẽ không có vấn đề gì nữa đâu.”

Nghe chị gái khuyên nhủ, Trình Gia Đồng cũng cảm thấy yên tâm.

Nói chuyện với Trình Gia Đồng xong, Trình Vũ Phi lại gọi điện cho Tiết Giai Nhu để hỏi thăm tình hình của bé Nhân Nhân. Đã tìm được Nhân Nhân, hiện giờ tâm trạng con bé không được tốt, vẫn đang khóc lóc âm ỉ.

Cúp máy, Trình Vũ Phi vội chuẩn bị đi làm. Xuống tầng trệt thì thấy đồ ăn được dọn sẵn trên bàn, cô ngồi xuống ăn một mình, trong lòng cô rất tò mò muốn biết những người làm ở đây coi cô là gì? Là nhân tình, hay “bà hai”? Cũng có thể họ không mấy bận tâm tới thân phận của cô, bởi chẳng lạ lẫm gì chuyện một người đàn ông giàu có bao nuôi phụ nữ.

Sau khi lấp đầy dạ dày, Trình Vũ Phi ra khỏi nhà. Cô định đi thẳng tới trạm xe bus nhưng chợt trông thấy tài xế của An Diệc Thành đã đánh xe đến cổng đợi sẵn. Do dự giây lát, cô quyết định lên xe. Đàng nào cũng đã làm những chuyện đáng khinh bỉ, cần gì phải vờ tỏ ra thanh cao? Chẳng khác nào tự lừa gạt bản thân.

Trình Vũ Phi ngả người vào lưng ghế, bầu không khí ngọt ngào trong xe khiến tâm trạng cô càng thêm phiền muộn.

Nếu không phải người làm chị như cô vô dụng, thì Trình Gia Đồng đã không bị dụ dỗ đi bán thuốc giả. Cô biết em trai thương mình những năm qua vất vả lo toan mọi chuyện trong gia đình, thế nên nó mới tranh thủ lúc rảnh rỗi đi làm thêm, kiếm chút tiền phụ giúp cô. Trong lòng Trình Vũ Phi vừa xót xa, vừa hổ thẹn.

Mấy tháng trước khi đang kiếm việc làm, Trình Gia Đồng gặp phải một kẻ lừa đảo. Nghe gã nói những lời ngon ngọt về cách kiếm được nhiều tiền, Trình Gia Đồng đã nhập hội với gã. Nhưng thật xui xẻo, chỉ ba ngày sau, cả hội bị cảnh sát tóm. Cảnh sát vốn để ý tới nhóm tội phạm này từ lâu, bọn chúng chuyên bán thuốc giả lừa tiền của những người cao tuổi.

Trình Gia Đồng mới tham gia, không rõ nội tình nên hẳn là không có gì đáng ngại. Nghe cảnh sát nói vậy, Trình Vũ Phi cũng yên tâm một chút. Em trai cô mới chỉ mười chín tuổi, con đường phía trước còn dài, không thể để dính bất cứ vết nhơ nào. Thế nhưng lần thứ hai tới đồn làm việc, Trình Vũ Phi vô cùng hoang mang khi cảnh sát nói tình hình đã thay đổi theo hướng không mấy khả quan. Phía trên đã hạ lệnh cần xử lý nghiêm ngặt vụ án, bởi phạm vi ảnh hưởng của nó quá rộng.

Trình Vũ Phi vừa lo vừa sợ, nhưng lúc đó cô lại không được gặp em trai, không biết nó ở trong trại tạm giam tình hình ra sao. Rơi vào đường cùng, cô cầu cứu Tiết Giai Nhu, hy vọng Từ Triệu Luân có thể ra mặt nói giúp vài câu. Đợi suốt mấy ngày vẫn chẳng thấy hồi âm, Trình Vũ Phi rất sốt ruột nhưng không muốn làm khó đến bạn. Đến một hôm, cô vừa ra khỏi đồn cảnh sát thì có một chiếc xe chậm rãi dừng lại bên cạnh. Cửa sổ hạ xuống, người đàn ông ngồi trong xe tháo cặp kính râm ra và hỏi cô: “Muốn cứu em trai không?”

Đến tận bây giờ, Trình Vũ Phi vẫn không muốn thừa nhận cảm giác của mình lúc đó. Khi trông thấy gương mặt ấy, cô đã cho rằng mình gặp ảo giác, giống như giấc mộng của một cô bé mười mấy tuổi, chàng hoàng tử từ trên trời giáng xuống, cứu mình trong lúc nguy nan.

Chuyện nực cười đến vậy, nhưng cô lại nhớ kỹ.

Công việc ngập đầu, đồng nghiệp xung quanh than thở: “Dậy sớm hơn gà, làm mệt hơn trâu, lương chỉ đủ mua rau”. Lời nói có hơi cường điệu nhưng Trình Vũ Phi cảm thấy rất chân thực. Vật giá leo thang không ngừng, hằng tháng sau khi trả tiền nhà và tiền điện nước, lương còn lại chẳng đáng là bao. Nghĩ đến mới nhớ, tiền thuê nhà hình như sắp tăng nữa rồi.

Bên cạnh cái “chân thực tàn khốc” mà cuộc sống mang lại ấy, Trình Vũ Phi còn có một thứ cảm giác mơ hồ khác, do An Diệc Thành tạo ra. Lý trí cô bài xích sự “mơ hồ” đó, nhưng trái tim đã đổi nghịch.

Cô từng hỏi An Diệc Thành vì sao biết chuyện em trai cô, anh trả lời: “Đúng lúc đi ngang qua đồn cảnh sát vô tình bắt gặp nên ra tay giúp đỡ”.

An Diệc Thành không phải kiểu người thích làm từ thiện, một khi đồng ý giúp đỡ người khác nhất định phải có điều kiện kèm theo. Mà cô thì có thể mang lại cho anh lợi ích gì? Giá trị trao đổi của cô chỉ là chính bản thân cô mà thôi.

Vừa tới Hoàng Thành, An Diệc Thành đã bị Nguyễn Ngô Minh nhìn bằng ánh mắt dò xét. Anh cứ thế thản nhiên đi qua.

Thấy mình bị phớt lờ, Nguyễn Ngô Minh mới cất bước chạy theo: “Tứ ca, tối qua anh đi đâu?”. Vừa nói, anh ta vừa ghé đầu lại ngửi: “Mùi trên người anh không giống bình thường. Chẳng trách người ta vẫn hay nói, đàn ông sau khi có phụ nữ rồi thì mùi trên cơ thể sẽ thay đổi”.

An Diệc Thành không thèm bận tâm tới lời trêu chọc của anh ta, “Dưới kia có một công ty đang chiêu mộ “trung khuyến”¹ đấy, có hứng thú thì xuống xem sao”.

1Trung khuyến: Chó trung thành. Ở đây mang hàm nghĩa xấu, chỉ những người làm chân sai vặt, chịu luân cú.

Nguyễn Ngô Minh đang định lớn giọng cãi lại “làm gì có công ty nào”, thì chợt hiểu ra mình bị châm chọc. Anh ta hặn đến thấu xương.

An Diệc Thành vào phòng làm việc của Cố Trường Dạ, báo cáo tình hình chuyến đi công tác vừa rồi.

Nguyễn Ngô Minh vẫn nán lại đợi bên ngoài. Vì quá nhàn rỗi nên anh ta đã chót đánh cược với lão Bát. Nếu điều tra ra ai là mẹ ruột của con trai An Diệc Thành thì anh ta sẽ được đứng tên quản lý câu lạc bộ bowling trong nhiệm kỳ tiếp theo. Anh ta vốn chẳng phải người hám lợi, nhưng vì “danh dự cá nhân”, nhất định phải thắng cuộc cá cược này.

An Diệc Thành ra khỏi phòng, thấy Nguyễn Ngô Minh vẫn đứng đó, trong lòng không khỏi bội phục sự nhẫn nại của anh ta.

“Tứ ca, tối qua anh đi đâu?”, Nguyễn Ngô Minh thăm dò, “Hình như có người trông thấy anh đi cùng cô Hạ?”.

“Cậu tò mò về đời tư của tôi như thế, tôi mà nói cho cậu biết thì chẳng phải đã đả kích lòng hiếu kỳ của cậu rồi sao? Cậu cứ tiếp tục đoán đi!” Dứt lời, An Diệc Thành cất bước đi thẳng.

Nguyễn Ngô Minh đứng nhìn theo, lẩm bẩm: “Em lại rất muốn anh đả kích lòng hiếu kỳ của em đấy, nói đi được không hả!”.

Xử lý xong công việc, An Diệc Thành lái xe tới trường tiểu học để đón con trai. Ngoài cổng trường lúc này đã đông nghịt phụ huynh, từng tốp học sinh được giáo viên lần lượt dẫn ra. An Diệc Thành dừng xe cách đó khá xa để tránh ùn tắc, đợi chưa lâu đã trông thấy An Minh Gia một mình đi qua đám đông, tiến về phía này. Cậu bé mở to hai mắt nhìn người trong xe như để xác định đúng là bố mình, sau đó vui vẻ mở cửa ngồi vào.

An Diệc Thành hỏi con trai tình hình học tập hôm nay. Trước giờ, anh không hề nuông chiều cậu bé mà luôn dạy dỗ rất nghiêm khắc. Bắt đầu từ năm học này, anh đã để Minh Gia tự đi học bằng xe bus, chỉ thi thoảng có thời gian rảnh, anh mới đến đón cậu bé. An Minh Gia cũng rất thông minh, mỗi lần tan học mà không thấy xe của bố đỗ ở đây, cậu bé liền ngoan ngoãn lên xe bus về nhà,

“Con lại gọi điện làm phiền chú Bảy rồi phải không?” Lúc dừng đợi đèn xanh, An Diệc Thành mới hỏi con trai.

An Minh Gia quay sang quan sát nét mặt bố, xác định bố không hề tức giận, cậu bé bèn gật đầu: “Bố đi công tác lâu quá nên con mới gọi điện hỏi chú Bảy”.

An Diệc Thành không nói gì thêm. Minh Gia nhẩn mặt, không hiểu bố mình đang nghĩ gì.

Về tới nhà, An Diệc Thành đích thân trông con trai làm bài tập và chuẩn bị bài ngày mai. Chỗ nào bé Minh Gia không hiểu, anh đều giải thích tỉ mỉ.

“Bố, ngày xưa bố học rất giỏi phải không?” Minh Gia nhìn bố đầy sùng bái.

An Diệc Thành đáp bằng giọng không mấy hào hứng: “Tạm được”.

Như thường lệ, sau khi làm xong bài tập, bạn nhỏ Minh Gia có một giờ đồng hồ để xem phim hoạt hình, tiếp đó là ăn tối, đọc sách tham khảo và tắm giặt.

Lúc sắp đi tắm, bé Minh Gia ôm lấy cánh tay bố và nói: “Bố tắm cho con nhé!”.

“Con mấy tuổi rồi hả?” An Diệc Thành khẽ nhéo mũi con trai, nhưng rồi vẫn xắn tay áo lên chuẩn bị tắm cho cậu bé.

Anh không hề nhận ra, ánh mắt anh lúc nhìn con trai luôn rất ấm áp. Lão Thất vẫn hay nói, chỉ khi nhìn bé Minh Gia, Tứ ca mới dịu dàng đến vậy.

Mấy năm qua, Minh Gia đều do một tay An Diệc Thành nuôi nấng, cậu bé có tình cảm rất sâu đậm với bố.

Minh Gia nhìn bố tắm ịch, cất tiếng hỏi: “Bố, có phải bố thích cô Hạ không?”.

Cậu nhóc có vẻ rất quan tâm tới vấn đề này, đôi mắt mở to chờ câu trả lời. Cái nhìn chăm chú ấy thật giống với ánh mắt của một người.

An Diệc Thành khẽ nghiêng đầu, “Con nghe ai nói?”. Hoá ra là mượn cớ tắm cho để thăm dò chuyện của người lớn!

“Mọi người đều nói như vậy”, Minh Gia chu miệng, “Trên báo ấy ạ”.

An Diệc Thành mỉm cười, “Trẻ con không được tham gia vào chuyện người lớn”.

Minh Gia xì mặt, “Nhưng nếu bố thật sự thích cô Hạ, cô Hạ sẽ trở thành mẹ của con, việc này có liên quan tới con!”.

Trông bộ dạng ông cụ non của con trai, An Diệc Thành đột nhiên không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Bạn nhỏ Minh Gia rất quý Hạ Tư Tư, không những xinh đẹp, tốt bụng mà còn hay mua đồ chơi đến cho cậu bé. Mỗi khi cậu bé khiến An Diệc Thành tức giận, chính Hạ Tư Tư là người luôn đứng ra bênh vực. Nhưng dù vậy, trong lòng Minh Gia vẫn muốn mẹ ruột của mình hơn. Thậm chí cậu bé còn tin rằng, mẹ không hề thua kém cô Hạ, nếu không, làm sao bố và mẹ lại sinh ra mình?

“Tắm nhanh kéo cảm lạnh bây giờ!” An Diệc Thành nhắc nhở.

Minh Gia giận dỗi: “Cảm lạnh thì cảm lạnh! Dù sao con cũng là đứa trẻ không có mẹ, bố cũng không yêu con”.

An Diệc Thành nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai: “Chuyện của người lớn rất phức tạp, thế nên bố không thể giải thích rõ ràng với Minh Gia được! Con chỉ cần biết một điều, bố luôn luôn yêu con!”

Khoé mắt cậu bé chợt hoen đỏ, “ Nhưng người khác đều có mẹ, con lại không có! Con muốn có mẹ!”.

An Diệc Thành thở dài, bế con trai khỏi bồn tắm rồi lau khô người giúp cậu bé. Sau đó, anh đặt Minh Gia nằm lên giường, dỗ dành một lúc lâu, cậu bé mới chịu ngủ.

Anh lặng lẽ ngồi cạnh giường nhìn con trai ngủ say. Về chuyện gia đình, bản thân anh không có quá nhiều kỳ vọng, thế nhưng anh rất muốn mang lại cho con của mình một mái ấm hoàn hảo. Đáng tiếc, anh không làm được! Con trai của anh không có mẹ.

An Diệc Thành lắc đầu cười gượng. Anh từ nhỏ đã do một mình mẹ anh nuôi nấng, lúc ấy anh đã nghĩ, sau này nhất định không được để con mình trải qua cái cảm giác cô độc như thế. Vậy mà cuối cùng, con trai của anh, vừa sinh ra đã không có mẹ.

3. Chương 3

Hoá ra anh vẫn nhớ cô là ai, hình như chưa bao giờ quên.

Giản Ngưng là bạn thời đại học của Trình Vũ Phi, hai người ở chung phòng trong ký túc xá nên khá thân thiết. Trình Vũ Phi không phải là người nhiệt tình với mọi thứ, nhưng lại rất quan tâm tới Giản Ngưng, có chuyện gì cũng sẵn sàng giúp đỡ.

Cô làm vậy là vì lý do riêng. Trước kia, cô cũng như Giản Ngưng, luôn cảm thấy cuộc đời thật tươi đẹp. Nhưng từ sau khi tai hoạ ập đến với gia đình, cô đã buộc bản thân phải trưởng thành hơn, giống như số đông đang vật lộn với cuộc sống trên thế gian này.

Vì thế, lần đầu tiên bắt gặp nụ cười đơn thuần của Giản Ngưng, Trình Vũ Phi liền vô thức mong cô ấy có thể giữ mãi sự lạc quan. Cơ hồ đó là một cách để lấy lại thứ mà bản thân cô đã đánh mất.

Hôm nay, Giản Ngưng bất ngờ gọi điện nói muốn gặp cô. Hai người hẹn nhau ở công viên nhỏ gần nơi làm việc của Trình Vũ Phi. Giờ này, công viên khá vắng vẻ, trời mùa đông u ám khiến người ta có cảm giác quanh quẽ.

Giản Ngưng xuất hiện trong bộ dạng cực kỳ ảm áp với chiếc áo lông dày, cổ áo bằng nhung trắng, gương mặt vốn đã nhỏ của cô trông càng thêm nhỏ. Hình như cô ấy lại gầy đi rồi, Trình Vũ Phi thầm thở dài.

Chồng của Giản Ngưng hôm nay đã mang con trai của họ đi. Giản Ngưng muốn nhờ luật sư tư vấn xem có cách nào lấy lại quyền nuôi con hay không. Tuy nhiên, thế lực của chồng cô quá lớn, không có ai sẵn sàng giúp đỡ. Đương nhiên, Trình Vũ Phi cũng chẳng thể giúp gì trong việc này, mục đích của Giản Ngưng là muốn thông qua Trình Vũ Phi để nhờ sự giúp đỡ của vợ chồng Tiết Giai Nhu.

Trình Vũ Phi cắn chặt môi, hồi lâu không lên tiếng, cô sợ câu trả lời của mình sẽ khiến đối phương đau lòng. Thế nhưng, ánh mắt Giản Ngưng toát lên nỗi mong chờ xen lẫn cầu xin khiến lòng cô thực sự khó chịu, cảm giác bất lực hệt như lúc Trình Gia Đồng gặp chuyện mà cô không thể làm được gì. Cô rất muốn giúp Giản Ngưng, nhưng hiện giờ quan hệ giữa Tiết Giai Nhu và Từ Triệu Luân rồi ren như vậy thì làm sao cô có thể làm phiền tới họ?

Giản Ngưng rời đi đã lâu, Trình Vũ Phi vẫn ngồi đó. Cô nhìn về phía mặt trời lặn, rõ ràng ánh nắng chưa tắt hẳn nhưng khí trời lại lạnh đến thấu xương. Bàn tay cô thậm chí tê cứng không còn cảm giác.

Trình Vũ Phi chợt nhớ đến ngày đưa Tiết Giai Nhu tới bệnh viện làm phẫu thuật. Sức khoẻ của Tiết Giai Nhu không tốt, bác sĩ đề nghị cô bỏ cái thai. Là người quyết đoán, Tiết Giai Nhu không băn khoăn gì nhiều, lập tức hẹn ngày làm phẫu thuật, thậm chí cũng không nói với chồng. Cuộc phẫu thuật kết thúc, hai người chuẩn bị rời khỏi bệnh viện thì trông thấy Giản Ngưng. Lúc ấy, Trình Vũ Phi vô cùng bất ngờ, cô và Giản Ngưng mất liên lạc đã lâu, nhưng vì đang đi cùng Tiết Giai Nhu nên cô không tiện trò chuyện nhiều với Giản Ngưng, chỉ để lại số điện thoại và địa chỉ rồi vội vàng ra về. Ngay hôm sau, cô quay lại bệnh viện đó, Giản Ngưng đang ngồi cạnh giường bệnh lau mặt ột người đàn ông. Nhìn thái độ chăm chú và cẩn thận của Giản Ngưng, Trình Vũ Phi cũng phần nào đoán ra mối quan hệ giữa họ. Khi đó, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô không phải chúc phúc, mà là xót xa. Bởi lẽ, Giản Ngưng từng nói, cô ấy muốn tìm một người đàn ông tài giỏi, anh tuấn và hết mực yêu thương mình để lấy làm chồng. Nhưng rõ ràng, người đàn ông đang nằm trên giường bệnh kia không hề thoả mãn giấc mộng thiếu nữ của cô ấy.

Thật nực cười! Chúng ta đều không thể giữ nổi sự đơn thuần của bản thân, nhưng lại luôn hy vọng người khác có thể làm được. Để rồi sau khi thấy họ đánh mất, trong lòng bỗng vô cùng khó chịu.

Trình Vũ Phi và Giản Ngưng ra ban công nói chuyện một lát, quay lại đã thấy phòng bệnh xuất hiện thêm một người.

Trình Vũ Phi không bao giờ nghĩ mình và An Diệc Thành lại gặp nhau trong tình huống như vậy. Anh đứng đó, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt sáng rực. Là anh, người thật bằng da bằng thịt đag ở trước mặt cô, không phải là trong cơn mơ mỗi đêm cô thấy. Thế nhưng, anh không thém liếc cô lấy một cái, đi ngang qua như người lạ. Cô chậm rãi nhắm mắt lại, mọi thứ đứng như cô dự đoán, khi hai người gặp nhau, cô vẫn nhớ kỹ anh, còn anh đã quên mất sự tồn tại của cô.

Chia tay Giản Ngưng, Trình Vũ Phi rời khỏi phòng bệnh. Vừa vào thang máy, vỏ bọc cô tự tạo ra ban nãy lập tức tan biến. Cô nhìn hai chân run rẩy, trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót. Anh chỉ xuất hiện trước mặt cô vài giây, vậy mà cô lại có phản ứng dữ dội đến vậy, thật nực cười!

Cô tựa lưng vào thang máy lạnh băng, nhìn chằm chằm cái bóng của chính mình phản chiếu trên mặt kim loại sáng loáng. Đột nhiên cô cảm thấy những lời Tiết Giai Nhu nói về mình thật chính xác. Cô và người đàn ông kia chưa hề nói chuyện yêu đương hẹn hò, thế mà hề gặp anh, cô lại căng thẳng đến mức này. Thật chẳng khác nào fan nữ được gặp thần tượng.

Cô nhắm mắt lại, một giọt nước chảy ra khoé mi.

Bảy năm trước, chàng trai ấy luôn xuất hiện với chiếc áo sơ mi trắng thu hút ánh nhìn của cô và tất cả mọi người. Anh được thầy cô yêu quý, được bạn bè ngưỡng mộ. Rất nhiều lần cô âm thầm đi theo anh, nhưng anh chưa từng ngoảnh đầu lại, chưa từng phát hiện có người luôn dõi theo mình.

Khi đó, Trình Vũ Phi ra sức học tập, thầm mong có thể kéo gần khoảng cách giữa mình và An Diệc Thành. Nhưng dù cô có cố gắng đến đâu, tối đa cũng chỉ có thể nằm trong top một trăm của khối. Mỗi lần công bố kết quả kỳ thi, cô đều đứng trước bảng thông báo rất lâu, nhìn cái tên trên cùng ấy như thể muốn khắc nó sâu vào tim. Giữa anh và cô, mãi là khoảng cách gần một trăm người.

Trình Vũ Phi gượng cười xua đi mảnh ký ức. Cô ra khỏi thang máy, vừa tới cửa lớn thì bị ai đó chặn lại.

“Cô Trình, đã lâu không gặp!”

Người đàn ông đứng ngay trước mặt cô, rất gần. Vẫn là gương mặt quen thuộc ấy, vẫn là ánh mắt thâm trầm ấy, rõ ràng và chân thực hơn bao giờ hết.

Cô giơ tay lên, muốn chạm vào anh để xác định đây không phải là ảo giác. Nhưng bàn tay mới chỉ khẽ động liền ngừng lại. Cô không dám.

Cô muốn cười với anh, nhưng cơ thể cô cứng nhắc, thậm chí hô hấp cũng có cảm giác đau đớn.

An Diệc Thành nhìn cô thêm vài giây, sau đó xoay người bỏ đi.

Nhìn bóng hình anh mỗi lúc một xa, nụ cười mà cô chuẩn bị rồi cuộc đã nở rộ. Đáng tiếc, anh không trông thấy. Và cũng như trước kia, anh không hề ngoảnh đầu lại nhìn cô.

Nhưng lúc ấy cô đã biết, hoá ra anh vẫn nhớ cô là ai, hình như chưa bao giờ quên.

Trình Vũ Phi ngây ngốc gồi trong công viên rất lâu, hồi tưởng lại những chuyện cũ, cô khẽ thở dài.

Cô chưa bao giờ chủ động gọi điện cho An Diệc Thành. Lần nào cũng là anh gọi cho cô, hay nói đúng hơn, tài xế của anh gọi tới, thông báo với cô nơi xe đang đợi, ngầm ám chỉ An Diệc Thành đã về, cô được “triệu hồi”.

Trình Vũ Phi lấy di động trong túi ra, đầu ngón tay run rẩy mở danh bạ. Cái tên An Diệc Thành nằm ở hàng thứ hai. Nực cười một điều là, có nhiều thứ cho dù ta muốn tránh cũng không được. Cô cố tình thêm một chữ “a” trước tên em trai để đẩy nó lên hàng đầu tiên, nhưng ba chữ “An Diệc Thành” vẫn cứ xông vào tầm mắt cô.

Do dự hồi lâu, cô quyết định ấn nút gọi. Trong lòng thấp thỏm, cô chỉ mong anh không nghe máy, hoặc không liên lạc được. Tiếc rằng, mọi thứ xảy ra trái ngược với mong muốn của cô. Thời gian chờ mới chỉ hai giây, An Diệc Thành đã nhận điện.

Hai bên đều im lặng.

Trình Vũ Phi khẽ thở hắt ra một hơi rồi nói: “Em...”. Lời đã đến khoé môi nhưng chẳng thể nói hết. Trình Vũ Phi lúng túng.

“Em đang ở đâu?” An Diệc Thành rốt cuộc cũng chịu lên tiếng.

Nghe cô nói địa điểm, An Diệc Thành “ừ” một tiếng rồi cúp máy. Trình Vũ Phi nhìn màn hình, thời gian cuộc gọi khoảng nửa phút. Trước giờ, mỗi lần nói chuyện điện thoại của hai người chưa từng vượt quá năm giây.

Trời mùa đông tối nhanh, Trình Vũ Phi ngồi chờ một lúc lâu mới thấy An Diệc Thành lái xe đến. Chân đã tê dại nhưng cô vẫn cố gắng đứng dậy, tự giác mở cửa lên xe. Cô hiểu rõ An Diệc Thành sẽ không bao giờ chủ động làm những việc này.

Ngồi yên vị trong xe, Trình Vũ Phi cẩn thận quan sát sắc mặt An Diệc Thành. Thấy không có gì bất thường, cô mới bớt lo lắng.

Đôi khi, Trình Vũ Phi thật sự muốn biết, sự hứng thú của An Diệc Thành đối với mình có thể kéo dài bao lâu. Cô không giống như những thiếu nữ mười tám đôi mươi, hay làm nũng, hay tíu tít cười đùa. Vì sao anh lại có hứng thú với cô? Chẳng lẽ anh thích kiểu phụ nữ buồn tẻ như cô sao?

Trước kia, chàng trai từng theo đuổi cô đã ví cô như đoá hoa hải đường. Nhưng cô biết, hải đường có đẹp đến đâu cũng không thể sánh bằng hoa hồng hay hoa mẫu đơn động lòng người được.

An Diệc Thành chăm chú lái xe, đôi mắt khuất sau cặp kính râm hơi nheo lại. Đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện cho anh, anh những tưởng có chuyện gì quan trọng, xem ra anh đã nhầm rồi.

“Giản Ngưng...hiện giờ ổn không?”

Nói ra những lời này, Trình Vũ Phi chợt cảm thấy bản thân đúng là một người giả nhân giả nghĩa. Hỏi rồi thì sao, biết rồi thì làm được gì?

Hoá ra là chuyện này. Mà còn chờ mong chuyện gì khác sao?

An Diệc Thành nhướn mày, khoé môi hơi nhếch lên.

Cô thật sự nghĩ rằng không ai biết những chuyện cô đã làm ư? Trước đây vì cô nhờ cậy nên Từ Triệu Luân mới giúp đỡ chị dâu chạy trốn. Đại ca không điều tra rõ ràng chuyện này, bằng không, ngay cả cô cũng khó tránh khỏi liên lụy. Ấy vậy mà cô vẫn chưa tỉnh ngộ, thật sự là hết thuốc chữa.

“Tốt nhất em hãy quên chuyện mình quen biết người phụ nữ đó đi!” Giọng nói hàm chứa sự uy hiếp khiến người ta khiếp sợ.

Trình Vũ Phi há hốc miệng, không nói được lời nào.

“Trình Vũ Phi! Em tưởng em là Thượng Đế à?” An Diệc Thành tháo kính xuống, phóng ánh mắt lạnh băng về phía cô.

Trình Vũ Phi cảm thấy khó thở như thể có vật gì đó đè trong ngực. Nếu cô là Thượng Đế, vì sao cô phải lực bất tòng tâm đứng nhìn em trai bị bắt giam?

Trình Vũ Phi nhắm mắt lại, trong lòng khê nhủ thầm: “Giản Ngưng, xin lỗi!”.

Cô thật sự không làm được gì. Đối diện với ánh mắt của An Diệc Thành, cô luôn luôn phải né tránh. Người đàn ông này lúc nào cũng vậy, chỉ cần một câu nói nhẹ nhàng đã có thể khơi dậy nỗi hổ thẹn của cô, khiến cô ý thức được mình là một kẻ vô dụng.

Xe chạy thêm một đoạn thì Trình Vũ Phi nhận được điện thoại của em trai. Từ sau sự việc lần trước, Trình Gia Đồng rất thường xuyên gọi điện cho cô.

Trong điện thoại, Trình Gia Đồng nói đã tìm được việc làm thêm, công việc không quá nặng nhọc, lương cũng khá. Em trai hiểu chuyện như vậy, Trình Vũ Phi cảm thấy rất vui, nhưng lại lo em trai vất vả. Tình cảnh hiện giờ của họ không như xưa, muốn có một cuộc sống tốt thì buộc phải tự dựa vào sức mình. Dù sao, cô cũng không thể giữ em trai ở nhà mãi, phải để nó tiếp xúc nhiều với xã hội mới trưởng thành được.

Lúc nói chuyện với em trai, gương mặt Trình Vũ Phi luôn rạng rỡ, giọng nói bộc lộ rõ sự quan tâm. An Diệc Thành bất giác cảm thấy khó chịu.

“Xuống chỗ nào?”

“Cái gì?” Trình Vũ Phi khó hiểu.

An Diệc Thành dường như không có tâm trạng để giải thích với cô, quả quyết dừng xe và giục cô xuống xe. Trình Vũ Phi ngơ ngác, mãi đến khi An Diệc Thành lái xe đi rồi, cô mới hiểu ra ý tứ của anh. Cô tìm anh để hỏi chuyện về Giản Ngưng, giờ đã có được đáp án, coi như xong việc.

Gió lạnh ập đến. Trình Vũ Phi lắc đầu cười khổ.

Gia Đồng cuối tuần sẽ về nhà nên Trình Vũ Phi đi siêu thị mua thức ăn, định bụng làm thật nhiều món mà em trai thích.

Vừa bước vào cửa, Trình Gia Đồng đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức từ bếp bay ra.

“Oa! Hôm nay chị làm nhiều món quá, em nhất định phải ăn hết để bù đắp những ngày bị cơm căng-tin hành hạ mới được!” Trình Gia Đồng xuýt xoa.

“Cơm ở trường khó ăn thế cơ à?” Trình Vũ Phi lấy làm lạ. Cô từng đến trường của em trai, nhận thấy điều kiện ở căng-tin rất tốt.

“Dù có ngon đến mấy cũng không bằng cơm chị nấu được!”

“Thôi được rồi, em ra ngoài đợi đi, chị sắp xong rồi đây!” Trình Vũ Phi giục em trai.

Trình Gia Đồng chần chừ giây lát rồi đi ra. Mấy năm nay, tuy rằng Trình Vũ Phi chưa một lần than thở với cậu về hoàn cảnh gia đình, nhưng trong lòng cậu hiểu rõ chị gái mình luôn âm thầm căng đáng mọi thứ. Hiện giờ, cậu cũng bắt đầu lo lắng về chuyện hôn sự của chị.

Trình Vũ Phi nhanh chóng mang thức ăn lên. Gia Đồng tự giác đi lấy bát đũa rồi xới cơm.

Trình Vũ Phi lớn hơn Trình Gia Đồng bảy tuổi. Trước đây cô không hiểu vì sao mẹ lại nhất quyết muốn sinh thêm em trai. Sức khỏe của mẹ không tốt, thời gian mang thai Gia Đồng, bà liên tục phải vào viện. Từng có những lúc cô cho rằng, mẹ trọng nam khinh nữ. Thế nhưng, say này trưởng thành, cô mới bắt đầu hiểu ra nỗi lòng mẹ, thậm chí còn cảm ơn đứa em trai đã từng bị mình ghét bỏ, bởi sau khi đã mất đi tất cả, cô vẫn còn một người luôn ở bên mình.

Khi còn nhỏ, cô thường xuyên thấy bố mẹ cãi nhau. Chỉ sau khi mẹ liều mạng sinh bằng được em trai, cuộc sống gia đình mới hoàn toàn thay đổi. Bố trở nên điềm đạm hơn, không hay nổi giận như trước, mỗi ngày đi làm về lại ôm Gia Đồng chơi đùa vui vẻ. Quan hệ giữa bố mẹ cũng tốt hẳn lên, chẳng còn những trận cãi vã, họ trở thành một cặp vợ chồng kiểu mẫu trong mắt mọi người.

Đôi lúc, Trình Vũ Phi tự hỏi, nếu không có đứa em trai này thì cuộc sống của cô sẽ ra sao? Có lẽ bố mẹ vẫn cứ dăm ba hôm lại to tiếng với nhau, có lẽ bố sẽ nuôi tình nhân bên ngoài rồi sinh rất nhiều con riêng, gia đình cô tan nát. Cứ nghĩ đến những chuyện kinh khủng ấy, Trình Vũ Phi lại cảm thấy ông trời thực sự đã ưu ái mình. Bố mẹ yêu thương Gia Đồng nhưng không hề nuông chiều quá đà, hơn nữa cũng không vì có con trai mà đối xử lạnh nhạt với cô hay để cô phải thua thiệt điều gì. Cô rất hài lòng với cuộc sống như vậy.

Đáng tiếc, số phận rất biết trêu ngươi. Trong khi bạn cho rằng mình hạnh phúc thì tất cả bất hạnh dồn dập kéo đến cùng một lúc, cướp đi của bạn tất cả, khiến bạn trở tay không kịp.

Trình Vũ Phi cười khổ.

Nhận lấy bát cơm Gia Đồng vừa xới, cô gấp thức ăn vào bát của em trai, “Ăn nhiều vào, trông em dạo này gầy lắm”.

Trình Gia Đồng lập tức xắn tay áo lên, gấp khuỷu tay lại, “Chị xem, tất cả đều dồn vào cơ bắp rồi này. Giờ em đi thi thể hình cũng được đấy!”.

Trình Vũ Phi nghe em trai nói vậy, không khỏi bật cười.

Tâm trạng được thả lỏng, Trình Gia Đồng ăn thêm vài miếng cơm rồi quyết định nói với Vũ Phi chuyện mình đã suy nghĩ từ lâu: “Chị, em định từ giờ trở đi cuối tuần sẽ ở lại trường học”.

Trình Vũ Phi kinh ngạc nhìn em trai.

Cậu kiên định nói tiếp: “Cuối tuần em còn phải đi làm, ở lại trường đi lại sẽ tiện hơn”. Trình Gia Đồng làm gia sư ột học sinh lớp bảy, thế nên ngày thường cũng bận chứ không chỉ cuối tuần, hễ tan học là cậu phải lập tức đến nhà học sinh.

Trình Vũ Phi do dự chốc lát rồi gật đầu: “Ừ, nhớ giữ sức khỏe, đừng cố quá kéo ốm”.

Gia Đồng chợt thấy khoé mắt cay cay, vội cúi đầu, “Em có phải trẻ con nữa đâu! Chị đừng lo!”. Ngừng một lát, cậu ta lại nói tiếp: “Chị cũng nên tìm bạn trai đi!”.

Trình Vũ Phi đánh trống lảng: “Sao tự dưng lại nhắc đến chuyện này? Có phải thích cô bạn nào ở trường rồi không?”.

“Sao lại quay sang nói em thế? Thôi bỏ đi, không thèm nói với chị nữa.” Trình Gia Đồng thở dài. Cậu quyết định ở lại trường học, một phần cũng là vì muốn chị dành nhiều thời gian cho bản thân hơn.

Buổi chiều, Gia Đồng quay về trường, Vũ Phi kiên quyết đòi đưa cậu ra bến xe. Dọc đường, Trình Gia Đồng liên tục nói cô phải nhanh chóng tìm một anh rể về chăm sóc, có như vậy cậu mới yên tâm ở trường học tập.

Vũ Phi chỉ cười trừ, cơ hồ không mấy để tâm.

“Trước kia...có phải chị rất yêu người đó không?”

Đến bến xe, Trình Gia Đồng mới rụt rè hỏi chị gái vấn đề này. Trong ký ức của cậu, Trình Vũ Phi là một cô gái dịu dàng, ngoan ngoãn, rất được lòng người lớn, cô chưa từng gây chuyện gì khiến bố mẹ thất vọng. Kết quả học tập của cô rất khá, nhưng cô luôn cho rằng mình học kém, cần phải nỗ lực gấp đôi.

Một cô gái thủy mị đến mức cơ hồ không biết nổi giận, thế nhưng năm lớp mười hai, Trình Vũ Phi lại cãi nhau kịch liệt với bố mẹ. Cô kiên quyết không chấp nhận lấy người đàn ông mà bố mẹ chọn. Trình Gia Đồng bấy giờ mới phát hiện ra, trái tim chị gái từ lâu đã cất giữ hình bóng một người, thậm chí sẵn sàng vì người đó mà đối đầu với bố mẹ, làm những việc tưởng chừng sẽ không bao giờ làm. Dù đã nhiều năm trôi qua nhưng Trình Gia Đồng vẫn nhớ như in cảnh tượng chị gái mình điên cuồng khóc lóc, dọa tuyệt thực, dọa tự sát.

“Gi cơ? Ai?” Bất ngờ bị hỏi, Trình Vũ Phi không kịp phản ứng.

“Hồi cấp ba, chị...” Biết mình nói những lời không nên nói, Trình Gia Đồng lập tức dừng lại. Thực ra, cậu chỉ muốn khích lệ chị gái mình, đáng vẻ yêu đến cuồng nhiệt của chị ngày đó thực sự rất đẹp, khiến người ra không thể rời mắt.

Trình Vũ Phi hơi nhú mày, “Chuyện từ thừa nào rồi, chị quên lâu rồi mà em vẫn nhớ cơ à?”.

Nghe thế, Trình Gia Đồng không còn gì để nói. Đúng lúc này xe bus tới, cậu vội vã lên xe, chỉ có điều khi ngoảnh đầu lại, cậu bắt gặp ánh mắt thất thần của Vũ Phi. Cậu biết, chị gái mình đang nói dối.

Em trai vừa đi thì Trình Vũ Phi nhận được điện thoại của Tiết Giai Nhu, cô lại tắt bật chạy tới chỗ hẹn. Tiết Giai Nhu lúc nào cũng thế, bất kể có chuyện vui hay buồn, cô ấy đều thích đi ăn, ăn đến no căng bụng mới chịu thôi. Ấy vậy mà vóc dáng vẫn cứ thon thả khiến người ta phải ganh tị.

Trình Vũ Phi bước vào nhà hàng đã thấy cô bạn thân ngồi bên một bàn kín đồ ăn. Tiết Giai Nhu đang ăn cực kỳ “cao hứng”, đến nỗi Trình Vũ Phi không thể tin được chính cô ấy là người vừa hét vào điện thoại: “Mình đang bực bội, mau đi ăn với mình”.

Trông thấy Trình Vũ Phi, Tiết Giai Nhu bèn đưa thực đơn ra, nhưng miệng vẫn không ngừng nhai. Nhìn một bàn đầy món điểm tâm ngọt, Trình Vũ Phi chẳng buồn mở thực đơn ra xem.

“Cậu lại làm sao nữa?” Cô hỏi.

Bộ dạng của Tiết Giai Nhu lúc này thật sự rất buồn cười, hệt như một đứa trẻ con.

“Đừng hỏi nữa!” Tiết Giai Nhu giận dữ. “Nhân Nhân đòi đi theo bố nó, không muốn ở với mình nữa! Thích đi thì cho đi, cho nó ném mùi bị mẹ kể hành hạ, ai thèm giữ chứ! Nói sớm ngay từ đầu thì có phải mình đỡ phải vất vả giành quyền nuôi con với lão Từ Triệu Luân rồi không? Con với chả cái!”.

Trình Vũ Phi nghe xong chỉ thấy buồn cười. Cô hiểu rất rõ bạn mình, Tiết Giai Nhu bây giờ không hề tức giận, bởi lúc tức giận thật sự, cô ấy sẽ không nói được gì.

Tiết Giai Nhu là một người biết suy nghĩ thấu đáo, luôn cố gắng làm thỏa mãn nhu cầu của con, nếu bé Nhân Nhân không muốn ở với cô nữa, cô sẽ không đau buồn hay cương quyết giữ nó lại. Cô luôn tôn trọng lựa chọn của người khác, chỉ cần mọi thứ không đi quá giới hạn.

Trình Vũ Phi đẩy cốc nước về phía bạn. Nghe Tiết Giai Nhu “tổ tội” con gái, cô chợt nhận ra sâu thẳm trong lòng mình có một chút ngưỡng mộ. Nếu ngày ấy không xảy ra bất trắc thì cô đã có một đứa con của riêng mình. Đáng tiếc, ngay cả đứa bé là trai hay gái, cô cũng không biết, nên chẳng thể tưởng tượng được nó lớn lên trông sẽ thế nào. Nó đã vĩnh viễn rời xa cô. Có lẽ do yêu cầu của cô quá cao, ông trời mới không cho cô cơ hội được làm mẹ.

Trình Vũ Phi cố gắng kìm nén nỗi đau. Cơ hồ như một vết thương mưng mủ lâu ngày, bề ngoài tuy đã đóng vảy, nhưng chỉ cô mới biết bên trong nó đang vô cùng nhức nhối.

Tiết Giai Nhu trút giận xong mới phát hiện ra sự khác thường của Trình Vũ Phi, đang định nói gì đó thì một cô gái ăn mặc thời thượng tiến lại bàn của hai người.

“Cô Trình, đã lâu không gặp.” Cô ta cố tình kéo dài giọng, hai tay khoanh trước ngực. “Tôi cũng không định quấy rầy hai cô dùng bữa, nhưng đã gặp nhau rồi thì vẫn nên tới chào hỏi cô một tiếng.”

Trình Vũ Phi khẽ chau mày.

“Cô Trình vừa trẻ vừa đẹp như vậy, thiếu gì đàn ông theo đuổi, chắc chắn cuộc sống sau này sẽ rất thoải mái. Sao cô cứ phải bám lấy đàn ông đã có gia đình thế? Đúng là không biết xấu hổ.” Bạch Kinh Nhu đánh mặt lại, giọng nói lạnh lùng. “Nhưng mà cũng dễ hiểu thôi. Nghe đâu trước đây gia đình cô thuộc loại khá giả, nhất thời không thể thích ứng kịp với cuộc sống cơ cực bần hàn, từ công chúa biến thành cô bé Lọ Lem. Nhưng tôi cảnh cáo cô, có muốn tìm đàn ông tiêu tiền như rác thì hãy mở to mắt ra mà nhìn, nếu dám tìm tới chồng tôi, đừng có trách!”

Đúng là tai bay vạ gió. Trình Vũ Phi cảm thấy nực cười, đang định lên tiếng thì Tiết Giai Nhu đã tranh nói trước : “Phục vụ đâu, các anh để ột người nói năng tục tĩu thế này vào nhà hàng sao? Không sợ hạ thấp đẳng cấp bữa ăn à?”. Nói xong, Tiết Giai Nhu lại quay sang nhìn Bạch Kinh Nhu, “Giỏi quá nhỉ? Chạy tới tận đây bắt nạt bạn tôi cơ đấy. Có bản lĩnh sao không trông coi chồng cho chặt vào? Chắc là chồng cô thấy cái mặt cô khó ưa quá nên vừa gặp đã trốn phải không?”

“Cô...”, Bạch Kinh Nhu tức sôi máu, “Đúng là vật hợp theo loài! Cô chẳng qua cũng chỉ là hạng phụ nữ đề tiện đàn ông không thèm ngó ngang đến...”

Lúc này Trình Vũ Phi không nhẫn nhịn được nữa, cô đứng bật dậy, hất cả cốc nước trái cây vào chân Bạch Kinh Nhu. Sắc mặt cô thực sự rất tệ, “Chị Lê, chị nói chuyện tử tế một chút. Chị đã tới đây thì nhân tiện tôi nhờ chị việc này, mời chị về nhà quản lý chồng cho tốt, bảo anh ta đừng có quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, bạn trai tôi sẽ không vui đâu”.

Ánh mắt lạnh băng của Trình Vũ Phi khiến Bạch Kinh Nhu rùng mình. Bị mất mặt, cô ta hùng hổ bỏ đi.

Tiết Giai Nhu bật cười sảng khoái, “Đám con trai theo đuổi cậu hồi cấp ba mà biết cô nàng nét na hiền dịu trong lòng họ cũng có lúc nổi đoá lên thế này, không biết có vỡ mộng không?”.

Trình Vũ Phi chỉ có thể thở dài.

Lúc ra thanh toán, tâm trạng Tiết Giai Nhu có vẻ rất tốt, cô ý khoác tay Trình Vũ Phi rời khỏi nhà hàng. Chợt nhớ đến lời Trình Gia Đồng từng nói, chị gái cậu ta tuy bề ngoài có vẻ nhu nhược nhưng khi trong lòng đã để ý tới một người thì sẽ nỗ lực hết mình, không bao giờ trốn phía sau bất kỳ ai để chờ bảo vệ.

“Tên Lê Hồng Diệu đó vẫn bám lấy cậu à?” Tiết Giai Nhu ngán ngẩm hỏi.

Lê Hồng Diệu chính là đối tượng kết hôn mà bố mẹ Trình Vũ Phi đã lựa chọn cho cô trước đây. Sau khi gia đình cô phá sản, nhà họ Lê huỷ hôn, ép Lê Hồng Diệu cưới Bạch Kinh Nhu. Tuy nhiên, anh ta hứa hẹn với cô rằng nhất định sẽ ly hôn vợ rồi đi tìm cô. Trình Vũ Phi thật sự hết cách với người đàn ông này.

Đi được một đoạn, Trình Vũ Phi đột nhiên nghĩ, hôm nay người đến tìm mình là Bạch Kinh Nhu, giữa mình và Lê Hồng Diệu hoàn toàn không có quan hệ gì nên mình mới có thể hiên ngang ngẩng cao đầu mà nói những lời như thế. Nhưng nếu một ngày đẹp trời nào đó, người đến tìm mình là người khác thì sao ?

Giả dụ, cô gái đó xuất hiện dưới danh nghĩa của An Diệc Thành? Lúc đó, mình phải ứng phó thế nào? Liệu có thể giữ được khí thế hùng hồn như vừa rồi không? Nghĩ tới đây, Trình Vũ Phi mất bình tĩnh kéo tay Tiết Giai Nhu hỏi: “An Diệc Thành đã kết hôn chưa?”.

Tiết Giai Nhu nhìn chằm chằm bạn hồi lâu, phần nộ mắng: “Trình Vũ Phi! Nào cậu hỏng rồi phải không? Đang yên đang lành hỏi về người đàn ông đó làm gì? Cậu với anh ta có quan hệ gì mà phải quan tâm chuyện anh ta lấy vợ hay chưa? Chẳng lẽ nếu chưa thì cậu có cơ hội à?”.

Trình Vũ Phi mím chặt môi không giải thích, nhưng biểu hiện này lại được Tiết Giai Nhu hiểu thành sự thừa nhận.

“Mình xin cậu, đừng có hâm nữa! Cậu và An Diệc Thành hoàn toàn không có khả năng, quên anh ta đi, tìm một người đàn ông tốt rồi sống yên ổn đến già.”

Những người đứng đầu Hoàng Thành tuy mỗi người quản lý một lĩnh vực khác nhau nhưng kết hôn là sự kiện lớn, đều được tổ chức long trọng. Cho đến thời điểm này vẫn chưa có tin tức gì về An Diệc Thành lấy vợ, Tiết Giai Nhu biết rõ điều này, nhưng cô cảm thấy không nên nói với Trình Vũ Phi.

4. Chương 4

Chính anh cũng không thể quên được cô qua ngần ấy năm.

Vẫn như mọi khi, hết giờ làm Trình Vũ Phi liền rời khỏi văn phòng. Có điều, hôm nay vừa ra khỏi cửa lớn của tòa nhà, cô liền bắt gặp Lê Hồng Diệu đang đứng chờ ở bên ngoài. Mặc dù bản thân không làm gì đáng xấu hổ, nhưng bị người ta gắn lên người hai chữ “bồ nhí”, Trình Vũ Phi vẫn cảm thấy khó chịu. Cô từng nghe được đâu đó một câu nói thế này: trong phim ảnh, kẻ thứ ba đều rất yên ổn, bởi vì nếu người chồng ngoại tình thì người vợ sẽ không đi tìm kẻ phá hoại kia mà chỉ dùng chiêu trò với chồng mình.

Đáng tiếc, cuộc sống không phải phim ảnh, ở đời chỉ có những tiết mục phụ nữ làm khó lẫn nhau mà thôi.

Trình Vũ Phi còn chưa bước tiếp, Lê Hồng Diệu đã trông thấy cô và vội vàng chạy tới, vẻ mặt có chút lo lắng đan xen tức giận, “Cô ta đến tìm em phải không? Anh không biết, anh thật sự không biết. Anh vừa đi công tác về...”.

Trình Vũ Phi bình tĩnh gạt mấy sợi tóc mái ra sau mang tai. Nơi này là cửa ra vào, đông người qua lại, cô định đi sang một chỗ khác nói chuyện nhưng rồi chợt cảm thấy như vậy càng dễ bị chú ý. Vả lại, cô cũng không muốn đơn độc trò chuyện với anh ta lâu.

Nghĩ vậy, Trình Vũ Phi đứng nguyên tại chỗ, từ tốn nói: “Đúng là vợ anh đã tới tìm tôi. Tôi nghĩ, giữa hai vợ chồng anh có hiểu lầm, tốt nhất anh nên nói chuyện với vợ anh cho rõ ràng”.

Lời nói nghe có vẻ như đang suy nghĩ cho người khác, nhưng thực chất Trình Vũ Phi chỉ đang giải quyết phiền phức của mình. Hai vợ chồng họ hoà hợp rồi, đương nhiên Bạch Kinh Nhu sẽ không tìm cô mà giận cá chém thớt nữa. Dù sao thì đắc tội quân tử còn hơn đắc tội với tiểu nhân, đành làm người nhiều chuyện một lần vậy.

Lê Hồng Diệu sa sầm mặt lại: “Không ngờ cô ta dám làm vậy. Anh thật sự không có tình cảm gì với cô ta cả, anh đã định ly hôn từ lâu rồi. Em đừng sợ, đợi anh giải quyết ly hôn xong xuôi, anh sẽ...sẽ cưới em”.

Nghe anh ta nói vậy, Trình Vũ Phi toát mồ hôi hột. Cô thở dài, “Anh hiểu lầm ý tôi rồi. Tôi chỉ muốn anh khuyên nhủ vợ anh, bảo chị ấy đừng đến làm phiền tôi nữa. Còn chuyện vợ chồng anh thế nào, không liên quan tới tôi. Nhân tiện, nếu hai người ly hôn thật, xin anh cũng đừng nhắc tới tên tôi, cái tội này tôi không gánh được”.

“Có phải em vẫn hận anh không?” Lê Hồng Diệu nói với giọng đáng thương. “Anh biết, nhà anh huỷ bỏ hôn ước khiến em vô cùng đau khổ. Nhưng lúc đó anh không có cách nào cả, vì bố mẹ anh...Anh biết anh có lỗi với em, mấy năm qua bắt em chờ quá lâu, nhưng xin em hãy tin anh, anh nhất định sẽ không để em chờ thêm nữa đâu.”

Không biết Trình Vũ Phi đã phải nghe câu này từ miệng anh ta bao nhiêu lần rồi. Mỗi lần cô đều buồn cười, đều phải giải thích rằng không phải mình đang chờ anh ta. Nhưng hôm nay, sự nhẫn nại của cô đã cạn kiệt, cô quá ngán ngẩm khi nghe anh ta lảm nhảm những lời thừa thãi.

“Anh Lê, anh dựa vào đâu mà tự tin như thế? Có cái gì khiến anh tin rằng mấy năm qua tôi đang chờ anh? Tôi có ngu đến đâu cũng không đặt toàn bộ tâm tư, cuộc sống của mình vào một người đàn ông đã có vợ! Mong anh đừng tự đánh giá quá cao sức hấp dẫn của bản thân, cũng đừng đánh giá thấp khả năng của tôi.”

Tiết Giai Nhu nói đúng, mỗi lần cô dùng lời lẽ uyển chuyển để tránh làm Lê Hồng Diệu mất mặt, đồng nghĩa với việc cô tự khiến mình vướng mắc không tìm được lối thoát thân. Cô vô tội là thật, nhưng khi chuyện tế nhị này xảy ra, người ngoài nhìn vào chẳng cần biết thật giả thế nào, vẫn sẽ quy kết nhân phẩm cô không tốt.

Lê Hồng Diệu sững sờ hồi lâu, khoé mắt bắt đầu ửng đỏ, “Anh biết, em nói vậy là vì muốn anh không phải lo lắng cho em, muốn anh yên tâm sống vui vẻ. Nhưng em làm thế, người đau khổ sẽ là em. Em đừng sợ, vốn chúng ta mới là một đôi. Nếu không vì cô ta, anh và em đã sống hạnh phúc với nhau rồi. Chính cô ta là kẻ phá hoại mà còn vừa ăn cướp vừa la làng. Em đợi anh lâu như vậy, anh hiểu em là người như thế nào, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em...”

Trình Vũ Phi thở dài ngao ngán. Sắc mặt trầm xuống, cô cười khẩy, “Tuỳ anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Tôi chỉ cầu xin anh một việc, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, bởi vì từ xưa tới nay không hề muốn gặp anh. Tôi nhắc lại, tôi không chờ anh! Hôn ước bị huỷ, tôi là người sung sướng nhất, vì khi đó tôi đã yêu người khác, tôi không muốn bị gả cho anh. Anh đừng quấy rầy tôi nữa!”

Nói xong, cô lập tức cất bước đi, để mặc Lê Hồng Diệu đứng chết lặng tại chỗ.

Một nỗi phiền mơ hồ lấp đầy trong ngực. Từ sau khi hỏi Tiết Giai Nhu về An Diệc Thành, không hiểu sao, cô rất quan tâm về chuyện đó. Thực sự rất quan tâm.

Thế gian này có rất nhiều người như thế, cho dù bị người ta chê cười nhưng vẫn có thể sống một cách vô tư, vui vẻ. Bởi lẽ, họ không bận tâm tới những lời đàm tiếu, không bận tâm tới việc mọi người đối đãi với mình ra sao.

Nhưng Trình Vũ Phi hiểu rõ bản thân không phải như vậy. Nếu thực sự An Diệc Thành đã kết hôn, cô sẽ thôi chờ đợi.

Lững thững đi bộ một đoạn đường khá xa, Trình Vũ Phi mới phát giác ra điều gì đó không ổn. Quay đầu lại, cô trông thấy một chiếc xe chạy chậm, giống như đang đi theo cô. Cửa kính hạ xuống, Trình Vũ Phi không khỏi cảm thấy ghê sợ. Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là: anh ấy lại đổi xe.

An Diệc Thành nhìn về phía cô, hàng lông mày hơi nhếch lên giống như đang cười.

Không biết anh ấy đến đây từ lúc nào?

Trình Vũ Phi không cần đợi lâu để biết câu trả lời, bởi An Diệc Thành đã chủ động cho cô đáp án.

“Sao anh không nhận ra em lại có sức hút lớn đến thế nhỉ?”

Trình Vũ Phi vô cùng khó chịu khi nghe lời châm chọc này. Hoá ra anh đã đến lâu như vậy. Còn đứng một bên xem màn kịch hay vừa rồi. Cô bước tới gần, nhìn thẳng vào An Diệc Thành, “Có sức hút hay không, em cũng không dám nói. Nhưng được An thiếu gia để mắt tới đã là vinh hạnh của em rồi!”

Ánh mắt của An Diệc Thành đột nhiên lạnh băng. Anh đưa tay lên nắm lấy cổ cô.

“Anh đang khen em, em không nhận ra sao?”

Anh ấy đang tức giận. Nhưng vì sao? Mãi đến khi ngồi vào trong xe, cô vẫn chưa nghĩ ra.

Hai bàn tay siết chặt trên vô lăng, An Diệc Thành thừa nhận bản thân đang rất khó chịu. Không phải vì có một người đàn ông khác nhớ nhung cô suốt mấy năm trời, mà là vì, chính anh cũng không thể quên được cô qua ngần ấy năm.

Thật nực cười!

Anh tự nhủ rằng mình hận cô. Chỉ có như vậy anh mới cảm thấy bớt khó chịu trong lòng.

Trình Vũ Phi chợt cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình. Từ một góc độ nào đó, việc cô đi theo An Diệc Thành chẳng khác nào “bán thân”. Nhưng vì không có cách nào xoá bỏ hình ảnh chàng trai năm xưa, không có cách nào rũ bỏ tình cảm mà cô dành cho anh, thế nên cô chấp nhận làm cái việc mà xã hội này khinh bỉ.

Thực ra cô hiểu rõ, đây cũng chỉ là một cách nguy hiểm cho hành vi sai trái của bản thân. Đóng gói mọi thứ trong lớp vỏ hào nhoáng mang tên tình yêu, để giúp mình bớt cảm thấy hổ thẹn mà thôi.

Suốt đêm hôm qua, Trình Vũ Phi không được yên giấc vì sự giày vò của An Diệc Thành. Anh dùng đủ mọi cách khiến cô phải làm theo ý anh, phải nói những điều anh muốn nghe. Cuối cùng, chính cô cũng không rõ mình được buông tha như thế nào, chỉ nhớ toàn thân bủn rủn mất hết sức lực, sau đó hình như ngất lịm đi.

Trình Vũ Phi cố gắng xua đi những mảnh ký ức hỗn loạn của đêm qua, nhưng vẫn không thể nào tập trung vào công việc. Cô quyết định xin nghỉ sớm, cứ ngồi ở đây với tình trạng này cũng chẳng làm được gì.

Chỉ là, ngay sau đó đã xảy ra một chuyện mà Trình Vũ Phi không ngờ tới.

Bạch Kinh Nhu tìm đến tận công ty, vừa vào cửa đã kêu gào tên cô. Trình Vũ Phi chợt có cảm giác mình bị lôi vào một vở kịch khôi hài.

Bạch Kinh Nhu âm ỉ một hồi, thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Trình Vũ Phi đứng ngay đấy mà cô ta cũng không nhìn ra. Cô ta luôn miệng chửi mắng Trình Vũ Phi là người đê tiện, phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác.

Đám đông đứng quanh nghe Bạch Kinh Nhu nhắc tới Trình Vũ Phi, liền nhìn về phía cô mà xì xào.

Trình Vũ Phi cười khẩy. Xã hội này luôn như vậy, người ta vội vàng nhận định những thứ mà mắt mình nhìn thấy, không cần biết đúng sai thật giả ra sao. Thậm chí, ngay cả bản thân mình có hành vi sai trái tương tự, cũng chỉ trách móc người khác chứ không suy nghĩ về việc mình làm.

Trình Vũ Phi bước ra, bấy giờ Bạch Kinh Nhu mới trông thấy. Cô ta vội vàng lao tới như muốn xé Trình Vũ Phi ra hàng trăm mảnh.

Khi Bạch Kinh Nhu sắp tới gần, Trình Vũ Phi liền cầm lấy bình hoa nhỏ bày trên kệ, ánh mắt sắc bén nhắm thẳng về phía đối phương.

Từ nhỏ tới giờ, Trình Vũ Phi luôn sống theo nguyên tắc nước sông không phạm nước giếng, thậm chí sẵn sàng thoả hiệp để bớt đi phiền phức. Thế nhưng cuộc sống cũng dạy cho cô một đạo lý, rằng có những lúc, mình càng nhượng bộ thì đối phương càng lấn tới, cuối cùng người bị dồn vào chân tường sẽ là chính bản thân mình.

“Chị Lê hình như chưa nghe nói về một thứ gọi là “tội phỉ báng” phải không?”

Hôm nay trong người không khoẻ nên sự nhẫn nại cũng mất sạch, mặc dù biết rõ làm lớn chuyện sẽ bất lợi nhưng Trình Vũ Phi vẫn không thể kiềm chế.

“Ngang nhiên phỉ báng người khác như thế, chị sợ không có ai đứng ra làm chứng hành vi phạm tội của chị ư?”

Bạch Kinh Nhu cảnh giác liếc nhìn bình hoa trong tay Trình Vũ Phi, không dám tiến thêm nữa.

“Cô tưởng tôi sợ cô chửi? Dám dụ dỗ chồng người khác mà không có gan nhận hả? Hạng đàn bà như cô mà còn muốn giữ thể diện, giữ cho ai xem?”

Trình Vũ Phi cười khẩy, “Tuỳ chị, muốn mắng muốn chửi thế nào cũng được. Tốt nhất là cứ nói thật nhiều ọi người ở đây biết vì sao chồng chị không thèm ngó ngang gì đến chị nữa”.

“Cô...” Bạch Kinh Nhu không nhận được lao tới.

Trình Vũ Phi lập tức ném bình hoa xuống chân cô ta. Một tiếng động lớn vang lên, Bạch Kinh Nhu sững người mấy giây rồi đột nhiên khóc thút thanh. Trình Vũ Phi không nói gì thêm, lấy điện thoại ra gọi cho bảo vệ.

Bạch Kinh Nhu ngồi sụp xuống, khóc lóc thương tâm: “Bây giờ thì cô vui rồi, anh ấy muốn ly hôn với tôi...Chúng tôi đã kết hôn mấy năm nay, sao cô không chịu từ bỏ chứ?”.

Đám người vây quanh bắt đầu chỉ trỏ, nhìn Trình Vũ Phi bằng ánh mắt khinh bỉ. Lúc này, cấp trên của cô đi ra, lịch sự mời Bạch Kinh Nhu vào phòng khách nói chuyện một lát, rồi mới cử người đưa cô ta rời đi. Ngay sau đó, Trình Vũ Phi cũng bị yêu cầu tới phòng làm việc.

Biết bản thân vừa nãy đã mất kiểm chế nên Trình Vũ Phi chủ động nhận lỗi, đồng thời khẳng định mình không hề chen chân vào gia đình người khác. Mặc dù sếp không nói gì nhiều nhưng thái độ của anh ta vẫn khiến Trình Vũ Phi cảm thấy bất an. Dù sao sự việc lần này cũng có ảnh hưởng nhất định tới hình ảnh của công ty.

Hôm nay đúng là một ngày xui xẻo!

Trình Vũ Phi vừa rời khỏi công ty thì nhận được điện thoại của Lê Hồng Diệu. Anh ta rồi rít xin lỗi, còn nói sẽ tới gặp cấp trên của cô để giải thích sự việc.

Nghe thấy giọng của anh ta, Trình Vũ Phi càng thêm đau đầu.

“Sao anh lại muốn ly hôn chứ? Vợ chồng anh xứng đôi thế cơ mà. Anh đi đâu để tìm được một người thích hợp với anh hơn đây? Một đôi trời sinh!” Dứt lời, cô lập tức cúp máy.

Chồng tự mình là đúng, vợ cũng chẳng kém chút nào!

Trình Vũ Phi buồn chán đi dạo một lát, lại nhận được điện thoại của An Diệc Thành. Cô thầm nghĩ, hôm nay chắc chắn mình đã đụng phải sao Chổi.

An Diệc Thành yêu cầu cô đứng yên ở đó đợi anh đến đón, thậm chí chẳng hề hỏi vì sao đang giờ làm việc mà cô không ở công ty. Có lẽ anh không quan tâm, chỉ cần cô nghe theo mệnh lệnh của anh là được! Về phần cô nghĩ thế nào, hoàn toàn không quan trọng với anh.

Trình Vũ Phi đợi chưa được bao lâu thì An Diệc Thành xuất hiện. Cô lên xe, một mực giữ im lặng.

An Diệc Thành lái xe càng lúc càng nhanh, mãi đến khi không thể chịu nổi, Trình Vũ Phi mới quay sang nhìn chằm chằm anh.

An Diệc Thành quan sát cô hồi lâu, sau đó bỗng bật cười, “Đã học được cách dùng vẻ mặt để tỏ thái độ với người khác rồi cơ đấy! Tiến bộ nhanh quá!”.

Trình Vũ Phi siết hai bàn tay, hàm răng cắn chặt, không hề hé miệng nói nửa lời. Vận tốc xe quá nhanh khiến dạ dày cô khó chịu đến tận tột độ.

Một lúc sau, An Diệc Thành mới dừng xe. Gần như ngay tức khắc, cô mở cửa lao ra ngoài mà nôn thốc nôn tháo, đến khi cảm thấy dễ chịu hơn, cô lại lên xe.

“Thời gian là bao lâu?” Trình Vũ Phi khẽ mỉm cười. “Dù sao cũng nên có một thời hạn chứ?”

An Diệc Thành chỉ nhìn cô mà không đáp, khiến cô bắt đầu sốt ruột.

“Anh đã cứu em trai em, em biết mình cần trả ơn anh. Em chỉ muốn biết trong bao lâu thôi!”.

Thấy anh vẫn cố chấp không trả lời, cô bật cười, “Chẳng lẽ anh muốn em phải ở bên anh cả đời này?”

Sắc mặt An Diệc Thành bỗng nhiên sa sầm lại.

“Ý em là...tuổi xuân của phụ nữ chẳng được bao lâu, không thể để đến khi hoa tàn liễu rũ rồi bị anh vứt bỏ. Cho một cái thời hạn, đối với cả hai chúng ta đều...”

An Diệc Thành đột ngột khởi động xe, nhưng xe mới chỉ chạy được một đoạn ngắn, anh liền phanh lại. Trình Vũ Phi không kịp thích ứng cơ thể đổ về đằng trước.

An Diệc Thành kẻ sát vào mặt cô, gần giọng: “Em muốn thoát khỏi tôi lắm sao?”.

Lần này, An Diệc Thành thật sự nổi giận.

Trình Vũ Phi có thể nhìn thấy rõ hai chữ phần nộ trên mặt anh. Cô không dám nói thêm bất cứ điều gì, sợ chọc anh tức điên lên, anh sẽ quăng cô lại đây rồi bỏ đi.

Có lẽ hôm nay xảy ra quá nhiều việc khiến bản thân mệt mỏi cô mới thốt lên những lời ngu ngốc kia.

Trình Vũ Phi không hiểu vì sao khi nghe mình nói muốn rời bỏ, An Diệc Thành lại có phản ứng dữ dội đến vậy. Có thể nguyên nhân không nằm ở hai chữ đó, mà là vì nó thoát ra từ miệng cô. Lòng tự tôn của đàn ông rất cao, cho dù họ không còn thích một người phụ nữ, họ cũng không chấp nhận việc đối phương tự động rời đi mà khi chưa được sự đồng ý của mình.

Vẫn lại con đường cũ, xe đang chạy thẳng tới ngôi biệt thự ấy.

Sắc mặt An Diệc Thành không tốt, tâm trạng Trình Vũ Phi cũng chẳng hơn là bao. Việc cô nên làm lúc này chính là lấy lòng anh, khiến anh không phơ cái vẻ mặt lạnh lùng kia ra nữa. Đáng tiếc, cô không làm được. Ngay cả việc tự an ủi bản thân còn không thể, cô biết đi đổ dành người khác thế nào?

Xe dừng lại trước cửa biệt thự, cô tưởng anh sẽ lập tức đi xuống, bỏ mặc cô giống như mọi khi, nhưng một cuộc điện thoại bất ngờ đã làm thay đổi cục diện.

An Diệc Thành nghe máy, cô đành ngồi yên chờ đợi. Vài giây trầm mặc trôi qua, ánh mắt anh bỗng trở nên dịu dàng. Cơ hồ một làn gió xuân ấm áp vừa thổi đến, xua tan lớp băng tuyết trên mặt anh. Trình Vũ Phi thật sự rất tò mò, người gọi điện cho anh rốt cuộc là ai? Nhưng An Diệc Thành quá kiêu ngạo, chỉ “Ừ” một tiếng rồi cúp máy. Có điều, cuộc điện thoại này đã giúp tâm trạng anh tốt lên trông thấy. Trình Vũ Phi thở phào nhẹ nhõm, thầm cảm ơn vị cứu tinh không biết mặt kia.

Đêm đó, An Diệc Thành quả nhiên dịu dàng hơn rất nhiều. Cho dù cô không nói những lời anh muốn nghe, anh cũng không dằn vặt cô đau đớn. Thậm chí, trong khoảnh khắc cao trào nhất, cô còn ôm lấy tấm lưng rắn chắc của anh, cảm nhận rõ ràng dư vị của thứ gọi là quan hệ vợ chồng.

Phụ nữ có trí nhớ tốt thường chịu nhiều tổn thương. Bởi lẽ, tỷ lệ gặp được một người đàn ông nhớ về mình giống như mình nhớ về người ấy rất thấp. Nhưng biết sao được, trí nhớ của cô quá tốt. Quyết định sai lầm nhất mà cô từng làm chính là hồi cấp ba đã đăng ký vào ban tự nhiên.

Năm ấy, bầu trời xanh thẳm và trong veo như được khảm pha lê. Giống như trái tim thuần khiết của cô thiếu nữ mười sáu tuổi.

Trình Vũ Phi ngồi lẫn trong đám đông trên sân vận động, chờ đợi lễ khai giảng nhằm chán kết thúc. Người trên sân khấu hăng hái đọc bài phát biểu trăm năm không thay đổi, người ngồi phía dưới rôm rả nói chuyện trăng sao.

“À này, học sinh có điểm thi vào cấp ba cao nhất toàn thành phố là ở trường mình đây.”

“Đúng thế, tớ còn thấy mọi người đồn là hiệu trưởng trường A mời bạn đó về nhưng bạn đó không đồng ý.”

Các trường học bây giờ đều cạnh tranh thành tích rất mạnh. Nhiều học sinh xuất sắc được một số trường cấp ba trọng điểm để mắt tới, họ tìm đến tận gia đình đề nghị phụ huynh đưa con mình tới trường họ học tập sau khi tốt nghiệp cấp hai, không cần biết kết quả thi thế nào.

“Đó là vì trường này gần nhà bạn ấy. Nghe nói bạn ấy là con một, gia đình chỉ còn mẹ...”

...

Trình Vũ Phi cũng không có hứng thú với những bài diễn văn dài dòng vô vị, lúc ấy cô đang cầm cúi chơi trò chơi trong điện thoại di động. Khi ngẩng đầu lên, hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt cô là một chàng trai tuấn tú đứng ở đằng xa. Thời điểm ấy, gương mặt anh chưa có vẻ cương nghị và đàn ông như hiện giờ, nhưng vẫn quyến rũ được ánh mắt của hầu hết những cô nàng mơ mộng.

Trình Vũ Phi bị thu hút bởi màu trắng tinh khôi trên người anh. Ý nghĩ đầu tiên vụt lên trong não cô đó là: “Cậu ấy dùng bột giặt gì mà trắng thế?”.

Quần áo của cô mới chỉ mặc một lần là đã không còn trắng như lúc đầu nữa.

Cô cứ mãi mê nhìn theo bóng áo trắng ấy như thể bị thôi miên. Ai đó đã nói, thích chính là một cơn nghiện, khi bạn phát hiện ra thì bản thân đã lún sâu không thể thoát khỏi.

Mỗi lần ngồi trong căng-tin, cô đều trông thấy người con trai ấy cho dù cô chưa từng chủ động kiếm tìm.

Mỗi giờ Thể dục, cô cũng dõi theo bóng áo trắng của anh trên sân bóng rổ. Những bạn nam khác luôn hùng hổ đuổi theo trái bóng, nhưng anh thì không. Anh là một người không thích chơi trội.

Phòng học của lớp cô khá gần WC và nằm ngay cạnh cầu thang, vì thế mỗi ngày cô đều có thể trông thấy anh vài lần. Cô nghĩ mình điên mất rồi. Thích An Diệc Thành ư? Vì sao lại thích?

Thời gian đó, có rất nhiều bạn nữ tìm đến tận lớp tặng quà cho An Diệc Thành, nhưng anh đều từ chối. Chuyện này khiến Trình Vũ Phi vừa vui vừa buồn, vui vì anh không phải một người dễ dãi, nhưng lại buồn vì như vậy chứng tỏ tiếp cận anh rất khó.

Lên lớp mười một, học sinh được đăng ký thi xếp lớp theo nguyện vọng. Trình Vũ Phi băn khoăn mãi, cuối cùng quyết định chọn ban tự nhiên, bởi lẽ chỉ như vậy, cô mới có thể tiếp tục được gặp anh.

Thế nào gọi là giấc mơ trở thành hiện thực? Chính là khi bạn đang chờ đợi trong lặng lẽ, bỗng một ngày mở mắt ra, thấy mọi thứ đã giống như mình mong muốn.

Đúng thế, lúc này mở mắt ra, Trình Vũ Phi đã có thể trông thấy An Diệc Thành nằm bên cạnh mình. Cô đột nhiên rất muốn khóc, không phải vì đau lòng, cũng không phải vì hạnh phúc đến chảy nước mắt. Cô từng có mơ ước được chung sống hạnh phúc với người đàn ông này, thậm chí còn vì anh mà nhiều lần cãi nhau với bố mẹ. Anh chưa từng làm bất cứ điều gì cho cô, nhưng cái tên ấy đã ám ảnh cô suốt thời niên thiếu.

Có một đạo lý mà Trình Vũ Phi luôn hiểu rõ, An Diệc Thành chưa từng yêu cầu cô làm bất cứ điều gì vì anh, tất cả đều do cô cam tâm tình nguyện. Bởi vậy, anh không có nghĩa vụ đáp trả tình cảm của cô.

Vốn dĩ ngay từ đầu đã là một màn kịch đơn vai, chỉ có mình cô với cô lên sân khấu mà thôi.

Thật nực cười!

Hàng xóm của Trình Vũ Phi là một đôi vợ chồng khá trẻ, họ có một đứa con gái nhỏ rất đáng yêu. Thi thoảng lúc rảnh rỗi, cô thường gia sư thêm cho cô bé nên vợ chồng họ rất cảm kích. Một lần, họ mời cô sang ăn cơm, cô nghe thấy người mẹ nói với con gái, trên ti-vi có rất nhiều thứ đều là kỹ xảo máy tính tạo ra, ví dụ như bạn cáo nhỏ mà cô bé rất thích kia. Cô bé nghe xong liền hỏi mẹ: “ Mẹ, đợi lát nữa xem cái trên ti-vi chiếu có phải cũng là máy tính tạo ra không nhé?”.

Người mẹ tò mò, bèn nhìn lên ti-vi. Lát sau, trên màn hình xuất hiện cảnh một đôi nam nữ hôn nhau. Cảm thấy khó hiểu, chị ta hỏi con gái vì sao lại cho rằng đó là kỹ xảo máy tính. Cô bé hồn nhiên đáp: “Bởi vì họ làm việc mà chỉ có vợ chồng mới làm”.

Vợ chồng mới làm...

Xã hội hiện giờ, những chuyện đó đã trở thành chuyện mà ai cũng có thể làm rồi.

Trình Vũ Phi hít sâu, nước mắt lặng lẽ rơi.

5. Chương 5

“Anh dự định sẽ nuôi em à?”

Hôm nay tới công ty, Trình Vũ Phi bắt gặp mấy đồng nghiệp đang túm tụm một chỗ bàn tán gì đó. Vừa trông thấy cô, họ liền tự giác tản đi, không quên bỏ lại những cái nhìn đầy khinh bỉ. Trình Vũ Phi làm như không thấy, cô ngồi vào bàn làm việc, tiếp tục làm nốt bản báo cáo tháng mà hôm qua chưa hoàn thành.

Ai đó cố tình lên tiếng châm chọc: “Mọi người thế nào tôi không biết, nhưng tôi thì chúa ghét các loại phụ nữ phá hoại gia đình người khác. Ê tiện!”.

Bàn tay đang gõ chữ khẽ run lên, Trình Vũ Phi chợt cảm thấy lòng nặng nề, nhưng tâm trạng rất nhanh chóng bình ổn trở lại.

Người ta nói, sống ở thời cổ đại rất khó, dễ bị bêu xấu một chút thì chỉ có một con đường duy nhất là tự sát, như vậy mới có thể giữ được sự trong sạch của bản thân. Lời nói đúng là thứ vũ khí giết người lợi hại nhất. Đến tận bây giờ vẫn vậy, chẳng qua thủ đoạn dùng lời nói mềm dẻo hơn mà thôi.

Đau khổ không? Trình Vũ Phi tự hỏi bản thân như thế và nhận được câu trả lời là “không”. Chuyện tồi tệ đến đâu cô cũng đã nếm trải, nếu dễ dàng bị đánh bại như vậy thì đã chẳng chống đỡ nổi đến tận bây giờ. Huống hồ, trong số những kẻ đang mỉa mai sau lưng cô, được mấy người có đạo đức thật sự? Làm việc ở đây nhiều năm, cô sẽ không để bản thân bị ảnh hưởng bởi những chuyện như thế này.

Giờ nghỉ trưa, người đồng nghiệp bình thường vẫn hay rủ Trình Vũ Phi đi ăn hôm nay lại không gọi cô nữa. Tuy có chút chạnh lòng, nhưng Trình Vũ Phi không hề cảm thấy bị tổn thương. Quan hệ đồng nghiệp đôi lúc chỉ mong manh như tờ giấy.

Cô một mình đi ăn trưa, món ăn hôm nay bị quá lửa, khiến cô cảm thấy không ngon miệng chút nào. Về đến cửa văn phòng, cô nghe thấy đồng nghiệp đang bàn tán về mình.

“Ngày trước ai nói vừa nhìn Trình Vũ Phi đã biết cô ta sẽ là một người vợ đảm mẹ hiền nào? Bây giờ thì lộ rõ bộ mặt thật rồi nhé! Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy cô ta không đơn giản, ngần ấy tuổi rồi mà vẫn chưa có ý định tìm bạn trai, lý do là gì khỏi cần nói cũng biết. Bây giờ vợ người ta đã tìm đến tận cửa rồi, đúng là mất mặt.”

“Nếu không có chuyện hôm qua, ai mà biết được cô ta là loại người đó? Chẳng trách mọi khi rủ cô ta ra ngoài đi chơi, cô ra đều không đi...”

“Biết đâu có hiểu lầm gì thì sao. Em vẫn cảm thấy chị ấy không phải người như vậy.”

“Có kẻ xấu nào tự viết chữ “tôi là kẻ xấu” lên trên mặt mình không?”

...

Trình Vũ Phi lặng lẽ bỏ đi. Không cần giải thích, không cần phân bua. Con người ta ai cũng cố chấp tin vào cái mà họ cho là sự thật, còn sự thật đó như thế nào thì không ai quan tâm vì người bị tổn thương vốn dĩ chẳng phải họ. Nếu cô lên tiếng giải thích, họ cũng sẽ đặt ra câu hỏi: vì sao người ta lại tìm tới cô mà không tìm người khác, rõ ràng cô có vấn đề.

Trình Vũ Phi luôn cho rằng bản thân là một người theo chủ nghĩa AQ, thế nhưng những lý lẽ mà cô đưa ra lại chẳng thể thuyết phục nổi chính mình. Cô tới nơi ở của An Diệc Thành trong tâm trạng rối bời như vậy. Giờ này anh vẫn chưa về. Cô chợt nghĩ đến phản ứng của anh tối hôm qua, dường như anh vô cùng tức giận. Đắc tội với anh, bản thân cô cũng chẳng có lợi gì, nhưng cô lại không biết phải làm thế nào để cứu vãn tình hình.

Nhân lúc An Diệc Thành chưa về, Trình Vũ Phi cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng. Cô gặp chuyện rắc rối, nhưng không có lý do gì khiến anh phải chịu vạ lây.

Sáng sớm nay khi cô tỉnh dậy, An Diệc Thành đã rời khỏi nhà. Không biết lúc này anh đã hết giận chuyện cô đề nghị anh đưa ra thời hạn hay chưa.

Căn nhà vô cùng yên tĩnh. Hai người giúp việc đều ít nói, dù trông thấy Trình Vũ Phi ngồi thất thần trên sofa cũng không có ý định bắt chuyện với cô. Một lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng động cơ ô tô. Trình Vũ Phi bỏ chiếc điều khiển trong tay xuống, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

An Diệc Thành vừa đỗ xe xong thì trông thấy cô. Ánh mắt thấp thỏm và bước chân rụt rè của đối phương khiến anh cảm thấy buồn cười. Chính bản thân cô cũng hiểu rõ đêm qua đã chọc tức anh, giờ biểu hiện của cô như vậy để làm gì?

Anh nhàn nhả đi vào, tới gần mới phát hiện sắc mặt của cô thực sự không tốt. Cô hé miệng định nói điều gì đó nhưng lại thôi, chỉ lẳng lặng theo anh vào nhà.

Người giúp việc bắt đầu bận rộn cơm nước, còn An Diệc Thành đi thẳng lên tầng. Mãi đến giờ cơm, anh mới trở xuống.

Thái độ của anh quá đổi thản nhiên. Trình Vũ Phi thực sự không đoán được tâm trạng anh lúc này ra sao. Cô càng không biết rằng, sắc mặt mình kém anh rất nhiều.

An Diệc Thành ăn xong liền cầm khăn giấy lên lau tay, tựa hồ lúc này mới có dự định nói chuyện.

“Nếu thấy công việc hiện giờ không tốt thì nghỉ làm đi.”

Trình Vũ Phi hơi nhú mày. Anh ấy có ý gì? Biết chuyện xảy ra ở công ty rồi sao? Biết trong lòng cô đang khó chịu vì chuyện đó ư?

Xác định được tâm trạng của anh không tệ, Trình Vũ Phi mới nhẹ nhõm lên tiếng: “Anh dự định sẽ nuôi em à?”

An Diệc Thành cười: “Cũng không phải không thể?”

Trình Vũ Phi sửng sốt. Mấy giây sau, cô lại nghe thấy anh nói: “Ít nhất thì em cũng coi anh là “bố mẹ nuôi”, anh sẽ không cần phải để ý đến thái độ của em nữa”.

Câu nói của An Diệc Thành khiến Trình Vũ Phi cảm thấy xấu hổ. Rõ ràng anh đang cố ý châm chọc cô. Từ trước tới giờ, cô mới là người luôn phải dè chừng thái độ của anh kia mà!

Cô đang định phản bác thì di động của anh anh đổ chuông.

Không rõ có phải do suy nghĩ quá nhiều hay không, Trình Vũ Phi thấy sau khi nhìn tên người gọi trên màn hình, An Diệc Thành liếc cô một cái rất kỳ quặc rồi mới ra khỏi cửa nhận điện. Cô không nghe rõ nhưng điều anh nói, nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được giọng điệu trù ẻo của anh.

Là Hạ Tư Tư sao?

Trình Vũ Phi không biết phải diễn tả cảm giác của mình giờ phút này thế nào. Nghe nói, có một số người đàn ông rất yêu thương vợ mình, nhưng đồng thời cũng đối xử tốt với tình nhân. Ý nghĩ ấy khiến lòng cô vừa xót xa, vừa hổ thẹn. Cô không bao giờ ngờ được, mình và An Diệc Thành lại có một mối quan hệ như ngày hôm nay.

Không muốn suy nghĩ miên man thêm nữa. Trình Vũ Phi bèn đứng dậy đi tắm.

Những mảnh hồi ức hỗn độn của quần quanh trong đầu khiến cô có cảm giác mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Vì sao gần đây tuổi rồi cô còn không chịu yêu đương tử tế? Nếu cô có người yêu, em trai sẽ không cho rằng cô quá mức si tình. Nếu cô may mắn hơn một chút, biết đâu giờ này cô đã kết hôn và sinh con, sẽ không phải dính vào mớ rắc rối mang tên Lê Hồng Diệu kia nữa.

Mọi thứ hiện giờ, đều là kết cục cô tự chuốc lấy.

An Diệc Thành lên phòng ngủ thì Trình Vũ Phi đã tắm rửa xong. Cô ngồi trên giường, đợi anh đi tắm.

Lúc trở ra, anh thấy đối phương cứ nhìn mình chằm chằm. Anh tưởng cô có chuyện muốn nói, nào ngờ, cô lại chủ động giúp anh cởi quần áo.

Lần này, thái độ của cô rất tự nhiên, không còn vẻ khiên cưỡng cố tình kéo dài thời gian như trước. Nếu mọi chuyện đã định phải xảy ra, chỉ bằng sớm giải quyết để sớm kết thúc. Hơn nữa, nếu còn tiếp tục tỏ ra khó chịu, cô sẽ cảm thấy buồn nôn vì sự giả tạo của mình.

Nhận ra Trình Vũ Phi đang “cố gắng hoàn thành nghĩa vụ”, tâm trạng vừa mới khởi sắc của An Diệc Thành thoáng cái tiêu tan. Ánh mắt anh đóng băng lại, rõ ràng không mấy hài lòng với biểu hiện của cô.

Ngắm nhìn cơ thể cường tráng lấp lánh mồ hôi của người đàn ông trước mặt, Trình Vũ Phi chợt cảm thấy giữa anh và chàng trai năm xưa trong ký ức của cô không có bất kỳ mối liên hệ nào. Cô tựa nửa người vào An Diệc Thành, mộng lung nghi tới cuộc điện thoại kia.

“Ban này ai gọi điện cho anh thế?”

Câu hỏi vừa thốt ra khỏi miệng, cô liền trông thấy sự biến đổi rất hiếm hoi trong ánh mắt của anh.

Anh nhú mào, “Hử?”

“Lúc nghe máy, anh hình như rất...dịu dàng.”

“Thì sao?”

Trình Vũ Phi cắn môi, cơ hồ nói ra những lời kia rất khó khăn.

Đúng là rất khó! Ngộ nhờ anh thừa nhận thì sao đây? Cô sẽ phải đối diện với sự thật ấy như thế nào? Thừa nhận bản thân đi theo một người đàn ông đã có vợ, cuộc sống của cô rồi sẽ ra sao?

Trình Vũ Phi nuốt khan.

“Là... vợ anh ư?”

Ánh mắt An Diệc Thành đột nhiên sắc bén như dao. Sau đó, anh tóm lấy cằm cô, nhếch môi cười, châm chọc: “Hử, đúng thì sao? Chẳng phải em đã gánh trên lưng cái danh dự đồ đàn ông có vợ rồi ư? Thêm một lần nữa cũng không khác gì...”

Khoảnh khắc đó, Trình Vũ Phi cảm thấy trái tim mình đau tê tái. Cô không thể lừa dối bản thân thêm được nữa. Cô nhớ anh, thực sự rất nhớ anh! Nỗi nhớ ấy chưa từng vơi đi theo tháng năm, lúc nào tâm trạng của cô cũng như còn đang ở cái thời mười bảy, mười tám tuổi.

Chàng trai trong lòng cô thật sự biến thành một người đàn ông như vậy sao? Niềm tin sụp đổ, cô có cảm giác toàn thân bị rút hết sức lực. Không phải vì khinh bỉ hành động của mình, mà bởi một thứ gì đó cô luôn trông đợi vừa bị đổ vỡ.

An Diệc Thành còn muốn nói thêm nhưng chợt phát hiện khoé mắt Trình Vũ Phi đỏ ửng, một hàng nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Anh hoảng hốt. Lát sau, anh khẽ thở dài, nghiêng người áp sát vào cô, hôn lên những giọt nước mắt nóng hổi trên má cô và thì thầm: “Không phải, anh chưa kết hôn...”

Nói ra những lời này, anh cũng phải tự phỉ nhổ chính mình.

An Diệc Thành, chẳng phải mào rất hận cô ấy sao?

Trình Vũ Phi ngẩn người hồi lâu, lúc định thần lại, phát hiện sắc mặt An Diệc Thành rất khó coi. Cô muốn nhìn rõ hơn nên vội vàng lau nước mắt. Đáng tiếc, anh lại quay đi, như thể đang tránh né điều gì đó.

Không để cô kịp nghĩ rõ ràng, anh đã bật cười: “Trình Vũ Phi, em coi anh là loại người nào? Hử? Là loại đàn ông có vợ còn ra ngoài mua vui sao?”

Trình Vũ Phi cứng họng. Đúng là cô đã tưởng rằng như vậy. Từ sau cuộc nói chuyện với Tiết Giai Nhu, tựa hồ có một quả bom hẹn giờ trong đầu khống chế mọi suy nghĩ của cô. Rất nhiều người đều cho rằng, đàn ông dù không có tiền cũng sẽ vay tiền để nuôi tình nhân, những người có quyền thế, địa vị, nuôi tình nhân lại càng là chuyện hiển nhiên.

Suy nghĩ đó khiến Trình Vũ Phi vô cùng ân hận. Cô đem lòng yêu anh, vậy mà không có lấy một chút lòng tin nào đối với anh. Rốt cuộc thì cô sợ điều gì? Sợ anh trở thành loại đàn ông mà cô căm ghét, hay sợ chính mình biến thành loại phụ nữ xấu xa phá hoại hạnh phúc gia đình người khác?

“Xin...xin lỗi...”

“Ồ...”

Trình Vũ Phi chợt xấu hổ đến mức đỏ bừng mặt. An Diệc Thành không nhìn cô, anh nằm im bên cạnh, trầm tư chầm một điều thuốc.

Động tác nhịp nhàng và đầy thần thái của anh kết hợp với làn khói vẩn vút tựa sương mù tạo nên một cảnh tượng vô cùng đẹp đẽ. Trình Vũ Phi cảm thấy anh lúc này vừa quen thuộc, vừa lạ lẫm. Thời cấp ba, An Diệc Thành là một trong số ít nam sinh không hút thuốc lá. Cô từng cho rằng thế giới của anh sẽ không bao giờ xuất hiện những thứ đó. Bây giờ tận mắt chứng kiến, thật chẳng rõ cảm giác lúc này ra sao.

An Diệc Thành vứt đầu mẩu thuốc lá đi, ngồi dậy chuẩn bị xuống giường. Hành động của anh khiến Trình Vũ Phi thật sự cảm thấy sợ hãi. Anh đang tức giận ư? Cô nghĩ về anh như vậy, có phải đã làm tổn thương anh? Cũng đúng, suy cho cùng thì cái cách cô vội vã quy kết con người anh chẳng khác gì đồng nghiệp trong công ty làm với cô.

Trình Vũ Phi ngồi bật dậy, tóm lấy tay An Diệc Thành.

“Đừng đi!” Cô khẽ nói.

An Diệc Thành chỉ nhìn cô, không lên tiếng, cũng không có biểu hiện gì.

Nếu đã muốn giữ anh lại, cô nên chủ động bày tỏ thành ý đúng không?

Trình Vũ Phi nuốt khan, chậm rãi buông tay rồi tiến lại gần An Diệc Thành, hôn nhẹ lên môi anh. Không có phản ứng. Cô hôn sâu hơn, mãi đến khi ánh mắt của anh bắt đầu tối lại, bàn tay nóng ran của anh ôm lấy lưng cô. Bây giờ, nỗi sợ hãi của cô mới tan biến, còn An Diệc Thành trong đầu lại nổi lên một ý nghĩ, đây mới là cảm xúc thật, chứ không phải “công việc” bắt buộc hoàn thành!

Từ sau hôm đó, Trình Vũ Phi rất lâu chưa gặp lại An Diệc Thành. Cô không rõ anh đã hết giận mình hay chưa? Hai người như vậy có thể coi là hoà giải rồi hay không?

Về phần công ty, do có sự quán triệt từ cấp trên mà mọi việc đã lắng xuống. Thi thoảng bị đồng nghiệp ném cho vài cái nhìn đầy ẩn ý, nhưng Trình Vũ Phi đều hiên ngang đón nhận. Dần dà, không còn ai nhắc đến sự việc kia nữa.

Xã hội này là như vậy, bạn càng tỏ ra lo lắng, sợ hãi, thì người khác càng chĩa mũi nhọn về phía bạn. Trái lại, bạn cứ ung dung tự tại thì họ sẽ không còn hứng thú mà quan tâm thêm nữa. Con người ta chỉ thích bắt nạt kẻ yếu hơn mình.

Vừa đi công tác dài ngày trở về, An Diệc Thành liền nhận được điện thoại từ Phương Mộc – người đại diện của Hạ Tư Tư. Cô ta nói tâm trạng Hạ Tư Tư lúc này rất tệ, không ngừng uống rượu và gọi tên anh. Sau khi cúp máy, An Diệc Thành yêu cầu tài xế chuyển hướng đi đến quán bar. Xưa nay anh luôn là người tách biệt công tư rõ ràng, nếu vì công việc mà phải đến những nơi như vậy cũng không sao, nhưng vào thời gian riêng tư thì anh có phần khó chịu. Anh ghét cái ồn ào và những hành vi cuồng dã thái quá ở hộp đêm. Đối với anh, việc đến quán bar để giải toả áp lực là một điều vô vị. Bởi lẽ, người thật sự rơi vào đường cùng thì đâu có tâm trí và sức lực để trút sự bất mãn bằng cách đó?

An Diệc Thành tới nơi thì Hạ Tư Tư đã uống say bí tỉ. Nhìn những chai rượu rỗng trên bàn, anh chau mày nói với Phương Mộc: “Sao em lại để cô ấy uống đến mức này?”.

Là người nổi tiếng mà xuất hiện ở quán bar trong bộ dạng này, ngộ nhỡ bị cánh phóng viên bắt gặp thì đúng là to chuyện.

Phương Mộc khó xử, cô chỉ là một chân quản lý bé xiu, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thay thế, sao dám làm gì phật ý Hạ Tư Tư?

Hạ Tư Tư nửa tỉnh nửa say, giơ chai rượu trong tay tới trước mặt An Diệc Thành: “Anh đến rồi đây à? Em còn tưởng anh không muốn gặp em nữa?”.

Thời gian qua, số lần hai người gặp mặt càng ngày càng ít. Cô nhớ anh, thực sự rất nhớ anh, vì thế mới phải dùng cách này để buộc anh đến gặp mình. Đây là người đàn ông mà cô đã yêu đơn phương suốt mấy năm trời, nhưng anh chưa từng đoái hoài tới tình cảm ấy của cô. Có đôi khi, chính cô cũng phải tự hỏi bản thân, rốt cuộc mình thích An Diệc Thành ở điểm gì? Chẳng lẽ vì anh luôn cự tuyệt, nên cô mới biến anh thành mục tiêu của cuộc đời mình?

Là như vậy sao?

An Diệc Thành cầm lấy chai rượu trong tay Hạ Tư Tư, đặt xuống bàn.

“Anh đưa em về.”

Hạ Tư Tư cười, để mặc An Diệc Thành đưa mình ra khỏi quán bar. Cô thích cảm giác khi ở gần anh, rất bình yên, rất ấm áp. Cô biết, bất cứ lúc nào mình gặp chuyện, chỉ cần gọi một cú điện thoại là anh sẽ xuất hiện, nhất định là thế!

Hai người lên xe của An Diệc Thành. Men rượu dần dần tiêu tán, Hạ Tư Tư đột nhiên nức nở: “An Diệc Thành, anh nói thật đi! Có phải anh rất hận em không? Thế nên mới giày vò em như vậy...”

Chắc chắn là thế! Anh hận cô, nên mới không chịu tiếp nhận tình cảm của cô, khiến cô phải đau khổ? Có lẽ anh muốn dùng cách này để trả thù cô, vì những chuyện năm xưa cô gây ra với anh!

“Em say rồi, bớt lời đi!” An Diệc Thành hờ hững nói.

“Em biết, anh vẫn để bụng chuyện trước đây em ra nước ngoài mà không suy nghĩ đến cảm nhận của anh.”

Hạ Tư Tư chưa từng thôi bận tâm về chuyện đó. Cô cho rằng, nếu ngày ấy không đi, có lẽ hiện giờ quan hệ giữa mình và An Diệc Thành đã tốt đẹp hơn. Mỗi lần nghĩ vậy, cô đều cảm thấy tiếc nuối.

“Hạ Tư Tư, em suy nghĩ quá nhiều rồi. Hồi đó em đi hay ở lại đều không ảnh hưởng tới anh. Thật đấy! Kể cả những khó khăn anh gặp phải cũng không liên quan tới em, em không cần nhận hết trách nhiệm về mình.”

“Nếu em biết lúc đó mẹ anh bị bệnh, anh phải bỏ học, thậm chí còn phải đi vay nặng lãi...em nhất định sẽ không bỏ đi, nhất định sẽ không để anh rơi vào đường cùng...”

“Đủ rồi! Anh đã nói những việc đó không liên quan tới em!” An Diệc Thành gằn giọng. Với tính cách của anh, cho dù cuộc sống có khổ cực đến đâu, anh cũng tuyệt đối không cần đến một người phụ nữ “nuôi” mình. Quãng thời gian ấy đúng là những tháng ngày chật vật nhất trong đời anh, nhưng tất cả đã trôi qua. Quá khứ đầy đau khổ đó không đáng để nhớ đến.

Xe dừng lại, An Diệc Thành bảo Phương Mộc dìu Hạ Tư Tư xuống xe. Mới đi được vài bước, cô ta gạt tay Phương Mộc ra, rồi nhìn chăm chăm về phía anh.

“An Diệc Thành, em có một điều từ lâu đã muốn hỏi anh!”

Ngay từ khi học cấp hai, cô đã yêu người đàn ông này, yêu tài năng của anh, yêu sự kiên trì của anh. Cô luôn có một niềm tin mãnh liệt rằng, anh nhất định sẽ có một tương lai xán lạn, nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho người phụ nữ của anh.

Cô không biết chính xác bắt đầu từ lúc nào, ánh mắt của mình không chịu di dời khỏi bóng dáng An Diệc Thành. Cô chỉ có thể dùng trăm phương ngàn kế để xuất hiện trước mặt anh, hy vọng một ngày anh chú ý tới mình. Từng ngày, từng ngày trôi qua... Hiện giờ cả hai đã hai mươi sáu tuổi. Đời người liệu có được mấy cái mười mấy năm?

Vì An Diệc Thành, cô đã cầu xin bố sắp xếp ẹ anh một công việc, dành tặng anh một suất học bổng thông qua nhà trường. Bởi cô biết anh là một người ưu tú, tất cả những việc cô làm, đều vì anh.

...

An Diệc Thành nhìn Hạ Tư Tư qua ô cửa xe, không lên tiếng.

“Năm đó, vì sao anh không chịu đi cùng em?”

Lúc Hạ Tư Tư sắp xuất ngoại, người nhà cô đã sắp xếp để An Diệc Thành đi cùng, thậm chí còn sẵn sàng trông nom mẹ anh. Cô vì anh mà làm bao nhiêu chuyện như vậy, một người thông minh như anh sao lại không nhìn ra tình ý trong đó? Rốt cuộc là vì lý do gì? Hạ Tư Tư thực sự không hiểu.

Nếu ngày đó chấp nhận đi cùng Hạ Tư Tư thì An Diệc Thành đã không phải trải qua những ngày tháng cơ cực như vậy. Chỉ cần anh đồng ý, anh đã trở thành con rể nhà họ Hạ, trở thành chồng của Hạ Tư Tư, sự nghiệp lên như điều gặp gió, chứ chẳng phải một gã đàn ông nghèo không kiếm nổi tiền chữa bệnh ẹ.

An Diệc Thành từ chối. Điều đó khiến Hạ Tư Tư phần nộ cực điểm, cô nói với anh: “An Diệc Thành, anh sẽ phải hối hận!”, rồi lập tức xuất ngoại.

Đến tận bây giờ, Hạ Tư Tư cũng không rõ An Diệc Thành có hối hận hay không. Nhưng có một điều cô biết chắc, đó là bản thân mình đã hối hận, thật sự hối hận.

An Diệc Thành nhìn cô bằng ánh mắt chân thành: “Anh tôn trọng em, đồng thời cũng tôn trọng chính mình!”.

Nói xong, anh kéo cửa kính lên.

Nhà họ Hạ có khả năng cho anh một cuộc sống tốt đẹp, nhưng cuộc sống đó lại bị khống chế. Danh dự bản thân không cho phép anh chấp nhận việc đánh đổi tình yêu lấy chiếc bánh mì. Anh tôn trọng tâm ý của mình, tôn trọng cô gái mà anh yêu say đắm. Cô xứng đáng được một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu.

Hạ Tư Tư đứng lặng nhìn theo chiếc xe mỗi lúc một xa dần, ngực đau nhói. Cô nói với Phương Mộc: “Em nói xem, có phải tôi rất đáng thương không? Tự dâng mình đến tận cửa mà người ta cũng chẳng thèm.”

Phương Mộc không dám trả lời.

Hạ Tư Tư lạnh lùng cười, “Nhưng mà không sao! Chỉ cần anh ấy còn độc thân thì tôi còn cơ hội”.

Thật kỳ lạ, cô vốn không có hứng thú lâu dài với cái gì, vậy mà lại chấp nhất dành tình cảm ột người như thế. Đây hẳn là sự ngoan cố duy nhất của cô? Đã vậy, nhất định phải trân trọng!

6. Chương 6

Hóa ra là vậy!

An Diệc Thành lái xe đi chưa được bao lâu thì di động đổ chuông. Anh cầm lên xem, thấy màn hình hiện tên con trai, bèn vội vàng nghe máy. Đáng tiếc, người gọi không phải là bé Minh Gia, mà là kẻ tối ngày hờ hào nhất định tìm cho ra mẹ của cậu nhóc là ai.

“Đi công tác lâu như thế không thèm quan tâm tới con trai. Anh làm bố kiểu gì thế hả?” Nguyễn Ngô Minh lên giọng gàn dở. “Nếu anh không thường xuyên ở nhà, thằng bé sẽ cảm thấy cô đơn...”

An Diệc Thành cắt ngang: “Đưa điện thoại cho Minh Gia”.

Nguyễn Ngô Minh buồn bực than thở: “Em chịu khó đến chơi với thằng bé, anh không cảm ơn một tiếng thì thôi, lại còn vô tình vô nghĩa như thế, mới nghe em nói có một câu mà đã đòi chuyển máy... Đồ tàn nhẫn!”.

An Diệc Thành thật sự hết cách với kẻ lảm lời này. Anh không rõ vì sao gần đây Nguyễn Ngô Minh tỏ ra cực kỳ hứng thú về chuyện của bé Minh Gia, lúc nào cũng dính lấy nó để tiến hành “điều tra nghiên cứu”. Chẳng qua sợ con trai chơi một mình sẽ buồn, anh mới phải mất nhấm mất mở để mặc Nguyễn Ngô Minh làm cái chuyện nhảm chán này.

“Để Minh Gia nghe máy đi!” Anh nghiêm giọng nhắc lại.

Nguyễn Ngô Minh ở đầu dây bên kia trợn trừng mắt. Mọi người đều nói Đại ca và Ngũ ca đều rất dữ dằn, vị Tứ ca này cũng chẳng kém.

“Thằng bé ngủ rồi em vừa dỗ nó ngủ xong.” Nguyễn Ngô Minh dừng lại một chút rồi đột nhiên gọi: “Tứ ca!”.

“Gi?”

“Anh cũng nên nghĩ tới chuyện tìm cho Minh Gia một người mẹ đi chứ! Anh đi công tác liên miên như thế, lại không thể đưa thằng bé đi cùng, cứ để nó một mình ở nhà như thế sao được? Có một người phụ nữ sẽ khác, vừa chơi với Minh Gia, vừa thoả mãn được anh...ha ha...”

Đáp lại câu nói của Nguyễn Ngọc Minh là những tiếng tút tút liên hồi. Anh ta ngậy người một lúc mới nhớ ra mình đã quên mất mục đích gọi điện là để hỏi khi nào An Diệc Thành về.

An Diệc Thành bỏ điện thoại xuống, lúc này về nhà có thể sẽ đánh thức Minh Gia, vậy nên anh chuyển hướng, lái xe tới nhà của Trình Vũ Phi.

Khu chung cư cũ kỹ này nằm ở vị trí khá xa trung tâm thành phố, tuy nhiên giao thông vẫn rất thuận tiện. An Diệc Thành dừng xe trước cổng, chợt không thể giải thích được vì sao mình lại tới đây.

Đèn xe tắt, xung quanh lại chìm vào bóng tối. Anh rút một điều thuốc ra, châm lửa và hút.

Anh tự hỏi, nếu chuyện năm xưa xảy ra một lần nữa, liệu anh có tha hiệp, có đồng ý sang Mỹ cùng Hạ Tư Tư hay không?

Gia cảnh của anh lúc đó thật sự bần hàn. Căn nhà mục nát, tường chừng chỉ một cơn giông cũng có thể khiến nó đổ sập, mùa hè ngột ngạt, mùa đông khô hanh, nhưng đó là nơi mà anh đã sống hai mươi năm. Bố anh qua đời sớm, một mình mẹ nuôi anh trưởng thành. Mẹ đã hy sinh cả đời cho anh, chịu bao khổ cực vất vả chỉ để anh được học hành thành tài. Anh luôn tự nhắc nhở bản thân, nhất định phải mang đến ẹ một cuộc sống tốt đẹp, phải khiến mẹ thật hạnh phúc. Đáng tiếc, ngay cả cơ hội đó anh cũng không còn, thậm chí, anh còn phụ kỳ vọng của mẹ, từ bỏ việc vào đại học.

Mỗi ngày mẹ đều đi thu gom phế phẩm, đem bán lấy tiền cho anh ăn học. Anh muốn phụ giúp nhưng mẹ kiên quyết không đồng ý. Mẹ nói, nhiệm vụ của anh là học và phải học thật giỏi, những thứ khác không cần bận tâm.

Anh cứ luôn thắc mắc vì sao mẹ lại cố chấp như thế. Mãi đến khi lâm chung, mẹ mới nói cho anh biết một sự thật, rằng không phải bố anh đã qua đời, rằng ông ta chê bai bà không có trình độ học vấn nên đã bỏ bà rồi kết hôn với một cô sinh viên. Bà rời khỏi nhà, đến một nơi khác sinh sống và sinh ra anh, coi anh là tất cả sinh mệnh của mình...

Đối với anh mà nói, sự xuất hiện của Hạ Tư Tư giống như một ổ bánh mì được người ta ném cho sau nhiều ngày bị bỏ đói. Có ăn hay không?

Hạ Tư Tư thu xếp một công việc nhẹ nhàng ẹ anh, đồng thời giúp anh có được một suất học bổng. Anh vô cùng cảm kích cô vì điều đó. Thế nhưng mẹ anh nói, tiếp nhận sự giúp đỡ của người khác trong lúc khó khăn chính là bán đi tương lai của bản thân, bà không muốn đem tương lai của con trai ra đánh đổi.

Đôi khi anh nghĩ, nếu ngày ấy mình nhận sự giúp đỡ của Hạ Tư Tư, có lẽ mẹ anh đã không qua đời sớm như vậy, hơn nữa còn được sống một cách an nhàn, được chăm sóc chu đáo. Điều kiện Hạ Tư Tư đưa ra hấp dẫn như thế, nói anh không do dự là nói dối, nhưng cho dù thời gian quay trở lại, anh vẫn sẽ làm vậy. Tương lai của anh đã sớm được định đoạt rồi.

Bởi vậy, tất cả bi kịch xảy ra sau đó đều là lẽ dĩ nhiên, việc mẹ anh qua đời cũng không ngoại lệ.

An Diệc Thành nhắm mắt lại. Từng mảnh hồi ức lần lượt tái hiện trong đầu khiến anh không thể nào rũ bỏ. Bao nhiêu đau khổ ấy đều trở thành quá khứ, nhưng có một khoảnh khắc anh luôn nhớ kỹ...

Mở mắt, An Diệc Thành ném đầu thuốc lá vào gạt tàn, sau đó mới xuống xe.

Trình Vũ Phi hoàn toàn không ngờ anh lại tới đây. Lúc ra mở cửa, nét mặt cô hiện rõ vẻ thẳng thốt. Ngồi biệt thự của anh tuy không đến mức quá xa hoa, nhưng sang trọng và tao nhã. Còn căn hộ của cô cho dù có dọn dẹp sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp đến mấy cũng không che giấu nổi vẻ cũ kỹ và sơ sài. Cô quả thực cảm thấy tự ti. Vị trí của hai người hiện giờ đã đảo chiều so với trước đây. Anh trở thành một người đàn ông quyền lực và giàu có, còn cuộc sống của cô hiện giờ luôn trong trạng thái bấp bênh.

Trình Vũ Phi ngậy người hồi lâu, quên mất việc mời anh vào nhà.

“Không nhận ra ai sao?” An Diệc Thành nhướn mày, khoé mắt lộ ra vẻ châm chọc.

Bấy giờ cô mới định thần lại, vội né người sang một bên để anh đi vào, tuy nhiên, miệng vẫn không kìm được mà thốt ra điều nghi hoặc: “Sao anh lại đến đây?”

Thoả thuận giữa hai người là không để Trình Gia Đống biết mối quan hệ của họ. Đây cũng là lý do vì sao cô luôn phải đến nơi ở của anh.

An Diệc Thành dừng chân, khoé mắt hơi nheo lại: “Không hoan nghênh?”

Giọng điệu cứng nhắc của anh cho cô biết tâm trạng anh đang không tốt. Chẳng qua cô cảm thấy khó hiểu vì hôm nay anh đột nhiên tới đây, nhưng có lẽ không nên tiếp tục đề tài này, tránh làm cả hai mất vui.

“Em chỉ thấy hơi lạ thôi! Anh ăn cơm chưa? Đói không?” Trình Vũ Phi nói sang chuyện khác.

An Diệc Thành ngồi xuống ghế rồi mới ngẩng đầu lên đáp: “Chưa”.

“Thế để em làm tạm món gì cho anh.” Dứt lời, Trình Vũ Phi đi vào bếp. Bỗng nhiên cô nhớ ra, vì sao anh biết nơi ở của cô? Nhưng rồi cô mỉm cười tự giễu, anh biết thì có gì lạ?

Trình Vũ Phi vừa xào rau, vừa nghĩ tới phản ứng ban nãy của An Diệc Thành. Dường như anh không có lấy một chút ngạc nhiên về nơi ở của cô. Trước kia, khi tâm sự với Tiết Giai Nhu, cô đã từng miêu tả người đàn ông trong mộng của mình ra sao? Anh ấy là một người không chùn bước khi lâm vào khốn cùng, không kiêu ngạo khi được như ý... Hiện giờ xem ra, An Diệc Thành quả thực đã làm được điều đó, thế nhưng trái tim cô lại đau nhói giống như bị mũi tên đâm trúng.

Người trong mộng xuất hiện ngay trước mặt bạn, nhưng không thuộc về bạn, chuyện đó đau khổ đến nhường nào...

An Diệc Thành ngồi trên ghế, hai bàn tay đan vào nhau, mi mắt sụp xuống như đang nhìn mặt đất. Tiếng động trong bếp vang lên, kèm theo mùi hương thơm nức mũi của món ăn. Cảm giác này, ừm... đã rất lâu rồi.

Mẹ của anh, mỗi ngày đều làm những món ngon cho anh ăn. Thậm chí, bà chưa bao giờ để anh nhúng tay vào việc bếp núc. Bà cho rằng, cứ như vậy thì cuộc đời của con trai sẽ luôn thư thả.

Anh nhếch miệng cười. Nếu ai đó hỏi anh, cuộc đời này, anh có lỗi với ai nhất, thì câu trả lời nhất định là mẹ.

Trình Vũ Phi bưng đồ ăn ra thì bắt gặp vẻ ưu tư trên mặt An Diệc Thành. Cô bất giác cảm thấy xót xa.

“Ăn cơm thôi.”

An Diệc Thành đứng dậy, đi tới bàn ăn. Căn hộ này không có phòng ăn tách biệt, bàn ăn được kê gọn trong một góc của phòng khách. Anh dám chắc Trình Vũ Phi chưa từng đưa ai về nhà, cô là một người phụ nữ có thể chịu đựng cuộc sống khó khăn, nhưng vô cùng coi trọng thể diện. Đó là lý do khi xảy ra chuyện bê mặt ở công ty, cô cũng không nói với anh, nhờ anh đứng ra giải quyết.

Trên bàn chỉ có mấy đĩa thức ăn đơn giản, Trình Vũ Phi lặng lẽ ngồi nhìn người đàn ông đối diện.

An Diệc Thành ăn được vài miếng, chợt ngẩng lên nhìn cô: “Sao không ăn?”.

“Em ăn tối rồi, giờ không đói.”

“Anh không thích người khác nhìn mình ăn cơm.”

Trình Vũ Phi lúng túng đứng dậy, ra sofa ngồi. An Diệc Thành ăn xong, cô thu dọn bàn rồi rửa bát đĩa. Lúc trở ra trông thấy anh đang ngồi thất thần ở phòng khách, cô càng nghĩ càng cảm thấy hành vi của anh hôm nay rất lạ.

“Mai là ngày giỗ mẹ anh.” An Diệc Thành bất ngờ lên tiếng.

Hoá ra là vậy!

Trình Vũ Phi không biết lúc này mình nên nói gì. An ừ ư?

Cô từng gặp mẹ của An Diệc Thành. Ngày ấy, không ai biết cô đã làm những việc ngốc nghếch gì. Biết mẹ của anh thu nhặt phế phẩm nên cô thường xuyên mua nước đóng chai, uống hết, cô liền vứt vỏ chai ở nơi mà bà hay tới. Thậm chí, nhiều lần mua xong, cô còn đổ hết nước đi.

Chuyện này, cô vẫn luôn giữ kín trong lòng, không nói với bất kì ai, kể cả Tiết Giai Nhu.

Trầm mặc hồi lâu, Trình Vũ Phi mới tiếp lời: “Tình cảm giữa anh và mẹ anh thật tốt”.

“Ai không có tình cảm tốt với người sinh thành, nuôi dưỡng mình?” An Diệc Thành tư lự đáp, dường như lúc này rất có nhã hứng nói chuyện. “Cả đời mẹ đều sống vì anh, mỗi một suy nghĩ, việc làm đều vì anh, chưa bao giờ nghĩ cho bản thân.”

“Mẹ” là một đại từ thân thiết, tình yêu của mẹ dành cho con cái lớn lao đến nỗi không có một tính từ nào miêu tả được.

Trình Vũ Phi chẳng hiểu sao mình lại thốt lên một câu: “Anh mệt không?”.

“Gì cơ?”

Ánh mắt của họ giao nhau giây lát giữa không trung rồi nhanh chóng tách rời.

Không phải anh không hiểu, cũng không phải cô không biết tiếp lời ra sao.

Đúng vậy! Mẹ của anh rất vĩ đại, bà đã hy sinh cả đời cho con trai. Nhưng chưa từng có ai hỏi anh, anh có cần sự hy sinh đó hay không? Có cần tình yêu đó hay không? Tất cả giống như một ngọn núi đè trong ngực anh, khiến anh cảm thấy vô cùng áp lực. Mẹ anh cho anh cả đời, nhưng cũng cần được báo đáp cả đời. Minh chứng rõ ràng nhất chính là anh đã phải nỗ lực để hoàn thành tất cả yêu cầu của mẹ.

Thế nhưng, những điều này, Trình Vũ Phi cảm thấy không nên nói ra. Có lẽ anh cũng không muốn nghĩ theo chiều hướng đó.

Im lặng hồi lâu, An Diệc Thành mới mở miệng: “Em có tưởng tượng được không? Hoàn cảnh gia đình anh như thế, nhưng từ bé đến lớn, anh chưa một lần phải giặt quần áo, chưa một lần phải nấu cơm. Thậm chí, anh còn không biết mặt mũi cái chợ ra làm sao...”

Câu nói đơn giản của anh lại khiến Trình Vũ Phi giật mình. Khi đứng ở góc độ người ngoài để suy xét đúng sai về những việc làm của mẹ anh, cô sẽ không thể cảm nhận được hết tất cả tình cảm của bà. Một người mẹ có thể giặt quần áo cho con trai tinh tươm như mới, mặc dù đôi tay của bà đã thô ráp vì làm lụng cực nhọc. Trình Vũ Phi thực sự hổ thẹn bởi những suy nghĩ vừa rồi của mình.

Ấn tượng sâu sắc nhất của cô về An Diệc Thành, chính là những chiếc áo sơ mi trắng tinh. Một thời gian dài cô luôn thắc mắc vì sao chúng lại có thể trắng đến thế?

Hoá ra, tất cả đều là công lao của mẹ anh.

“Mẹ anh rất yêu anh!”

Cho dù cách yêu rất khác thường, nhưng không một ai có thể phủ nhận. Và cũng chẳng ai làm được như bà, yêu một cách cố chấp.

An Diệc Thành mỉm cười. Anh là một kẻ không có tuổi thơ! Trong khi những đứa trẻ khác được vui đùa, chơi bời thoải thích, thì anh lại bị vùi trong sách vở. Từng có lần, anh đứng cạnh cửa sổ phòng ngủ, trầm tư theo dõi đám bạn trạc tuổi nô đùa ngoài đường. Anh thấy rõ sự thích thú và niềm vui hiện lên trên gương mặt họ. Anh thêm cái cảm giác ầy xiết bao! Cho dù mẹ đã nói với anh, những đứa trẻ đó không có tiền đồ.

Anh không rõ quan điểm của mẹ đúng hay sai, nhưng anh không có cách nào phản đối, càng không thể phụ lòng bà. Vậy nên, cuộc đời anh chẳng khác nào một cốc nước lọc, không màu, không vị. Hôm nay là sự lặp lại của hôm qua, ngày mai là sự lặp lại của hôm nay,...Cứ như thế, anh thậm chí không biết cách giải bày cảm xúc của bản thân. Anh chỉ biết, mình phải làm hết bài tập trong sách, phải hiểu rõ nội dung của từng bài giảng, phải được điểm cao,...Đạt thành tích tốt trở thành nhiệm vụ của anh.

Trước kia, anh chưa từng nghĩ tới những điều này. Hiện giờ mọi thứ đột nhiên xuất hiện trong đầu khiến anh không khỏi kinh hãi. Hoá ra là vậy? Một vài chuyện, tại thời khắc này đã có lời giải.

Bầu không khí có phần ngột ngạt.

“Mẹ anh...vì sao lại qua đời?” Trình Vũ Phi khẽ hỏi.

“Mẹ bệnh nặng, lại làm việc cực nhọc nên không qua khỏi.”

Niềm an ủi lớn nhất đối với anh chính là mẹ ra đi rất thanh thản, không có bất cứ đau đớn gì. Hơn nữa, mẹ cũng không phải chứng kiến những tháng ngày thê thảm của anh sau đó.

Trình Vũ Phi lúc này đột nhiên nghĩ, chuyện anh bỏ học liệu có liên quan tới mẹ anh? Là vì bà ngã bệnh, cần người chăm sóc, nên anh đã thôi học ư?

“Nghe nói...anh đã bỏ học? Tại...”

Hai chữ “tại sao” còn chưa ra khỏi miệng, cô đã trông thấy sắc mặt An Diệc Thành biến đổi. Ánh mắt của anh tựa hồ có thể điều khiển được không khí, thoáng chốc đã làm ngưng tụ một làn sương bao phủ người cô.

Cô chỉ cảm thấy tò mò, một người luôn coi trọng việc học như anh, lại đỗ một trường hàng đầu, vì sao lại bỏ học? Nhưng có lẽ cô đã phạm vào điều cấm kỵ của anh, có lẽ anh không bao giờ muốn nói với bất cứ ai.

Trình Vũ Phi hoàn toàn không nhìn thấy hai bàn tay An Diệc Thành lúc này đang nắm chặt lại, gân xanh hẳn rõ trên mu bàn tay. Thế nhưng chỉ thoáng chốc, tất cả đã bình thường trở lại.

Đề tài cũng chấm dứt tại đó.

Sáng hôm sau, Trình Vũ Phi tỉnh dậy thì An Diệc Thành đã biến mất như mọi khi.

Cô chỉ cảm thấy kỳ lạ một điều, mỗi lần cô làm gì khiến anh tức giận, anh đều cố ý châm chọc cô vài câu mới thoả mãn. Thế nhưng cả đêm qua, anh một mực giữ im lặng, chỉ có ánh mắt luôn theo dõi cô, giống như đang canh chừng tội phạm. Cô thật sự không hiểu, rốt cuộc bản thân đã làm gì sai khiến anh luôn dùng ánh mắt ấy nhìn mình?

Trình Vũ Phi xuống giường, rửa mặt, trang điểm qua loa rồi vội vàng đến công ty.

Mỗi ngày của cô đều lặp lại như vậy...

...

Bé Minh Gia lấy tay dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ của mình, nhìn người nằm bên cạnh mấy giây rồi mới hưng phấn ngồi dậy: “Bố!”.

Vừa ngủ dậy đã trông thấy bố, đây quả thực không phải niềm vui thông thường.

An Diệc Thành nhanh chóng né được cái bả nhào của con trai, anh đứng bên giường, cúi xuống nhìn cậu bé: “Mau dậy thôi, bác gái đã chuẩn bị bữa sáng rồi. Ăn xong, bố đưa con đến trường.”

An Minh Gia ngẩn người hồi lâu, vẻ kinh ngạc hiện rõ trong đôi mắt tròn xoe. Dường như cậu bé không dám tin vào tai mình.

Từ khi Minh Gia vào lớp một, An Diệc Thành đã để cậu bé tự đến trường, tự về nhà. Chuyện bài vở có chỗ nào không hiểu, cậu bé có thể hỏi anh, nhưng anh chưa bao giờ đặt ra bất cứ yêu cầu nào về kết quả học tập cho con trai.

Bởi vậy, hôm nay được bố chủ động đưa đi học, bé Minh Gia mừng rỡ rít cả lên. Có lẽ so với những bạn học hằng ngày luôn được bố mẹ hoặc ông bà đưa đến trường, cậu bé là một đứa trẻ dễ dàng cảm thấy hài lòng.

An Minh Gia rời giường, nhanh nhẹn chạy đi đánh răng rửa mặt, thay quần áo và xỏ giày. Sau đó, cậu bé ngoan ngoãn xuống tầng một ăn sáng.

Ngồi vào bàn ăn, Minh Gia mới nhớ ra một chuyện, bèn ngẩng đầu lên hỏi bố: “Chú Bảy đi lúc nào thế bố? Tối qua lúc con ngủ, chú vẫn ở đây mà?”.

An Diệc Thành buông tờ báo trong tay xuống, ăn cơm cùng con trai: “Chú Bảy của con dạo này hay đến chơi với con lắm hả?”.

Bạn nhỏ Minh Gia gật đầu: “Vâng, chú nói bố rất bận, không có thời gian chơi với con, nên chú đến thay”.

“Con thích chơi với chú Bảy không?”

“Có ạ, chú Bảy rất vui tính!” Minh Gia ăn một miếng trứng, lại nhìn bố, “Nhưng con thích chơi với bố hơn”.

An Diệc Thành uống ngụm canh rồi mới tiếp lời: “Mấy ngày tới chắc bố không bận nữa”.

Minh Gia hí hóp cười. Bố không bận nữa, có nghĩa là sẽ ở nhà với mình nhiều hơn!

Ăn sáng xong, An Diệc Thành đích thân lái xe đưa con trai tới trường. Minh Gia ngồi vào xe, việc đầu tiên là thắt dây an toàn cẩn thận. Đọc đường, cậu bé kể với bố những thứ đã học ở lớp trong mấy tuần qua, còn không quên bày tỏ ý kiến riêng của bản thân.

An Diệc Thành tuyệt đối không mong con trai trải qua một cuộc sống nhàm chán giống mình, anh vô tư chuyển chủ đề: “Chơi với bạn học thế nào?”.

“Vui ạ! Con hay chơi đá bóng với các bạn, nhưng không ai đá giỏi bằng con!”

An Diệc Thành cười: “Còn chuyện gì vui nữa không?”.

Cu cậu ngắm nghĩ một lát rồi nói: “Trong lớp có một bạn nữ bị bạn nam ngồi đằng sau giật bím tóc. Bạn ấy tức giận, giơ tay lên định đánh, nào ngờ đúng lúc cô giáo hỏi có ai xung phong đọc thuộc lòng bảng cửu chương không. Thấy bạn nữ giơ tay, cô giáo bèn gọi bạn ấy đứng dậy đọc...”, vừa kể Minh Gia vừa thích thú cười, “Còn chuyện này nữa...”.

An Diệc Thành chậm rãi dừng xe trong tiếng cười giòn tan của con trai. Bé Minh Gia phát hiện đã đến trường, liền chủ động mở cửa xuống xe: “Tạm biệt bố!”.

An Diệc Thành gật đầu: “Chiều tan học đợi bố đón”.

Cậu bé dừng lại.

“Bố con mình đi thăm bà nội.” An Diệc Thành bố sung.

Minh Gia vui vẻ gật đầu. Cậu bé biết, bà nội của mình là một tấm bia đá, năm nào vào khoảng thời gian này, cậu cũng được bố đưa đến thăm bà.

...

Buổi chiều, An Diệc Thành đón con trai ở cổng trường rồi đưa cậu bé đến nghĩa trang.

Minh Gia phát hiện ra một điều, mỗi lần tới nơi này, sắc mặt bố luôn rất phức tạp. Chỉ là hiện tại, cậu chưa thể giải thích được điều ấy. Nhưng cậu bé luôn ngoan ngoãn quỳ trước tấm bia mộ có gắn bức ảnh đen trắng cũ kỹ và phai màu kia.

Từng có lần Minh Gia nghe bố kể chuyện về bà nội. Bố nói, ngày còn bé, bố thường hay được bà nội công trên lưng đi làm. Nhưng khi cậu hỏi, bà nội làm công việc gì, thì bố lại không trả lời. Cậu chỉ cảm thấy tò mò, không hiểu công việc như thế nào lại có thể công cả trẻ con mà vẫn làm được? Vậy mà bố cũng không chịu nói, thật nhỏ mọn!

“Bà nội, cháu lại cao thêm rồi này! Ở lớp, cháu được xếp vào nhóm cao nhất đấy...”

“Điểm thi của cháu cũng rất tốt, nhưng bố lúc nào cũng chê chữ cháu xấu, phải luyện viết thật nhiều...”

“Mấy hôm trước cháu đi đá bóng, lớp cháu đá vào ba quả, trong đó có một quả của cháu...”

“Bà nội, bà có nghe thấy cháu nói không? Cháu rất khỏe, bố cũng rất khỏe...”

...

An Diệc Thành đứng bất động ở một góc. Mấy năm qua, trong lòng anh luôn tồn tại một thứ cảm giác kỳ lạ. Hồ thẹn, tiếc nuối, khó chịu... Hoặc giả tất cả những thứ đó đều không phải, không thể diễn tả bằng lời.

7. Chương 7

Anh vốn không phải hoàng tử, mà là ma vương.

Trình Vũ Phi lại trông thấy An Diệc Thành, nhưng không phải ngoài đời thực, mà là trên mặt báo.

Bài báo đó đăng bức ảnh Hạ Tư Tư say khướt tựa vào người anh trong một quán bar. Nhìn thời gian chụp trên ảnh, Trình Vũ Phi lập tức liên tưởng đến buổi tối An Diệc Thành bất ngờ xuất hiện tại nhà mình. Thái độ của anh rất kỳ quặc, anh nói hôm sau là ngày giỗ của mẹ anh. Nhưng có lẽ đó không phải lý do thực sự. Là vì cãi nhau với Hạ Tư Tư sao?

Hai người họ cãi nhau, anh buồn bực nên tìm đến cô?

Lòng cô chợt thất lại.

Tâm trạng Trình Vũ Phi bị bài báo kia khuấy đảo, cô làm việc mất tập trung dẫn đến sai sót, bị cấp trên khiển trách... Quả thực là một ngày không may mắn.

Trước đây, Tiết Giai Nhu từng hỏi cô, có biết vì sao tỉ lệ đàn ông thành công luôn lớn hơn phụ nữ không? Là bởi đàn ông rất giỏi che giấu cảm xúc. Chẳng hạn như, họ có thể thu xếp chu toàn mối quan hệ với nhiều người phụ nữ cùng lúc. Họ biết chính xác ai đơn thuần mang lại cho họ thứ cảm giác hưởng thụ? Ai có thể mang lại cho họ lợi ích? Ai cần họ ra sức lấy lòng? Đó là việc mà phần lớn phụ nữ không thể làm được.

Lúc ấy nghe Tiết Giai Nhu giải thích, cô còn cười phản bác: “Nếu đúng như cậu nói, chẳng lẽ đàn ông cứ đào hoa, tán gái giỏi thì gọi là thành công à?”.

Tiết Giai Nhu nghiêm túc gật đầu, “Thì rõ ràng từ xưa tới nay, bản chất của đám đàn ông đều như vậy mà. Cứ có tiền là kiểu gì cũng vài ba cô thay phiên chăm sóc. Còn không tiền không quyền thì một bà vợ cũng chẳng lấy được. Xã hội hiện đại có khác gì đâu”.

Bây giờ nghĩ lại, Trình Vũ Phi cảm thấy Tiết Giai Nhu nói không hoàn toàn sai. An Diệc Thành có thể từ chỗ Hạ Tư Tư chạy tới chỗ cô, thời gian đều rất vừa khớp.

Anh nói anh chưa kết hôn, chưa vợ, nhưng đâu nói là chưa có bạn gái?

Trình Vũ Phi, mau tỉnh lại đi! Mà còn vui mừng cái gì?

...

Tan ca, Trình Vũ Phi ra bến xe, lên bữa một chiếc xe bus. Những lúc tâm trạng không tốt, cô đều làm vậy, không nhìn số xe, đưa đến đâu thì đến đó. Ngồi trên xe, cô sẽ nỗ lực khuyên nhủ bản thân, mọi cái khó chịu, bực dọc sẽ dần dần tan biến. Cuộc đời này còn nhiều điều tốt đẹp, những chuyện không vui cón con hãy để gió cuốn đi.

Chỉ có điều, Trình Vũ Phi đang định bước lên xe thì cảm giác được ai đó dõi theo mình. Cô quay đầu lại, quả nhiên trông thấy một chiếc xe sang trọng ngay trong tầm mắt. Cửa xe mở ra, người bước xuống xe là Từ Triệu Luân, chồng của Tiết Giai Nhu. À không, chính xác thì phải là “chồng cũ”.

Thời gian gần đây, tin tốt lành nhất mà Trình Vũ Phi nghe được có lẽ là sự kiện hủy bỏ lễ đính hôn của Từ Triệu Luân và con gái rượu nhà họ Bạch. Việc này khiến nhà họ Bạch cực kỳ phẫn nộ, không ngừng lên báo công khai mắng nhiếc họ Từ. Phía nhà trai vẫn giữ im lặng, chưa có bất kỳ ý kiến phản hồi nào.

Về phương diện này, Trình Vũ Phi phải thừa nhận mình kém xa Tiết Giai Nhu. Nói cưới là cưới, nói bỏ là bỏ, coi cuộc đời của bản thân hết như một vở tuồng, thích thì diễn mà không thích thì giải tán. Từ trong thâm tâm, cô vẫn mong vợ chồng Từ Triệu Luân và Tiết Giai Nhu có thể giải quyết mọi khúc mắc, hòa hợp trở lại. Bởi vì giữa hai người họ còn có một sự gắn kết là bé Nhân Nhân.

Nếu để Tiết Giai Nhu biết cô suy nghĩ như thế, chắc chắn cô ấy sẽ mắng cô thậm tệ. Tiết Giai Nhu ghét nhất là miễn cưỡng duy trì hôn nhân vì con cái. Quan điểm của cô nàng là, phụ nữ nên sống cho bản thân, chồng hay con gái đều không thể ràng buộc được.

Mấy hôm trước nghe cô nói về chuyện Từ Triệu Luân hủy hôn, Tiết Giai Nhu còn lạnh lùng mở miệng: “Liên quan gì tới mình?”.

Lúc này, ngẫu nhiên gặp Từ Triệu Luân ở đây, Trình Vũ Phi không khỏi ngạc nhiên. Cô trông thấy người đàn ông này trên báo chí khá nhiều nhưng gặp mặt thì chỉ hai lần, đầu tiên là ở hôn lễ, sau đó là khi cô tới chơi nhà họ, hôm nay là lần thứ ba. Cô không thích có bất kỳ giao lưu nào với chồng hoặc người yêu của bạn bè. Có lẽ cái suy nghĩ này của cô quá cổ hủ.

Trình Vũ Phi thông thả bước tới trước mặt Từ Triệu Luân, chủ động lên tiếng: “Chào anh Từ!”

“Có thể mời cô một bữa cơm được không?”

Từ Triệu Luân tươi cười hỏi cô. Có điều, nụ cười của anh ta không hề mang đến cho người đối diện cảm giác gần gũi, ngược lại, còn có một chút lãnh đạm. Đường như không phải anh ta đang mời, mà là đang ra lệnh.

Hai người đã ngồi trong nhà hàng nhưng Từ Triệu Luân vẫn chưa gọi món, tựa hồ cũng không định làm thế. Trình Vũ Phi có thể nhìn ra tâm trạng anh ta lúc này khá tệ. Đối phương không chịu mở miệng, cô đành phải lên tiếng: “Nhân Nhân sao rồi?”

Lần trước, Tiết Giai Nhu còn nói hai mẹ con họ đang chiến tranh lạnh, không ai thèm để ý tới ai.

“Vẫn tốt, cảm ơn cô quan tâm.”

Giọng điệu hờ hững của Từ Triệu Luân khiến Trình Vũ Phi không thể đoán ra rốt cuộc anh ta muốn nói gì với mình. Giữa cô và người đàn ông này chỉ có duy nhất một mối quan tâm chung, đó là Tiết Giai Nhu. Nhưng hai người họ đã ly hôn.

“Anh muốn hỏi về Tiết Giai Nhu phải không?”

Trình Vũ Phi nói thẳng vào vấn đề, cô nhận ra gần đây sự kiên nhẫn của mình càng ngày càng giảm sút.

“Ban đầu đúng là như vậy”, Từ Triệu Luân tránh né, “nhưng giờ có lẽ không cần nữa”.

“Ý anh là sao?”

“Cô Trình hẳn là biết chuyện chúng tôi đã ly hôn?”

Trình Vũ Phi gật đầu.

“Vậy nên tôi cần gì phải quan tâm tới những chuyện liên quan đến cô ấy.”

“Giữa hai người liệu có hiểu lầm gì không?”

Hiểu lầm?

Từ Triệu Luân cười khẩy. Lấy đâu ra hiểu lầm chứ?

“Nếu cô Trình không muốn dùng bữa thì tôi đi thanh toán.”

Trình Vũ Phi chau mày. Thái độ kiêu gì vậy?

“Tuy tôi không rõ vợ chồng anh có khúc mắc gì dẫn đến ly hôn, nhưng có chuyện này tôi nghĩ anh nên được biết.” Cô trầm tư. “Giai Nhu từng đến bệnh viện làm một phẫu thuật. Tôi không biết anh nghĩ thế nào, nhưng tôi dám chắc với anh, không phải Giai Nhu không muốn sinh con cho anh. Cơ thể cô ấy rất yếu, mang thai sẽ cực kỳ nguy hiểm... Tôi nghĩ, với tính cách của Giai Nhu, cả đời này cũng không chịu nói cho anh biết, cho dù anh hiểu lầm đi chăng nữa.”

Nói ra những điều này, Trình Vũ Phi mới cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Ngày đó đưa Tiết Giai Nhu đến bệnh viện, cô đã nghĩ phải cho Từ Triệu Luân biết, dấu sao anh ta cũng là bố đứa bé.

Từ Triệu Luân nghe xong, sững sờ hồi lâu không lên tiếng.

Tình cờ gặp Trình Vũ Phi ở đây, anh chợt có ý nghĩ muốn tâm sự vài điều với cô, vì cô là bạn thân của Tiết Giai Nhu. Nhưng khi ngồi xuống bàn, anh bắt đầu hối hận. Vì sao anh phải quan tâm tới người phụ nữ kia? Vì sao luôn là anh phải chủ động thỏa hiệp?

Vậy mà thật không ngờ, quyết định vô thức này lại có thể tháo gỡ nút thắt trong lòng anh.

Anh luôn cho rằng Tiết Giai Nhu không yêu mình. Hai người kết hôn chỉ để hoàn thành nhiệm vụ. Cô không muốn sinh con cho anh, bé Nhân Nhân có lẽ chỉ là một nhu yếu phẩm đối với cô mà thôi. Anh phần nộ, nên quyết định kết thúc cuộc hôn nhân này. Hiện giờ, sự thật lại phơi bày ra trước mắt...

“Cảm ơn cô cho tôi biết những điều này.” Từ Triệu Luân cười.

Thấy vẻ mặt của anh ta không còn khiên cưỡng như lúc nãy, Trình Vũ Phi biết mình đã làm đúng. Không cần bận tâm giữa hai người họ có khúc mắc gì, chỉ ít cô đã khiến Từ Triệu Luân xóa bỏ hiểu lầm với Tiết Giai Nhu.

“Lẽ ra tôi nên nói sớm hơn mới đúng. Tiếc là không có cơ hội.”

“Dù sao cũng mong cô tiếp nhận lời cảm ơn của tôi.”

Trình Vũ Phi có chút kinh ngạc vì sự chân thành của anh ta.

Từ Triệu Luân kiên quyết đưa cô về nhà. Khi xe dừng trước cổng chung cư, anh ta bỗng lên tiếng: “Hôm nay cô đã nói với tôi việc kia, để báo đáp lại, tôi cũng muốn cho cô biết một bí mật.”

Trình Vũ Phi nhú mào, yên lặng nghe...

Mãi đến khi xe của Từ Triệu Luân đã khuất hẳn, cô vẫn đứng ngây người. Những gì cô vừa nghe, thật sự rất khó tin.

Thực ra, Từ Triệu Luân đã định ra mặt giúp đỡ khi Trình Gia Đồng gặp sự cố. Nhưng sau khi biết vụ việc đó là kế hoạch của An Diệc Thành, anh ta đã dừng lại. Nhà họ Từ chưa bao giờ trực tiếp đối đầu với Hoàng Thành, đây là quý tộc sinh tồn, anh ta chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

Việc này, Từ Triệu Luân không nói rõ với Tiết Giai Nhu, khiến cô ấy hiểu lầm, hai người họ còn cãi nhau một trận.

Trình Vũ Phi nghe xong, có cảm giác trời đất rung chuyển.

Khi em trai gặp chuyện, cô lo lắng đến mức đứng ngồi không yên. An Diệc Thành xuất hiện đúng lúc đó, khiến cô ngỡ anh là vị cứu tinh từ trên trời giáng xuống. Bây giờ, sự thật đã phơi bày, cô mới biết anh vốn không phải hoàng tử, mà là ma vương.

Trình Vũ Phi nghĩ rồi lại nghĩ, vẫn không thể nào hiểu được hành vi của An Diệc Thành. Cô không đặt câu hỏi về nhân phẩm của anh, mà chỉ thắc mắc một điều, bản thân mình có gì đáng để anh phải hao tổn sức lực dựng lên một vở kịch như thế?

Nhiều năm trôi qua, hai người tái ngộ vào ngày cô đến bệnh viện gặp Giản Ngưng. Lúc ở trong phòng bệnh, anh còn tỏ ra xa cách như không quen biết cô, vậy mà khi ra khỏi cổng viện, anh lại thành tình xuất hiện trước mặt cô và nói: “Cô Trình, đã lâu không gặp!. Lúc ấy, dường như anh đang muốn nhắc nhở cô điều gì.

Từ thời điểm đó ư? Anh đã nhắm vào cô?

Cô từng băn khoăn rất nhiều về ánh mắt đầy hận thù của anh. Giữa hai người không có bất kỳ dây dưa nào, tại sao anh luôn nhìn cô như kẻ địch? Anh dày công thiết kế một cái bẫy, chẳng lẽ mục đích chỉ đơn giản là biến cô trở thành người phụ nữ của anh? Cô đâu phải mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, đáng để anh không từ thủ đoạn như thế?

Thà cho rằng Từ Triệu Luân nhầm lẫn, còn hơn phải nhọc lòng suy đoán như lúc này.

Mọi thứ rồi ren...

Trình Gia Đồng gọi điện thoại hỏi thăm tình hình của cô gần đây. Nói chuyện với em trai xong, cô do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn không dám gọi điện cho An Diệc Thành.

Mấy ngày nay, An Diệc Thành vốn định dành thời gian ở nhà với con trai, nhưng sau đó lại có việc gấp phải đi công tác ngoại thành. Hôm nay vừa về tới trụ sở Hoàng Thành, anh đã trông thấy Nguyễn Ngộ Minh và Kỷ Bách Hiên. Trên mặt họ lộ rõ vẻ đồng cảm. Không ai là không biết, trong tất cả các anh em, An Diệc Thành là người vất vả nhất, lúc nào cũng bận rộn, quanh năm không có lấy một ngày thảnh thơi. Cũng khó trách, bởi lĩnh vực mà anh quản lý rất phức tạp.

Thấy An Diệc Thành đi vào phòng làm việc của Cố Trường Dạ, Kỷ Bách Hiên mới nghiêng đầu nói nhỏ với Nguyễn Ngô Minh: “Em dám chắc anh Thành đến gặp đại ca để báo cáo chuyện của Ngũ ca.”

“Sao cậu biết? Chẳng phải chuyện liên quan đến Ngũ ca, Đại ca đã...”

Nguyễn Ngô Minh thuộc kiểu người sống bất cần, thường đi một mình một lối, không giống ai. Tuy nhiên, anh ta rất nhạy bén, trong mọi vấn đề đều nắm rõ đâu là điểm mấu chốt. Từ mấy năm trước, Cố Trường Dạ đã bắt đầu giám sát âm thầm Lục Trạ Giang. Chuyện này khá dễ hiểu, Lục Trạ Giang là người lòng dạ khôn lường, hơn nữa lại có hiểu lầm với Cố Trường Dạ, anh ta luôn sẵn sàng rời khỏi Hoàng Thành bất cứ lúc nào. Thực ra, Lục Trạ Giang rời đi cũng không sao, vấn đề là, phần lớn việc kinh doanh của Hoàng Thành nằm trong tay anh ta, thế nên sẽ có những ảnh hưởng nhất định. Nguyễn Ngô Minh chỉ cảm thấy lạ một điều rằng, rõ ràng quan hệ giữa hai người họ gần đây đã cải thiện đáng kể, vậy thì tại sao đại ca vẫn dè chừng Ngũ ca?

“Phía Lục ca hình như xảy ra chút chuyện. Mà xưa nay, Lục ca luôn đứng về phe Ngũ ca. Anh nói xem, liệu như thế có đủ chứng minh bên Ngũ ca cũng có vấn đề không?” Kỷ Bách Hiên tỏ ra tinh tường. “Đây rõ ràng là có người nhắm vào Ngũ ca và Lục ca. Chỉ không biết, mục tiêu cuối cùng liệu có phải là Hoàng Thành hay không?”

Nguyễn Ngô Minh cảm thấy Kỷ Bách Hiên phân tích rất hợp lý. Chuyển công tác lần trước của Ngũ ca là để điều tra chuyện của Lục ca, còn lần này hẳn là liên quan đến Ngũ ca.

“Cậu đoán thử xem, liệu Đại ca có nổi giận hay không?”

Liên tiếp xuất hiện nhiều vấn đề như vậy, phàm là ai cũng khó tránh khỏi bức bối. Huống hồ, Cố Trường Dạ đã cảnh cáo Lục Trạ Giang không chỉ một hai lần, nhưng anh ta không chịu nghe. Có lẽ lần này, Cố Trường Dạ sẽ tranh thủ thời cơ đưa ra quyết định quan trọng.

Kỷ Bách Hiên lắc đầu: “Không đâu”.

“Sao?” Nguyễn Ngô Minh kinh ngạc.

Kỷ Bách Hiên cười bí hiểm: “Anh không biết đại ca có chuyện vui à?”

“Gi?”

“Chị dâu có thai rồi.”

Nguyễn Ngô Minh cũng vui vẻ cười, “Vậy thì anh em mình phải tranh thủ thời gian này mau chóng giải quyết hết rắc rối làm quà mừng cho đại ca chứ nhỉ?”

Nhắc đến Giản Ngưng, bọn họ đều cảm thấy kỳ lạ. Ban đầu, Cố Trường Dạ đối xử với người phụ nữ này không hề tốt. Nhưng sau khi cô ta mất tích trở về, thái độ Cố Trường Dạ lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ.

Kỷ Bách Hiên và Nguyễn Ngô Minh đoán không sai. An Diệc Thành đúng là vừa đi điều tra về Lục Trạ Giang, hiện tại đang bàn bạc chuyện này với Cố Trường Dạ.

Người đàn ông ngồi ghế sau chiếc bàn làm việc lớn, hai mắt híp lại: “Điều tra rõ ràng rồi?”

“Đã rõ. Bên ngoài là nhà họ Kim động chân động tay, nhưng thực chất được họ Phùng hậu thuẫn.”

“Vụ này do lão Ngũ gây ra, tốt nhất là để cậu ta tự xử lý.”

“Theo tin tức em tìm hiểu được thì do lão Ngũ đắc tội với người ta trước. Cậu ấy tranh giành địa bàn với cậu ấm nhà họ Kim, ngoài ra còn có chút ân oán cá nhân với con trai út nhà họ Phùng.”

“Đã vậy thì cậu cũng đừng nhúng tay vào nữa. Mặc lão Ngũ giải quyết đi.” Cố Trường Dạ ngẫm nghĩ vài giây rồi nói tiếp: “Chuyện của lão Lục chắc không phải cũng là bọn họ?”

An Diệc Thành gật đầu: “Nhưng không loại trừ khả năng giữa họ có hợp tác”.

Có thể làm lung lay vị trí của hai thành viên Hoàng Thành, không thiếu kẻ sẵn sàng chung tay lại để chia nhau lợi lộc.

“Mặc kệ đi.” Cố Trường Dạ quả quyết.

An Diệc Thành không hề thấy ngạc nhiên, đây vốn là tác phong làm việc của đại ca, ai làm người nấy chịu. Chợt nghĩ đến Chu Thừa Diệp, quan hệ giữa người này với Lục Trạm Giang cũng khá thân, An Diệc Thành bèn hỏi: “Vậy có cần thông báo cho nhị ca một tiếng không?”

Cố Trường Dạ lắc đầu. An Diệc Thành không nói thêm gì nữa, chuyện này coi như giải quyết xong.

Lúc ra khỏi phòng làm việc của Cố Trường Dạ, An Diệc Thành trông thấy Nguyễn Ngô Minh và Kỷ Bách Hiên vốn đang đứng một chỗ bỗng dưng tách nhau ra.

Đúng là giấu đầu lòi đuôi. Trông cái bộ dạng chột dạ của họ cũng biết họ vừa nói chuyện gì.

Thấy Nguyễn Ngô Minh nhìn mình với ánh mắt dò xét, An Diệc Thành liền đi thẳng, không muốn nán lại đây thêm một giây nào nữa.

Nguyễn Ngô Minh lập tức kéo tay Kỷ Bách Hiên: “Vụ cá cược của chúng ta ngày trước vẫn tính chứ hả?”

“Vụ gì?”

“Tìm mẹ ruột của nhóc Minh Gia ấy.”

“À, đương nhiên vẫn tính!” Kỷ Bách Hiên cũng rất tò mò chuyện này. An Diệc Thành càng giấu, bọn họ càng muốn biết. Chỉ có điều, không biết Nguyễn Ngô Minh có bản lĩnh đó hay không.

“Được, đợi đấy!”

Nguyễn Ngô Minh vô cùng tự tin. Anh ta nhất định sẽ tìm mẹ ruột về cho nhóc Minh Gia, đồng thời thắng ván cược này.

An Diệc Thành về đến nhà, chợt nghe thấy bên trong có tiếng cười nói vui vẻ. Bình thường chỉ có Nguyễn Ngô Minh tới đây chơi với Minh Gia, nhưng hiện giờ cậu ta đang ở công ty. Ngoại trừ người anh em thân thiết đó ra, vậy thì chỉ còn lại một người.

Thực ra, An Diệc Thành không bài xích việc Hạ Tư Tư đến nhà chơi, điều kiện tiên quyết là cô ta phải xác định rõ mình đến với thân phận gì, nếu chỉ đơn giản là bạn bè, anh sẽ rất vô tư. Nhưng nếu cô ta có bất kỳ suy nghĩ nào khác, chắc chắn anh sẽ không thể tươi cười chào đón.

Minh Gia đang ngồi bệt dưới sàn nhà, trông thấy An Diệc Thành bước vào cửa, cu cậu liền đứng dậy, chạy về phía bố: “Bố về rồi!”

Việc An Diệc Thành thường xuyên phải đi công tác dài ngày đã không có gì xa lạ đối với Minh Gia. Cậu bé tuy còn nhỏ nhưng rất thông minh, sau khi nghe Nguyễn Ngô Minh giải thích, cậu hiểu được bố làm việc vất vả đều là vì muốn tốt ỉnh, thế nên cậu luôn ngoan ngoãn ở nhà một mình trong thời gian bố đi công tác.

Hạ Tư Tư thường xuyên tới chơi với Minh Gia, vì cô nhận thấy An Diệc Thành vô cùng yêu thương đứa trẻ này. Cậu nhóc thực ra rất dễ gần, thường không cự tuyệt ý tốt của người khác. Hạ Tư Tư nghĩ, muốn chiếm được tình cảm của An Diệc Thành, trước tiên phải lấy lòng cậu bé. Cho dù An Diệc Thành đã tỏ rõ thái độ, cô cũng sẽ không bỏ cuộc. Cô yêu người đàn ông này lâu như vậy, kiên trì lâu như vậy, làm sao có thể chỉ vì một câu nói mà từ bỏ?

Hạ Tư Tư tiến lại gần hai bố con, tươi cười nói: “Minh Gia có đôi mắt giống anh y như đúc!”

An Diệc Thành thờ ơ: “Nó là con trai anh. Con trai giống bố là chuyện hết sức bình thường!”

Hạ Tư Tư cứng họng.

An Diệc Thành xoa đầu con trai: “Về phòng làm bài tập đi!”

Minh Gia ngược đầu nhìn bố, chu miệng. Trí nhớ của bố suy giảm rồi phải không? Bao giờ cậu cũng làm xong bài rồi mới chơi. Chắc chắn là bố không muốn mình ở đây nữa nên kiếm cớ đuổi mình đi!

Nghĩ vậy, cậu bé không nói gì nữa, ngoan ngoãn gật đầu rồi chạy lên phòng.

Hạ Tư Tư nhìn theo Minh Gia, mãi đến khi bóng dáng nhanh nhẹn của cậu bé khuất khỏi tầm mắt, cô mới quay sang phía An Diệc Thành, mỉm cười: “Chắc mệt rồi phải không? Anh vừa đi công tác về hả?”.

An Diệc Thành ngồi xuống ghế, “Vẫn tốt”. Anh ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tư Tư, “Gần đây không phải em bận rộn lắm sao?”.

“Cũng giống anh, vẫn tốt.” Bận đến đâu cô đều có thể ứng phó được, duy nhất một thứ khiến cô lực bất tòng tâm, chính là người đàn ông này. “Minh Gia... là anh nhận nuôi phải không? Con trai của họ hàng nhà anh phải không?”

Chỉ có như vậy, anh mới hết mực yêu thương thằng bé, coi nó như con ruột của mình. Có lẽ, bố mẹ Minh Gia từng giúp đỡ An Diệc Thành khi gia đình anh gặp chuyện khó khăn.

An Diệc Thành nhũn mảy: “Minh Gia là con trai ruột của anh!”.

“Anh đừng đùa nữa!” Hạ Tư Tư vẫn không chịu tin.

“Tin hay không tùy em, sự thật này không ai thay đổi được.”

“Minh Gia năm nay bảy tuổi, ý của anh là, anh làm bố từ khi mười chín tuổi hay sao? Như vậy, anh phải có bạn gái từ năm mười tám tuổi?” Hạ Tư Tư cười giễu. An Diệc Thành mà cô quen là người chỉ biết học và học, làm sao có chuyện hoang đường như vậy được? Tuyệt đối không!

An Diệc Thành hờ hững nhìn đối phương: “Em hiểu anh đến thế nào?”.

“Cái gì?”

“Không có gì.” Anh ngả người vào lưng ghế, cơ hồ không muốn mở miệng.

Thái độ và lời nói của An Diệc Thành khiến Hạ Tư Tư cảm thấy bất an. Đúng vậy, anh thừa nhận Minh Gia là con ruột mình, mặc dù chuyện này hoàn toàn không có lợi đối với anh. Nhưng cô lại chẳng thể nào chấp nhận được sự thật ấy.

Sau khi Hạ Tư Tư ra về, nhóc Minh Gia nãy giờ trốn ở góc khuất trên tầng hai mới chạy xuống. Cậu bé đứng cạnh An Diệc Thành, lay lay cánh tay anh.

“Bố, có phải bố định đưa cô Hạ về làm mẹ của con không?”

Rất lâu trước đây, Minh Gia cũng tưởng rằng mình là do An Diệc Thành nhận nuôi, bởi chỉ có như vậy mới giải thích được việc cậu nhóc không có mẹ. Vừa nãy đứng trên kia nghe lén, Minh Gia đã rất lo lắng, may mà cuối cùng An Diệc Thành vẫn khẳng định cậu là con ruột của mình.

“Đây không phải chuyện con nên hỏi.”

“Vì sao con không thể hỏi?”, Minh Gia kiên định nhìn bố, “Bố vừa nói với cô Hạ, con là con ruột của bố. Nếu vậy, bố nhất định biết mẹ con là ai. Các chú đều nói con không có mẹ, còn nói bố sẽ tìm một người về làm mẹ con. Thế nhưng bố không làm, bố cũng không chịu nói cho con biết mẹ là ai...”.

Giọng cậu bé mỗi lúc một buồn.

Sắc mặt An Diệc Thành đã sa sầm lại, nhưng không vì thế mà cậu bé sợ.

“Bố, có phải mẹ không biết có con, nên mới không đi tìm con?”

An Diệc Thành không lảng tránh ánh mắt của con trai, làm như không nghe thấy gì.

Thấy vậy, Minh Gia bỗng trở nên cuống quýt: “Có phải... có phải mẹ con không còn nữa không? Mọi người đều nói trên đời này không có người mẹ nào lại không cần con mình, nhất định là mẹ không còn nữa... nhất định...”, cậu nhóc sà vào lòng bố, “Bố, con sẽ không nhắc đến mẹ nữa! Bố đừng tức giận, cũng đừng buồn...”.

Nếu thật sự mẹ cậu đã lên thiên đường, thì có nghĩa là bố cũng không còn vợ. Như thế... như thế chắc chắn bố rất đau lòng...

An Diệc Thành ôm lấy con trai: “Đừng nói lung tung”.

Minh Gia mở to mắt.

“Không phải mẹ con đã mất...”

Cậu nhóc kinh ngạc. Ý của bố là, mẹ cậu còn sống? Thật tốt...

“Mẹ...”

“Là lỗi của bố.” Giọng nói của An Diệc Thành chất chứa nỗi xót xa, “Do bố quá nghèo, không ẹ con những thứ mẹ cần”.

Minh Gia cau mày. Bố bị mẹ bỏ ư? Mẹ là người phụ nữ ham giàu sang ư? Mẹ giống những người phụ nữ trong phim, từ bỏ con mình vì không chịu nổi khổ cực sao? Chú Bảy nói, vì quá nghèo nên người ta mới bỏ chạy, đi tìm một cuộc sống tốt hơn. Chú Bảy còn nói, nghèo là thứ khiến con người khổ sở nhất.

Cậu bé bật khóc, đột nhiên cảm thấy ghét mẹ mình.

“Bố còn có con, con mãi mãi sẽ không rời xa bố...”

8. Chương 8

Hận không? Anh có hận cô không?

Gần đây không thấy An Diệc Thành đến tìm mình, Trình Vũ Phi tự hỏi liệu có phải mối quan hệ này đã chấm dứt rồi không? Nhưng hôm nay vừa tan ca, cô liền trông thấy xe của anh đợi sẵn bên ngoài.

Ngồi vào xe, trong đầu cô chợt nảy ra một ý nghĩ. Liệu có phải anh đang rất thỏa mãn hay không? Trước đây, cô sống sung túc, còn anh sống cơ cực, hoàn toàn trái ngược với hiện tại. Vậy nên, anh mới cố tình lựa chọn cô, để cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là vật đổi sao dời?

Người ta vẫn nói, đừng vội vàng tin vào những người đàn ông đi từ nghèo khó lên giàu sang. Bởi lẽ, một khi đã có điều kiện vật chất tốt hơn, họ sẽ từ từ thưởng thức tất cả những thứ mà họ chưa từng được trải nghiệm, thậm chí còn thậm tệ hơn những kẻ vốn dĩ đã giàu có.

Trình Vũ Phi ghét cái tính hay nghĩ lung tung của bản thân. Người đàn ông này đối với cô mà nói thực sự là một loại thuốc độc. Bắt đầu từ giờ trở đi, cô sẽ nghĩ về anh thật xấu xa, như vậy cô mới có can đảm để từ bỏ.

An Diệc Thành lái xe về căn biệt thự, dọc đường vẫn một mực giữ im lặng. Ăn tối xong, hai người lên gác. Trình Vũ Phi ngồi thẫn thờ trên giường nghe thấy tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm. Cô cảm thấy bản thân thật vô dụng, rất nhiều lần muốn hỏi anh chuyện kia cho rõ ràng, nhưng lại luôn do dự. Tiết Giai Nhu nhận xét về cô không sai. Cô thuộc kiểu người dễ bằng lòng với mọi thứ, nếu không có ai thúc ép, cô sẽ sống theo kiểu được ngày nào hay ngày ấy, không bao giờ thay đổi.

Tiếng nước chảy còn chưa ngừng, ngoài này, chuông điện thoại đã reo.

Trình Vũ Phi chau mày. Cô không muốn để ý tới nó nhưng chuông cứ reo hết lần này tới lần khác. Thế là, cô cầm di động lên, trông thấy hai chữ “Tiểu Gia” trên màn hình.

Đây là ai? Lại còn dùng tên thân mật...

Trình Vũ Phi mãi suy nghĩ, không phát hiện ra An Diệc Thành đã đứng trước cửa phòng tắm, phóng ánh mắt lạnh băng về phía mình. Anh đi tới, giằng lấy chiếc di động trên tay cô.

“Ai cho phép em tự ý động vào điện thoại của anh?”

Sự phẫn nộ hiện rõ lên mặt An Diệc Thành. Anh quăng điện thoại sang một bên, không nhận cuộc gọi kia mà chỉ nhìn cô chằm chằm.

Thấy anh như vậy, chẳng hiểu lấy can đảm ở đâu ra, Trình Vũ Phi chậm rãi mở miệng: “Xin lỗi, tùy tiện động vào đồ của anh là em sai. Nhưng còn chuyện anh gài bẫy em thì sao?”

Đôi mắt An Diệc Thành mở to hơn một chút: “Cái gì?”.

“Em trai em...”, Trình Vũ Phi mím môi, “Việc nó bị bắt tạm giam không phải tình cờ đúng không? Nó vốn dĩ là người bị hại, làm sao phải chịu án phạt nặng như thế, trừ phi có người cố tình hãm hại. Em thật sự không hiểu, sức quyến rũ của em đâu lớn đến mức anh phải tốn công gỡ thủ đoạn ra như vậy...”

“Đừng tự đánh giá thấp bản thân thế chứ!” An Diệc Thành chậm rãi tiến lại, nắm lấy cằm cô, “Em cũng thuộc dạng có nhan sắc cơ mà...”.

Thời cấp ba, dù được rất nhiều nam sinh theo đuổi, nhưng cô không để ý tới bất cứ ai.

Trình Vũ Phi đang định gạt tay anh xuống thì lại bị anh tóm lấy.

“An Diệc Thành, vì sao anh phải làm thế?” Cô không hiểu.

“Vì... tôi thích thế!”

Ba chữ của An Diệc Thành khiến Trình Vũ Phi vô cùng cảm phẫn. Cô ghét cái cảm giác bắt lực này, càng ghét bị người khác coi mình như con kiến để mặc sức giày xéo.

Khoảnh khắc này, cô rút cuộc cũng chịu tỉnh ngộ, rút cuộc cũng hiểu ra, anh đã không còn là chàng trai áo trắng đơn thuần trong lòng cô nữa. Hiện giờ, anh mang một thân phận khác – “Hoàng Thành Tứ Thiếu”, một cái danh xưng thật vang dội.

Cô bỏ chạy.

Lần này, An Diệc Thành không giữ, không đuổi theo.

Anh chỉ cất giọng nặng nề: “Trình Vũ Phi, cô dám bước thêm một bước, em trai quý hóa của cô sẽ không còn đường sống! Cô thừa biết tôi có năng lực đó hay không!”.

...

Thời cấp ba, trong khi các bạn học khác đều nỗ lực chuẩn bị cho kỳ thi đại học thì An Diệc Thành lại có một quyết định khiến mọi người phải ngỡ ngàng. Anh không đến lớp tự học buổi tối, mà thay vào đó là đi làm thêm. Để được sự đồng ý của giáo viên, anh phải đưa ra lời bảo đảm, nếu lực học sa sút thì sẽ phải quay lại lớp học. Bạn bè đều tỏ ra ngỡ ngàng vì điều này.

Công việc của An Diệc Thành là gia sư cho học sinh chuẩn bị thi lên cấp ba. Nghe nói, anh đã chủ động liên hệ với những bậc phụ huynh có con đang học lớp chín để được dạy thử một buổi. Nhận thấy đạt yêu cầu, những gia đình này bèn lựa chọn một địa điểm cố định rồi đưa con mình tới để học phụ đạo dưới sự kèm cặp của An Diệc Thành.

Mỗi buổi chiều sau khi tan học, An Diệc Thành lại vội vàng vàng rời khỏi lớp. Còn Trình Vũ Phi, luôn nhìn theo anh bằng ánh mắt lưu luyến. Tiết Giai Nhu nhiều lần phải than thở: “Thôi đi, đừng có nhìn nữa , người ta đi rồi còn đâu”. Thế là, cô lại chán nản úp mặt xuống bàn.

An Diệc Thành bỏ học thêm buổi tối , nhưng điểm kiểm tra không hề thấp đi so với trước đây. Thấy cô tỏ ra rất hài lòng , còn nói với cả lớp: “Nếu các em cũng được như bạn An Diệc Thành, chúng tôi sẽ để các em muốn làm gì thì làm. Đáng tiếc, các em không có năng lực đó, vì thế đừng có đặt ra bất cứ yêu cầu gì...”.

Thế nhưng, cũng vì nguyên nhân này mà thời gian được nhìn thấy An Diệc Thành của Trình Vũ Phi càng lúc càng ít. Hễ nghĩ tới buổi tự học là cô bất giác lại cảm thấy chán nản.

“Đừng có xị cái mặt ra như thế nữa! Ai không biết lại tưởng cậu thất tình đấy!” Tiết Giai Nhu không nhịn được phải lên tiếng.

“Hôm nay lại không được thấy cậu ấy rồi...”

“Lắm chuyện! Thấy thì sao? Không thấy thì sao?” Tiết Giai Nhu cốc đầu cô, “Nếu cậu dám đến trước mặt An Diệc Thành và nói “tớ thích cậu” thì cậu làm gì mình cũng ủng hộ. Nhưng cậu lại giữ cái bộ dạng này... Đúng là lãng phí thời gian, chẳng được cái tích sự gì cả”.

Trình Vũ Phi vội vàng nhìn quanh, rất sợ có ai nghe thấy. May mà giờ này các bạn đều đã đi ăn, trong phòng học chỉ còn lại hai người họ. Tiết Giai Nhu thấy vậy, bèn hừ lạnh một tiếng. Cô đâu có ngốc? Đường nhiên phải chọn lúc không có người khác ở đây mới nói những điều này chứ.

“Ừ mình là đứa nhát gan!” Trình Vũ Phi ủ dột.

Cô thích anh, nhưng không dám để anh biết, càng không dám để bất cứ người nào biết.

“Ừ, đồ nhát gan, đi ăn thôi.”

...

Niềm vui thời niên thiếu luôn giản đơn như vậy. Khi bạn thích một người, cho dù người ấy không hề hay biết, trong lòng bạn cũng cảm thấy mãn nguyện. Chỉ cần mỗi ngày được trông thấy người ấy đã là một niềm hạnh phúc không gì sánh bằng, đâu cần phải tính toán hơn thua, bận tâm được mất.

...

“Vì sao?”

“Tôi nói rồi, tôi thích thế! Đường nhiên, nếu muốn, em cũng có thể thử xem hậu quả khiến tôi hết thích như thế nào.” Hàng lông mày của anh nhướng lên, tựa hồ rất vui vẻ.

Cơ thể cô cứng nhắc: “Vì sao lại là tôi?”

“Đương nhiên phải là em!” An Diệc Thành nhếch môi, nhìn cô với vẻ thách thức. Anh biết rõ, cô không có gan rời khỏi căn phòng này.

“An Diệc Thành, anh coi thường tôi như vậy sao?” Trình Vũ Phi cắn môi. Bây giờ, cô đã có thể khẳng định người đàn ông này hận mình. Nỗi căm thù trong ánh mắt anh không phải là ảo giác. Hận, nên mới giày vò.

“Coi thường?” An Diệc Thành chậm chạp nhắc lại. “Có lẽ vậy!”

Rốt cuộc không thể kiềm chế được nữa, khóe mắt cô nhòe đi, ngay cả lời nói cũng lắp bắp.

“Nhân tình?...”

Một cái danh xưng thật đáng phỉ nhổ.

An Diệc Thành đi tới bên cạnh cô, “Nếu em nghĩ vậy thì cho là vậy đi! Có điều, nếu đã nhận thức rõ về thân phận của mình thì nên tự giác. Biết nhiệm vụ thường ngày của nhân tình là gì không? Bất cứ lúc nào cũng phải sẵn sàng phục vụ tôi, chứ không phải cả ngày lo lắng công việc của bản thân! Nếu bây giờ đã hiểu rõ rồi thì em hãy thôi việc đi...”

Trình Vũ Phi kinh hãi mở to mắt.

An Diệc Thành chạm tay lên mặt cô: “Sao? Ngạc nhiên lắm à? Tôi lại sắp đi công tác, đến lúc thực hiện nghĩa vụ của em rồi. Em, đi cùng tôi!”

Trình Vũ Phi xin thôi việc, trong hoàn cảnh mà cô không ngờ tới nhất. Ngay cả thời điểm xảy ra chuyện không hay, bị đồng nghiệp bài xích, cô cũng không lựa chọn cách này. Vậy mà cuối cùng, chỉ vì một câu nói của An Diệc Thành, cô liền nghỉ việc.

Cấp trên giữ cô lại, còn nói sẽ tăng lương cho cô. Lúc ấy, cô chợt thấy câu nói kia đúng, đứa trẻ biết khóc mới có cái ăn. Chỉ cần làm căng lên một chút là sẽ được tăng lương, trong khi cô nỗ lực làm việc mấy năm trời mà không được.

Trước khi đi cùng An Diệc Thành, Trình Vũ Phi gọi điện cho em trai, thông báo chuyện mình nghỉ việc và chuẩn bị đi du lịch. Trình Gia Đồng tỏ ra rất ủng hộ cô, nói cô yên tâm đi chơi, không cần lo ỉn.

An Diệc Thành đích thân lái xe tới đón cô. Cặp kính râm che kín đôi mắt anh khiến cô không thể nào đoán ra tâm trạng của anh lúc này.

“Kỹ năng nghề nghiệp mà em rèn luyện được chỉ có mỗi việc là đeo cái vẻ mặt hằn học này lên cho người khác xem à?”

“Kỹ năng nghề nghiệp?” Anh luôn nhắc tới cụm từ này khiến cô cảm thấy trong ngực như có một tảng đá đè nặng. Cô hé miệng định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, chỉ lẳng lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Trước đây, cô từng nghĩ rằng, mình nhất định không được tỏ ra yếu đuối, phải cãi nhau với người ta mới không bị coi thường. Thế nhưng, sự thực chứng minh mọi biện pháp đều vô dụng. Kẻ mạnh vĩnh viễn chiếm thế thượng phong, sự phản kích của kẻ yếu đôi khi chỉ làm tăng thêm uy lực của kẻ mạnh mà thôi. Tốt nhất là giữ im lặng.

Trình Vũ Phi không tiếp lời, An Diệc Thành cười khẩy một tiếng, cũng không nói gì thêm. Hai người cứ như vậy đến tận lúc ra tới sân bay.

Trình Vũ Phi chợt nhận ra rất lâu rồi mình không ngồi máy bay. Lần gần đây nhất là sau khi cô thi đại học xong, cả nhà cùng đi Ý du lịch, cũng đã mấy năm trôi qua rồi. Có lẽ quãng thời gian ấy là kỷ ức đẹp nhất trong đời cô.

Cô yêu nước Ý, đặc biệt là những công trình kiến trúc cổ kính không hề thay đổi theo thời gian. Đến tận bây giờ cô vẫn nhớ như in hình ảnh mẹ nắm tay cô vào cửa hàng chọn quần áo. Mẹ nói, cô thi đại học vất vả, chuyến du lịch này là món quà dành tặng cô. Kỷ ức đẹp đẽ như vậy, nhưng chẳng bao lâu sau đó, quan hệ giữa bố mẹ và cô bắt đầu nảy sinh bất đồng, việc làm ăn của gia đình gặp trắc trở... Từng biến cố lần lượt kéo nhau đến.

...

Trên máy bay, An Diệc Thành chăm chú đọc báo, không nói nửa lời, cũng không đoái hoài gì đến người ngồi bên cạnh. Trình Vũ Phi tự hỏi vì sao anh lại quyết định đưa cô theo? Chẳng lẽ anh muốn thấy cô khó chịu? Nếu đúng là như vậy thì mục đích của anh đã đạt được rồi.

Ra khỏi sân bay, hai người lên chiếc ô tô đợi sẵn bên ngoài, đi thẳng tới khách sạn đã đặt trước. Lái xe tỏ ra rất kính cẩn với họ, chỉ là không nhìn Trình Vũ Phi lấy một cái. Cô không quá bận tâm về chuyện này, đầu sao ở đây cũng không đến lượt cô lên tiếng.

Về tới khách sạn, An Diệc Thành để cô ở lại phòng một mình, rồi ra ngoài cùng với một đám người khác.

Khung cảnh nơi này rất đẹp, cửa sổ nhìn thẳng ra một hồ nước lớn, những cảnh liễu xanh rủ xuống khe đong đưa trong gió. Bên trong khách sạn được bày trí theo phong cách lịch lãm với những thiết bị hiện đại, tạo cảm giác thoải mái tối đa. Chỉ có điều, một mình ở trong căn phòng sang trọng này, Trình Vũ Phi thấy thật trống trải. Cô không có tâm trạng đi đâu hay làm gì, bèn đứng ngoài ban công ngắm cảnh.

Chiều tối, An Diệc Thành mới trở lại. Anh bước vào cửa, liếc cô một cái rồi nói: “Đi ăn thôi!”

Đây là câu thứ hai trong ngày anh nói với cô.

Trình Vũ Phi vội vàng đi theo An Diệc Thành. Cô biết anh rất bận rộn, cô còn tưởng anh đã quên mất sự tồn tại của mình.

Hai người xuống nhà hàng nằm ở tầng trệt của khách sạn. Căn phòng VIP được trang trí theo phong cách khá lãng mạn, không chỉ tường vẽ họa tiết hoa hồng, mà trên bàn cũng có vài nhánh hoa.

Những thứ này hẳn là không phải do anh yêu cầu.

Đồ ăn nhanh chóng được dọn lên, An Diệc Thành cầm đũa, động tác dứt khoát mà tao nhã. Bàn tay anh vẫn đẹp như xưa. Trước kia, mỗi lần anh lên bảng giải bài tập, cô đều say sưa nhìn theo những ngón tay của anh. Sợ bị phát hiện, nên cứ nhìn được một lát thì cô lại chuyển ánh mắt đi nơi khác.

Hiện giờ, anh đang ngồi trước mặt cô, nhưng cô không muốn nhìn đôi tay ấy thêm một giây nào cả.

“Mấy ngày tới anh đều bận.”

Giọng nói trầm ấm của An Diệc Thành vang lên trong căn phòng nhỏ.

“Ừm.” Trình Vũ Phi gật đầu, thầm nghĩ, biết là nhiều việc sao còn đưa tôi đi cùng?

An Diệc Thành nhìn cô giãy lát, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn. Trước giờ, vào những ngày bận rộn, anh thậm chí còn không có thời gian ăn cơm, nói gì đến việc chạy về đây ngồi ăn cơm cùng cô như hôm nay. Có lần, Kỷ Bách Hiên phải thốt lên, anh làm việc như một cái máy, chẳng trách đại ca lại coi trọng anh như thế.

Ăn cơm xong, An Diệc Thành không đi ngay, mà lên phòng cùng Trình Vũ Phi.

Ngồi trên giường, cô chợt cảm thấy mình tới đây không có nhiều tác dụng. Nếu như ngay cả giá trị duy nhất cũng không được phát huy thì cô thực sự đã thẹn với cái gọi là “kỹ năng nghề nghiệp” kia rồi.

An Diệc Thành đứng cạnh giường, nhíu mày nhìn cô bắt đầu cởi áo. Trong mắt anh không lộ ra bất cứ biểu cảm nào, không thích thú, cũng không có thêm muốn. Thế nhưng, những ngón tay cô lại đang run lên. Cô ghét cảm giác này, vô cùng ghét!

An Diệc Thành vẫn bất động.

Trình Vũ Phi ngẩng đầu, phóng ánh mắt về phía anh như thể đang chờ đợi phản ứng tiếp theo. Không có! Cô mím môi, không biết lúc này anh đang nghĩ gì. Đã đến bước này, cô cũng chỉ có thể tiếp tục. Cô rời giường, tiến lại gần An Diệc Thành, cởi nút thắt trên áo ngủ của anh.

Đi công tác còn được phục vụ đặc biệt như vậy, đúng là quá xa xỉ! Nhưng cái cảm giác xa xỉ này cũng không tệ lắm.

An Diệc Thành để mặc cô một lát, rồi bất chợt tóm lấy bàn tay cô.

Trình Vũ Phi ngược lên, bắt gặp cái nhìn của anh.

Từ trước tới giờ, anh mắt của anh khi nhìn cô luôn sáng rõ như vậy, chưa từng xuất hiện bất kỳ nét vẫn đục hay ý muốn chiếm giữ nào. Cứ mỗi lần đối diện với nó, trái tim cô lại đau thắt. Bởi nó mang lại một thứ cảm giác mà cô tin chắc không hề tồn tại trong mối quan hệ giữa mình và An Diệc Thành – tình yêu.

Anh đột ngột hôn lên môi cô. Cơ thể anh không ngừng run rẩy theo nụ hôn ngọt ngào ấy.

...

Những ngày ở đây trôi qua rất thư thái. Thư thái đến nỗi, Trình Vũ Phi chẳng biết phải làm gì để giết thời gian. An Diệc Thành sáng sớm đã rời khỏi khách sạn, đi đâu, làm gì, anh không bao giờ nói, cô cũng không khi nào hỏi. Có điều, nhìn bộ dạng uể oải của anh, cô cũng ý thức được anh đã vất vả thế nào. Vậy mà mỗi ngày, anh đều trở về vào giờ cơm tối, ăn cùng cô, sau đó lại hấp tấp rời đi, mãi tận nửa đêm mới xong việc.

Anh bận rộn đến mức ngồi ăn một bữa cơm với cô dường như đã trở thành điều xa xỉ.

Cứ kéo dài như vậy suốt một tuần lễ, mãi đến hôm nay, trong lúc ăn cơm, An Diệc Thành mới chủ động lên tiếng: “Muốn ra ngoài dạo phố không?”

Trình Vũ Phi kinh ngạc nhìn anh, lát sau mới đáp: “Anh xong việc rồi à?”

“Ừ, xong rồi.”

Tuy nhiên, thời gian rảnh không nhiều, ngày mai anh phải lập tức trở về để báo cáo tình hình với Cố Trường Dạ. Nếu như những chuyến công tác trước đây, hẳn là giờ này anh đã ở sân bay rồi. Cuộc sống của anh, cơ hồ luôn vội vàng như vậy.

Trình Vũ Phi gật đầu. Một tuần ở đây, cô vẫn chưa đi đến đâu, mặc dù ban ngày An Diệc Thành đều không ở khách sạn.

Ăn tối xong, hai người liền ra khỏi khách sạn.

Thành phố này rất đặc biệt, mặt đất không hề bằng phẳng mà có những đoạn nhấp nhô lên xuống. Nhìn thật xa phía trước, sẽ thấy con đường uốn lượn mềm mại như dải lụa óng ánh giữa màn đêm. Địa hình đặc biệt giúp cho phong cảnh thiên nhiên và các công trình xây dựng ở nơi này khoác lên mình một vẻ đẹp hiếm có.

Hai người rảo bước thong thả trên hè phố, mặc kệ dòng xe cộ đang tấp nập ngược xuôi. Gió đêm khẽ lướt qua mặt, Trình Vũ Phi cảm thấy lòng bình thản hơn bao giờ hết.

“Anh có thường tới đây không?”

“Thỉnh thoảng.” Anh đáp, khẩu khí nhẹ tênh như làn gió.

“Nơi này rất tốt.”

“Sao?”

“Nhịp sống chậm rãi, không quá nhiều áp lực, tạo cho người ta cảm giác thư thái...”

Đúng vậy, thành phố này có tốc độ phát triển khá nhanh, nhưng nhịp sống lại không nhanh như thế. Trong cái hối hả, người ta vẫn cảm nhận rõ cái nhàn nhã.

“Em thích à?”

“Ừm.”

“Sau này có thể tới đây sinh sống.”

Cô lắc đầu. Thích là một chuyện, ở lại là chuyện khác. Cô nghĩ mình sẽ không bao giờ rời xa được An Xuyên, nơi cô sinh ra và trưởng thành. Tình cảm mà cô dành ảnh đất ấy không đơn giản chỉ là thích, nó như một sự tất yếu, ăn sâu vào xương tủy của cô.

“Thích không có nghĩa là phải có được.”

Lời vừa thốt ra, Trình Vũ Phi lại cảm thấy lòng mình nặng nề trở lại.

Đi được một đoạn xa, bỗng xuất hiện khá nhiều ngã rẽ. Con ngõ nào cũng rộng và đông vui, những người bán hàng nướng bên rìa đường không ngớt tay quạt bếp, từng tốp khách ngồi quây quần vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ. Ánh lửa hồng rực chiếu lên những gương mặt tươi cười.

Trình Vũ Phi đột nhiên dừng bước. An Diệc Thành nhìn cô: “Sao thế?”

“Không có gì, tự dừng nhớ lại thời đại học. Em và Tiết Giai Nhu cũng thường xuyên ra ngoài ăn thế này. Dù biết rõ đồ nướng vỉa hè không tốt nhưng vẫn cứ ăn...”

Nghĩ tới cô bạn thân, Trình Vũ Phi lại cảm thấy hổ thẹn. Ngày ấy, khi dồn nguyện vọng vào phiếu, Tiết Giai Nhu chép y hệt cô. Lực học hai người tương đương nhau, như vậy có thể tiếp tục học chung. Thế nhưng sau đó, cô lại không đến trường làm thủ tục nhập học, khiến Tiết Giai Nhu giận suốt một năm ròng.

Nghe Trình Vũ Phi nói xong, An Diệc Thành liền quay đi, trong mắt anh xuất hiện một thứ cảm xúc phức tạp.

Trình Vũ Phi không phát hiện ra sự khác thường của anh, tiếp tục nói: “Hình như gần trường đại học nào cũng có một con phố ăn vặt, trường anh...”

Ý thức được mình nói những điều không nên nói, nụ cười trên mặt cô vụt tắt.

Trái lại, An Diệc Thành tỏ ra khá bình thản: “Anh không học đại học”. Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Cũng chưa bao giờ biết hình dạng cái trường đại học nó ra sao, chứ nói gì đến trong ngoài nó có cái gì”.

Ấn tượng duy nhất của anh về đại học là tìm việc làm thêm. Trong khi những người khác vừa trở thành tân sinh viên liền đăng ký tham gia vào các câu lạc bộ, hoạt động ngoại khóa, thì anh lại tìm hiểu về chương trình học, lên kế hoạch và sắp xếp thời gian đi làm....

Thấy vẻ lúng túng của cô, An Diệc Thành cười, “Sao phải xì mặt ra như thế? Cứ như anh nghỉ học là vì em không bằng”.

“Thế vì sao anh bỏ học?”

Đây là điều mà cô luôn muốn biết.

“Anh không thể bỏ học sao?” An Diệc Thành nhướn mày.

“Không phải... Ý em là...”

Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó...

An Diệc Thành lẳng lặng nhìn cô. Cô đang hỏi anh vì sao anh bỏ học. Vì sao ư?

“Mất hứng! Cảm thấy học cũng không có tác dụng nên bỏ. Nếu tiếp tục học thì đã không có anh bây giờ.” Anh hờ hững nói. “Vừa này em ăn ít, có đói không? Muốn ăn gì không?”

Anh đang cố tình lảng sang chuyện khác.

Cô đành gật đầu.

Hai người ngồi xuống một chiếc bàn nhỏ của quán nướng gần đó. Nếu đây là thời điểm của nhiều năm trước, Trình Vũ Phi chắc chắn sẽ cảm thấy hạnh phúc đến phát điên. Còn bây giờ, cô hoàn toàn không có cảm giác ấy.

Cô nhận ra bản thân càng ngày càng trở nên thực dụng. Những mộng mơ thời thiếu nữ đã bị thời gian cuốn đi sạch sẽ. Khi cô bắt đầu có quyết tâm học tập thật sự, Tiết Giai Nhu nói với cô, học nhiều để làm gì, học giỏi cũng chưa chắc thành đạt. Nhưng cô vẫn kiên trì, bởi cô muốn thi vào cùng một trường đại học với anh, muốn được ngày ngày nhìn thấy anh, muốn cùng ngồi ăn với anh như lúc này...

Chủ quán đã mang đồ ăn đến, trên bàn đầy đủ gia vị khiến người ta vừa nhìn đã phải nuốt nước miếng. An Diệc Thành tách đôi dưa dùng một lần ra, định đưa cho Trình Vũ Phi nhưng thấy hai chiếc không đều nhau, bèn giữ lại ỉn.

“Sao thế?” Nhận ra vẻ thất thần của cô, anh lên tiếng hỏi.

“Không sao...” Trình Vũ Phi cầm lấy đôi dưa của mình.

Hồi nhỏ, cô rất thích dùng loại dưa này vì cho rằng nó tượng trưng cho sự sạch sẽ. Sau này lớn lên, cô không mấy khi dùng đến nữa, đơn giản vì sự cố chấp ban đầu đã dần vơi đi.

Cô gấp một miếng bỏ vào miệng, ớt xanh kết hợp với rau hẹ, đây chính là mùi vị yêu thích của cô.

An Diệc Thành ăn được vài miếng đã buông dưa.

“Không ngon à?” Trình Vũ Phi nhú mày, cô thấy rất ngon mà.

“Ăn những thứ này không tốt cho sức khỏe, em cũng ăn ít thôi...”

“Mấy năm nay em không ăn...”

Thực ra, cô còn định nói thêm “hồi trẻ rất thích”, nhưng cuối cùng lại nuốt nó trở về. Cô không muốn thừa nhận bản thân đã thay đổi, đã già...

An Diệc Thành nhìn xung quanh, phần lớn những người ngồi đây đều là học sinh, sinh viên. Ánh mắt của anh trở nên xa xăm. Anh chưa từng cùng bạn bè ra ngoài ăn uống, đi hát karaoke, ngồi quán internet... những điều tưởng chừng hết sức bình dị này lại là một sự xa xỉ đối với anh. Trong mắt người khác, ngoài thành tích học tập xuất sắc ra, anh không có gì nữa cả. Nhưng cuối cùng, ngay cả ưu điểm duy nhất này, anh cũng để mất.

Một lát sau, Trình Vũ Phi lại hỏi: “Anh không ăn thật hả? Rất ngon mà”.

An Diệc Thành lắc đầu.

Cô không khuyên nữa, một mình giải quyết đĩa thức ăn. Sau khi cô ăn xong, An Diệc Thành đứng dậy đi trả tiền, trong lòng Trình Vũ Phi đột nhiên cảm thấy ấm áp kỳ lạ. Trước kia, cô và Tiết Giai Nhu luôn bắt gặp cảnh tượng những đôi tình nhân đưa nhau đi ăn, cảm thấy lúc người con trai trả tiền là lúc quyến rũ nhất. Lúc bấy giờ, hai người còn không ngớt ước ao được như vậy.

An Diệc Thành và Trình Vũ Phi tiếp tục đi về phía trước. Trình Vũ Phi phát hiện mình rất thích cảm giác này, cho dù sắc mặt An Diệc Thành không hề có chút gì gọi là vui vẻ.

Ngang qua một cửa hàng, Trình Vũ Phi bèn chạy vào mua gì đó. Lúc đi ra, cô nhìn đông ngó tây, rồi ngồi xuống một góc, tháo giày ra, dãn thứ vừa mua vào gót chân.

An Diệc Thành nhú mày: “Làm gì thế?”.

“Hơi kích chân. Dán cái này vào sẽ đỡ hơn.”

“Giày không vừa sao còn mua?”

“Không phải là không vừa, chỉ là đi lâu sẽ thấy hơi kích chân thôi.”

“Thế là không vừa còn gì...”

Tâm trạng thoải mái, Trình Vũ Phi không muốn đôi co với anh. Đàn ông sẽ không bao giờ hiểu được nỗi khổ của phụ nữ khi mang giày cao gót, càng không hiểu được mỗi tháng mấy ngày thống khổ của các cô.

Hai người cứ đi mãi, đến lúc phải về cũng không quay lại đường cũ, mà rẽ vào một con đường xa lạ.

“Thế này có về được khách sạn không?”

“Có thể.”

“Thật không?”

An Diệc Thành không đáp. Hệ thống giao thông của thành phố này rất đặc biệt, đường xá giao nhau tạo thành những ô vuông, dù ở bất cứ đâu cũng có thể tìm được lối về, chỉ cần phán đoán đúng phương hướng.

Quả nhiên, đi thêm một đoạn không xa, hai người đã thấy con đường dẫn về khách sạn.

“Kích chân ngứa là chân rất đau phải không?” An Diệc Thành chợt hỏi. Vừa rồi đi bộ lâu như vậy, anh cũng không thấy cô có biểu hiện gì gọi là khó chịu.

“Anh nói gì cơ?”

“Không có gì.”

Thấy anh không muốn nhiều lời, cô cũng đành thôi.

Về phòng, tắm rửa xong, hai người liền đi ngủ. Hình như đã rất lâu rồi An Diệc Thành không có được cảm giác thoải mái như lúc này. Đi công tác như đi chơi là điều mà trước giờ anh chưa từng dám nghĩ đến. Anh nghiêng đầu nhìn sang người bên cạnh. Trình Vũ Phi đã ngủ say. Cô rất dễ ngủ. Thực ra anh cũng có thể ngủ ngon như vậy, với điều kiện, mỗi ngày nhất định phải thật bận rộn mới nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ là thói quen đã được hình thành từ lâu, càng khó ngủ thì càng dễ tỉnh. Quãng thời gian đó, trong não anh cơ hồ chỉ có một thứ duy nhất: Tiền. Ban đầu, anh sợ nghĩ đến tương lai, dần dần, cả hiện tại cũng không dám nghĩ.

Còn cô lại có thể ngủ ngon như vậy.

Hận không? Anh có hận cô không?

...

Cả ngày hôm nay, Nguyễn Ngô Minh lại đến nhà chơi với Minh Gia. Anh ta thực sự rất thích đứa trẻ này. Cũng khó trách, trong mấy anh em chỉ có An Diệc Thành và Lạc Minh Khải đã có con. Hơn nữa, con trai của Lạc Minh Khải lại ở nước ngoài, hai bố con họ cả năm gặp nhau được vài ba lần, nói gì đến mấy anh em họ. Vậy nên, Nguyễn Ngô Minh chỉ có thể tìm nhóc Minh Gia để “giải bày yêu thương”.

“Minh Gia, con có muốn tìm mẹ không?”

Không tìm được manh mối từ An Diệc Thành, Nguyễn Ngô Minh chỉ có thể chuyển hướng thăm dò sang Minh Gia.

Nghĩ đến lời bố nói, mẹ bỏ đi vì chê bố nghèo, cậu bé im lặng một lát rồi lắc đầu.

Nguyễn Ngô Minh trợn tròn mắt, hoàn toàn không ngờ Minh Gia có phản ứng như vậy.

“Sao thế? Mẹ vất vả sinh con ra mà con lại không muốn tìm mẹ ư?”

“Sinh con rất vất vả? Không phải từ trong bụng chui ra sao?” Minh Gia ngơ ngác hỏi lại với vẻ mặt vô tội.

Nguyễn Ngô Minh xoa đầu cậu bé: “Từ trong bụng mẹ chui ra ấy hả? Con xem, con to như thế này làm sao mà chui ra được? Phải... cắt một cái lỗ thật to trên bụng...”

Minh Gia ngẫm nghĩ một lát, cảm thấy chú Bảy nói có lý. Nhất định là rất đau!

“Nhưng mẹ không yêu con.”

“Bây nào! Không yêu con thì sao lại sinh con ra? Biết là sinh con rất đau, nhưng vẫn sinh, đó là vì mẹ con yêu con.”

“Vậy sao?”

Nguyễn Ngô Minh gật đầu lia lịa.

“Minh Gia, chúng ta phải cố gắng tìm bằng được mẹ con. Nếu không, bố con sẽ bị người khác cướp đi đấy.” Nguyễn Ngô Minh cố ý thờ dài. “Ngộ nhớ bố con cưới người khác về, lúc đấy con có mẹ kế sẽ rất đáng thương...”

“Bố con sẽ không bị ai cướp đi đâu. Con xem kỹ rồi, hình như bố không thích cô Hạ, sẽ không cưới cô Hạ...”

Minh Gia nói chắc như đinh đóng cột. Nếu thật sự bố muốn cưới cô Hạ về thì đã cưới từ lâu. Mặc dù cô Hạ rất tốt với cậu, nhưng cậu vẫn muốn mẹ ruột của mình hơn.

“Không phải cô Hạ của con đâu”, Nguyễn Ngô Minh lắc đầu, “Bố đi công tác lần này còn đưa một cô khác xinh đẹp đi cùng.”

Minh Gia mở to hai mắt.

Nguyễn Ngô Minh lại nói thêm: “Vì thế chúng ta phải nhanh chóng tìm ra mẹ con, đúng không?”

Cậu bé gật đầu.

Nguyễn Ngô Minh ôm cậu bé vào lòng, hạ giọng dò hỏi: “Minh Gia ngoan, nói chú nghe, bố con có bao giờ kể chuyện về mẹ không?”

“Bố không thích nhắc tới mẹ. Nhưng lần trước con hỏi, bố tỏ ra rất kỳ lạ. Bố nói vì bố quá nghèo, không ẹ được những thứ mẹ muốn nên con mới không có mẹ...” Mặc dù Minh Gia không hiểu hết những lời này, nhưng cậu bé biết về mặt lúc ấy của bố là buồn bã.

Nguyễn Ngô Minh một tay xoa đầu Minh Gia, một tay sờ cằm.

Thế nghĩa là sao? Người phụ nữ kia chê Tứ ca nghèo ư? Chứng tỏ gia đình cô ta rất khá giả. Nhưng nếu đúng là như thế, bây giờ biết An Diệc Thành có tiền, có địa vị rồi, lẽ ra cô ta phải xuất hiện, giành quyền nuôi dưỡng đứa trẻ mới đúng chứ?!

“Chú Bảy, chú thật sự có thể giúp con tìm mẹ ư?”

“Chú Bảy nhất định sẽ giúp con. Sẽ không để con trở thành đứa trẻ không có mẹ!”

“Vâng, con tin chú Bảy.”

“Chúng ta bắt tay hợp tác nhé!” Nguyễn Ngô Minh giơ tay lên móc ngoéo với Minh Gia. “Sau này hễ nghe bố kể chuyện gì liên quan tới mẹ thì phải kể với chú, biết không?”

Minh Gia gật đầu đồng ý.

An Diệc Thành và Trịnh Vũ Phi sáng sớm hôm sau liền trở về An Xuyên. Ngồi trên máy bay, Trịnh Vũ Phi nghĩ lại những ngày ngắn ngủi vừa qua, tuy không được coi là đặc biệt vui vẻ, nhưng trong lòng cô vẫn có chút lưu luyến. Cô biết, sau khi trở lại An Xuyên, mọi thứ sẽ không còn được như vậy. Giữa hai người, còn có sự tồn tại của một đứa trẻ, một Hạ Tư Tư.

Xuống máy bay, thấy An Diệc Thành không có ý định lảng tránh tai mắt của giới săn tin, Trịnh Vũ Phi bèn nhắc nhở: “Anh không sợ phóng viên chụp được ảnh chúng ta đi cùng nhau sao?”

Ngộ nhớ bị tung lên báo, anh sẽ ăn nói với người khác thế nào?

“Không có sự cho phép của anh, ai dám chụp?” An Diệc Thành hờ hững đáp.

Anh cho phép?

Như vậy, những tấm hình của anh và Hạ Tư Tư trên mặt báo cũng là được sự đồng ý ngầm của anh sao?

An Diệc Thành nhìn qua cũng biết cô đang nghĩ gì. Đích thực là anh để mặc phóng viên viết bài, đăng tin về mình và Hạ Tư Tư. Nếu cô ta cần những thứ này để dư luận bàn tán, tăng thêm độ nổi tiếng, thì anh sẽ thuận nước đẩy thuyền trôi. Tuy nhiên, anh không giải thích với Trình Vũ Phi. Hai người lên xe, rời khỏi sân bay.

Cuộc sống lại quay về quỹ đạo vốn có. Trở về An Xuyên, đối với Trình Vũ Phi mà nói chính là trở về thực tại, có rất nhiều thứ phải lo lắng, phải bận tâm. Từ lâu cô đã không còn nghĩ quá nhiều đến tương lai nữa. Cô sẽ đợi An Diệc Thành chủ động biến mất khỏi cuộc sống của mình, sau đó làm theo những gì mà em trai mong muốn: tìm một người đàn ông bình thường, chung sống yên ổn đến cuối đời. Vì không muốn nghĩ mọi chuyện theo hướng bi quan nên Trình Vũ Phi thường tự an ủi bản thân rằng, cuộc sống hiện tại thực ra cũng rất ổn, coi như ông trời đang giúp cô hoàn thành giấc mộng thiếu nữ thuở xưa. Cho dù cách thức có phần không vui như mong đợi nhưng đường nào cũng sẽ chia lìa, nên không cần bận tâm quá nhiều.

Chia lìa?

Nghĩ tới hai chữ này, quả thực lòng cô vẫn cảm thấy khó chịu.

9. Chương 9

Cô không biết, hoàn toàn không biết.

Trình Vũ Phi vừa về tới nhà đã thấy em trai đợi sẵn. Hai chị em hình như đã lâu rồi không gặp nhau. Trình Gia Đồng vốn muốn ra sân bay đón cô nhưng vì không biết rõ thời gian nên đành ở nhà đợi.

Trông thấy chị gái, Trình Gia Đồng liền quan sát từ trên xuống dưới một lượt rồi nhận xét: “Đúng là chị nên siêng đi du lịch nhiều hơn nữa. Chị xem, đến phong thái cũng thay đổi rồi kìa”.

“Thay đổi thế nào?”

“Ừm... diêm dạm, thoát tục hơn nhiều.” Trình Gia Đồng gãi đầu. Trước đây, thấy chị gái thì thoáng lại ủ dột buồn bã, thần thờ như người mất hồn, hiện giờ có vẻ đã tốt hơn nhiều.

Trình Vũ Phi bật cười, không mấy để ý tới lời nhận xét của em trai.

Trình Gia Đồng sốt sắng kéo cô ngồi xuống: “Chị, hôm nay để em trở tài bếp núc cho chị xem!”.

“Em làm được không?”

“Sao lại không chứ? Chị cứ ngồi đây đợi cơm ngon canh ngọt đi!”

Trước khi về nhà, Trình Gia Đồng đã tạt qua chợ mua thức ăn, chuẩn bị làm một bữa thật thịnh soạn mừng Trình Vũ Phi trở về.

Vào đến cửa bếp, cậu ta đột nhiên quay đầu lại, nói: “À đúng rồi, từ giờ chị không cần gửi tiền sinh hoạt cho em nữa đâu”.

Trình Vũ Phi nhú mày nhìn em trai, nét mặt không vui.

“Công việc của em lương khá lắm, bây giờ em có thể tự nuôi sống bản thân rồi.” Trình Gia Đồng tươi cười, sợ chị gái suy nghĩ nhiều, cậu ta bèn nói thêm: “Em muốn làm để tích lũy kinh nghiệm, sau này ra trường xin việc mới dễ”.

Trình Vũ Phi vốn muốn phản đối, nhưng cuối cùng chỉ lặng lẽ gật đầu. Trước kia, chính bản thân cô cũng cho rằng, thời gian học đại học phải có một kế hoạch hợp lý để tránh sau này lúc tìm việc lại mông lung,

khó thích ứng. Bây giờ Tiết Giai Nhu còn phản bác cô bằng vô vàn lý lẽ. Cô nàng nói, ở mỗi độ tuổi khác nhau nên có những trải nghiệm khác nhau, còn nhỏ thì cứ vô ưu vô lo, cấp ba vẫn có thể vừa học vừa chơi. Thậm chí vào đại học rồi cũng vậy, phải yêu thật nhiều, du lịch thật nhiều, bao nhiêu thứ muốn làm phải tranh thủ làm bằng hết, bởi vì sau này sẽ không có cơ hội được làm nữa do vướng bận chuyện công việc, chuyện cơm áo gạo tiền.

Hiện giờ, Trình Vũ Phi lại nghĩ rằng, làm theo quan điểm của cô hay của Tiết Giai Nhu đều không quan trọng, chỉ cần cảm thấy hợp với bản thân là được. Mỗi người ở những hoàn cảnh khác nhau sẽ có những lựa chọn khác nhau. Đi du lịch hay làm thêm đều đáng được tôn trọng, không có lối sống nào là tốt tuyệt đối, xấu tuyệt đối.

Vậy nên, dù thâm tâm không muốn Trình Gia Đồng phải vất vả nhưng cô vẫn tôn trọng quyết định của em trai. Hơn nữa, nếu làm vậy khiến nó nhận thấy được giá trị của bản thân và bớt đi cảm giác mắc nợ với cô thì cũng là một điều tốt.

Tiếng máy hút khói trong bếp truyền ra khiến Trình Vũ Phi có cảm giác thỏa mãn. Cô đứng dậy, đi vào bếp, không có ý định phụ giúp Trình Gia Đồng, chỉ là bưng những món đã hoàn thành ra bàn ăn.

“Được đấy, rất có năng khiếu nấu nướng.”

Trình Gia Đồng hất cằm: “Còn phải nói! Em là ai chứ?”

Trình Vũ Phi mỉm cười, ngồi xuống bàn ăn, trong lòng thoáng chốc ngập tràn cảm giác hạnh phúc.

Trình Gia Đồng xới cơm cho cô, tươi cười nói: “Chị mau nếm thử tay nghề của em đi!”

“Ừ.” Cô gấp một miếng bỏ vào miệng, làm bộ nghiêm túc đánh giá, khiến Trình Gia Đồng không khỏi căng thẳng.

“Thế nào?”

“Ngon lắm, dầu bếp tương lai ạ!”

Trình Gia Đồng thở phào, bấy giờ mới yên tâm ăn cơm.

Hai chị em vừa ăn vừa nói chuyện. Trình Gia Đồng hỏi về chuyến du lịch, Trình Vũ Phi chỉ qua loa miêu tả phòng ốc thế nào, đường xá ra sao, không hề đề cập đến phong cảnh.

Ăn xong, Trình Gia Đồng lại tranh rửa bát, rồi cùng ngồi ở phòng khách xem ti vi với cô. Thấy tâm trạng của Trình Vũ Phi khá tốt, cậu ta mới lần la hỏi chuyện: “Chị đi du lịch một mình à?”

“Ừ, sao thế?” Trình Vũ Phi thờ ơ đáp.

“Chị nói thật với em đi, chị có bạn trai rồi đúng không?” Trình Gia Đồng nháy mắt tinh nghịch.

Vũ Phi nhúm mày: “Sao tự dưng hỏi thế?”

“Tại mấy lần em từ trường về đều không thấy chị ở nhà. Vậy nên...”

“Không có.” Cô phủ nhận.

Thấy thái độ kiên quyết của cô, Trình Gia Đồng đành phải dừng vấn đề này tại đây.

Trình Vũ Phi cảm thấy lòng mình thực sự rối bời. Cô và An Diệc Thành cứ duy trì như vậy đến bao giờ mới có thể chấm dứt? Trở lại An Xuyên, mối quan hệ giữa hai người rốt cuộc là gì?

Cô không biết, hoàn toàn không biết.

...

Mấy ngày nay, Trình Vũ Phi chỉ có duy nhất một việc để làm, đó là nộp hồ sơ xin việc. Dù thế nào thì cô cũng không thể cứ ngồi nhà mãi được. Chỉ có điều, cô ngấm đi ngấm lại, vẫn không biết lý do thực sự mình bỏ việc là gì. Là bởi mệnh lệnh của An Diệc Thành ư? Không, có lẽ thâm tâm cô đã chán ghét công ty kia từ lâu, hiện giờ xuất hiện một tác nhân bên ngoài giúp cô quyết định dứt khoát mà thôi.

Trình Vũ Phi vừa nhận được điện thoại hẹn phỏng vấn thì An Diệc Thành cũng gọi đến, nói cô chuẩn bị ra ngoài dự tiệc cùng anh. Nghe xong, cô sững sốt hồi lâu mới định thần lại. May mà trước kia đã có dịp tham dự yến tiệc với cấp trên, nên hiện giờ cô cũng biết phải ứng phó ra sao. Có điều, trang phục dạ hội của cô không nhiều, đành phải vội vàng ra ngoài mua một bộ.

An Diệc Thành lái xe tới nơi cũng vừa lúc Trình Vũ Phi đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Cảm giác về thời gian của cô không tốt lắm, vì thế cô luôn vô thức đặt mình trong trạng thái coi chừng nó, cố gắng hoàn thành tất cả mọi thứ trước thời hạn. Mặc dù cẩn thận, nhưng lại hoang phí rất nhiều thời gian của bản thân.

Từ lúc lên xe, Trình Vũ Phi không ngừng suy nghĩ, không ngừng do dự. Cô có nhiều điều muốn hỏi anh nhưng không tài nào mở miệng. Anh đưa cô đi dự tiệc cùng, chẳng phải sẽ khiến người khác hiểu lầm ư? Ngộ nhớ bạn gái của anh ghen thì sao...

Tuy nhiên, trong lòng cô lại âm ỉ dấy lên một chút hy vọng. Biết đâu mối quan hệ giữa anh và Hạ Tư Tư đơn giản chỉ là sự phỏng đoán của báo chí, sự thật không như vậy.

Suy nghĩ đó khiến lòng cô dễ chịu hơn nhiều.

Vào hội trường, Trình Vũ Phi dễ dàng nhận thấy thái độ khách sáo của những người ở đây đối với An Diệc Thành. Ngay cả cái cách họ nhìn cô cũng mang theo phần nào kiêng dè, nhưng dù vậy, cô vẫn cảm nhận được vẻ nghi hoặc hiện lên trong mắt những người này.

An Diệc Thành xưa nay dự tiệc chẳng bao giờ mang phụ nữ đi cùng. Người khác có thể vì nguyên nhân nọ kia mà dù không muốn vẫn phải đưa bạn gái theo, còn anh đến một mình cũng không ai có ý kiến.

Ban đầu, Trình Vũ Phi quả thật có phần không thoải mái vì bị dòm ngó, nhưng cô rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ tự nhiên. An Diệc Thành thấy vậy, khước miệng khẽ nhếch lên cười.

“Căng thẳng sao?” Anh ghé đầu bên tai cô.

“Không phải... chỉ là không quen cho lắm.”

Anh gạt đầu về thông cảm: “Em không cần làm gì cả?”.

Trình Vũ Phi ngẫm nghĩ một lát, cảm thấy anh nói rất đúng. Những người ở đây vốn không để ý tới cô, họ chỉ để ý tới người đàn ông bên cạnh cô mà thôi. Vì vậy, cô hoàn toàn có thể coi mình là không khí, không cần lo lắng điều gì cả.

Lát sau, lại có người đến chào hỏi An Diệc Thành, thoạt nhìn có vẻ khá thân với anh. Trình Vũ Phi bèn chủ động tránh đi nơi khác để hai người họ nói chuyện. Cô đi vào một góc khuất, hy vọng không ai để ý tới mình. Đáng tiếc, lúc cô chuẩn bị cầm một miếng hoa quả trong đĩa lên nghiên cứu xem đó là loại quả gì, thì Lê Hồng Diệu đột nhiên xuất hiện với vẻ mặt bí ẩn. Cô vừa kinh ngạc, vừa không hiểu vì sao anh ta lại có biểu hiện kỳ lạ này.

“Trình Vũ Phi, sao em lại biến thành thế này?” Giọng nói của Lê Hồng Diệu ngập tràn sự đau khổ.

Trình Vũ Phi tránh sang một bên theo bản năng. Người đàn ông này mang đến cho cô quá nhiều xui xẻo, vì thế cô không mấy có cảm tình với anh ta.

Lê Hồng Diệu tiếp tục: “Anh đã nói sẽ ly hôn, sau đó cưới em, vì sao em không chịu đợi mà lại đi làm nhân tình của người khác?... Em như vậy thật khiến anh thất vọng...”.

Nhân tình?

Ừm... lần đầu tiên Trình Vũ Phi cảm thấy hai chữ này không đến nỗi quá khó nghe. Dẫu sao, so với việc làm kẻ thứ ba phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác, làm nhân tình vẫn tốt hơn.

Nghĩ đến chuyện trước đây, Trình Vũ Phi lại cảm thấy phần nào khó chịu. Cô không hề ôm bất cứ hy vọng gì với người đàn ông này, thậm chí còn vui vẻ khi anh ta kết hôn cùng người khác. Thế nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được việc mình bị bỏ mặc trong thời điểm khó khăn nhất. Vậy nên, trong mắt cô, gã đàn ông này không có lấy một điểm nào tốt đẹp.

“Đúng thế! Nên anh mau chóng tỉnh ngộ lại đi! Tôi thà làm nhân tình của người khác, còn hơn kết hôn với anh!” Cô lạnh lùng nói, sau đó quay lưng rời đi.

Lê Hồng Diệu đột nhiên sầm sập: “Vũ Phi, vì không muốn anh ly hôn, không muốn anh bị người khác chửi mắng, nên em mới làm vậy... đúng không?”

Cái gì? Thật sự không thể chịu đựng nổi gã điên này nữa rồi!

Trình Vũ Phi đang định phản bác thì Bạch Kinh Nhu ở đâu đi tới. Cô ta nổi giận dùm dùm: “Trình Vũ Phi, cô đúng là đồ mặt dày! Sau lưng bày trò chưa đủ, bây giờ còn ngang nhiên dụ dỗ chồng tôi trước mặt tôi. Trên đời này sao lại có loại người dè tiện như cô chứ?”

Lê Hồng Diệu nhất thời phẫn nộ, gào lên với vợ: “Cô câm miệng lại cho tôi!”

Bạch Kinh Nhu không chịu thua: “Cũng đúng, bây giờ đàn ông đều thích kiểu đàn bà như cô! Xứng đôi vừa lứa!”

Trình Vũ Phi cười khẩy: “Chị Lê, mong chị quản lý chồng mình cho tốt, đừng có để anh ấy quấy rầy cuộc sống riêng tư của tôi thêm nữa! Rắc rối anh ta mang đến cho tôi quá đủ rồi! Chính chị cũng đã nói, tôi còn trẻ đẹp, vì sao tôi phải để mất tới loại đàn ông như chồng chị chứ?”

Bị mĩa mai không giữ được chồng, Bạch Kinh Nhu càng thêm tức giận. Cô ta bất chấp thể diện, tiến lên phía trước vung tay định đánh người.

Đúng lúc này, An Diệc Thành đi tới, tóm lấy tay Bạch Kinh Nhu và kéo mạnh cô ta về sau. Anh liếc nhìn vợ chồng họ với vẻ khinh thường, hờ hững nói: “Tôi thật sự không cảm thấy người phụ nữ của tôi phải dụ dỗ chồng người khác để chứng tỏ sức quyến rũ của cô ấy!”

Dứt lời, anh bước lại gần Trình Vũ Phi, ôm cô rời đi trước ánh mắt của tất cả mọi người.

Mặc dù đã biết An Diệc Thành và Kỷ Bách Hiên đi dự tiệc thay Cố Trường Dạ, nhưng Nguyễn Ngô Minh vẫn cẩn thận gọi điện hỏi bé Minh Gia.

Sau khi nhận được đáp án, anh ta lập tức lái xe đến nhà An Diệc Thành. Nhóc Minh Gia đã đứng đợi sẵn ngoài cửa. Đãi ngộ quá tốt khiến Nguyễn Ngô Minh cực kỳ thỏa mãn. Anh ta xuống xe, nhéo nhéo hai má cậu bé.

Minh Gia tuy không thích hành động này của chú Bảy chút nào, nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ. Hai chú cháu họ bây giờ là “đồng minh”, đứng trên cùng một trận tuyến, nên nhất định không thể xảy ra xung đột nội bộ được.

Nguyễn Ngô Minh ôm nhóc Minh Gia vào nhà, sau đó cố ý chau mày làm bộ nghiêm trọng: “Chú nói cho con biết một chuyện. Bố con hôm nay lại dẫn theo cô kia đi dự tiệc. Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra mẹ con, kéo người phụ nữ đó trở thành mẹ kế của con đấy”.

Minh Gia tròn tròn hai mắt, cơ hồ cũng ý thức được “tính nghiêm trọng” của vấn đề.

“Sao chú biết?”

“Chú Kỷ của con gọi điện báo với chú.”

Nguyễn Ngô Minh nghĩ đến cuộc điện thoại vừa rồi, lửa giận lại bùng cháy. Trong điện thoại, Kỷ Bách Hiên không những tỏ ra thần thần bí bí, mà giọng nói còn vô cùng phấn khích, giống như đang cười nhạo anh ta sẽ không thể tìm được mẹ ruột của nhóc Minh Gia.

Nguyễn Ngô Minh đặt cậu bé ngồi lên ghế, sau đó lấy ra một cuốn sổ tay, chuẩn bị “bàn bạc”: “Tranh thủ bố con chưa về, chúng ta nghiên cứu một chút xem ai có khả năng là mẹ con nhé!”

Nghe có vẻ rất thú vị, nhóc Minh Gia liền gật đầu.

Nguyễn Ngô Minh vừa hí hoáy viết, vừa giải thích: “Thế này nhé, năm nay con bảy tuổi, con sinh ra khi bố con mười chín tuổi. Nghĩa là lúc bố con mười tám tuổi đã quen mẹ con... Ừm... Xem nào...”, Nguyễn Ngô Minh càng ngày càng cảm thấy bản thân có năng khiếu làm thám tử. Anh ta chăm chú nhìn xuống trang

giấy một hồi, sau đó cau mày nói: “Thế này... con sinh ra lúc bố con đang học cấp ba... À không, chính xác phải là vừa qua kỳ thi đại học được mấy ngày...”.

Nguyễn Ngô Minh nghĩ đi nghĩ lại, chợt thấy việc này không có khả năng. Với bản tính của An Diệc Thành, làm sao anh lại để xảy ra chuyện đó vào thời gian quan trọng như vậy được? Thế là, anh ta trịnh trọng ngẩng lên nhìn bé Minh Gia: “Con có đúng là con ruột của bố con không? Biết đâu, bố con nhận nuôi...”.

Minh Gia lắc đầu nguầy nguậy: “Con là con ruột của bố! Con đã nghe bố và cô Hạ nói chuyện, cô Hạ cũng nghi ngờ con không phải con ruột của bố, nhưng chính bố con đã khẳng định”.

Nguyễn Ngô Minh lại ngẫm nghĩ thêm, cảm thấy cũng có lý. Nếu Minh Gia không phải con ruột, vì sao An Diệc Thành phải hy sinh nhiều cho thằng bé như thế?

Anh ta gật đầu tỏ ý tin tưởng: “Được! Chú Bảy nhất định sẽ tìm ra được mẹ của con! Mẹ con có lẽ chính là mối tình đầu của bố con. Đợi chú điều tra kỹ càng “tình sử” của bố con, mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi!”.

Minh Gia kiên định gật đầu: “Chú Bảy cố lên!”.

...

Ra khỏi đại sảnh, An Diệc Thành liền buông tay Trình Vũ Phi.

“Vẫn chưa chữa sao!”

Giọng nói của anh không hề có sự tức giận, nhưng lại thấp thoáng một chút thất vọng. Trình Vũ Phi chỉ không hiểu nổi thất vọng ấy bắt nguồn từ đâu. Anh đã biết chuyện xảy ra ở công ty cô lần trước, bây giờ lại tái diễn ở đây, vì thế nên thất vọng sao? Nhưng cô vô tội cơ mà! Cô chưa một lần chọc vào gã Lê Hồng Diệu đó, vì sao lại đến cơ sự này?

“Em không hề làm chuyện mà người ta nghĩ.” Trình Vũ Phi cắn môi. Cô không xen vào gia đình người khác, nhưng vì sao trong mắt mọi người, tất cả tội lỗi đều do cô?

An Diệc Thành chỉ nhìn cô, không tiếp lời. Cô nghĩ cô không sai, nhưng lẽ ra ngay từ đầu cô nên dứt khoát với Lê Hồng Diệu, không gặp mặt anh ta. Như vậy, mọi chuyện mới không trở nên phức tạp như hôm nay.

Sau khi lên xe, An Diệc Thành mới mở miệng: “Cảm thấy ảm ức lắm sao?”.

Trình Vũ Phi không đáp. Đúng là cô có phần ảm ức, dường như mọi người đều cho rằng cô sai, từ đồng nghiệp cho đến những người chứng kiến vừa rồi. Ngay cả anh cũng nghĩ vậy... Chẳng lẽ thật sự cô đã sai?

“Em không làm gì hổ thẹn với lòng mình.”

An Diệc Thành khẽ cười. Đúng lúc này, Nguyễn Ngô Minh gọi điện tới, anh bèn nghe máy.

Đầu dây bên kia, Nguyễn Ngô Minh cười hì hì, nói: “Tứ ca, nghe nói hôm nay anh dẫn theo một mỹ nữ đến dạ tiệc?”.

“Cậu có thể dừng quan tâm tới tôi từng giờ từng phút như thế nữa được không?”

“Đương nhiên là không thể! Chuyện của Tứ ca làm sao em không quan tâm cho được?”, Nguyễn Ngô Minh cười khì, “Cô gái đó...”.

“Nếu cậu gọi điện chỉ để hỏi tôi việc này, tôi chỉ có thể nói bốn chữ: không thể trả lời.”

Nguyễn Ngô Minh khá hiểu tính tình của Tứ ca. Biết chắc sau khi nói câu này, An Diệc Thành nhất định sẽ cúp máy, nên anh ta vội vàng ngăn lại: “Tứ ca, em nói cho anh biết, hôm nay em sẽ ở nhà với nhóc Minh Gia. Ừm... anh có thể đi cùng cô gái đó... ngắm hoa thưởng nguyệt...”.

Không đợi Nguyễn Ngô Minh nói hết, An Diệc Thành đã cúp máy.

Nguyễn Ngô Minh nhìn điện thoại, đắc ý cười: “Tưởng đối phó với em mà dễ à?”.

Mặc dù biểu hiện lúc này của An Diệc Thành có phần khó chịu, nhưng Trình Vũ Phi vẫn cảm nhận được tâm trạng anh không đến nỗi tệ. Cô chăm chú quan sát sắc mặt anh. Là cuộc điện thoại kia khiến anh thấy vui vẻ sao?

An Diệc Thành quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt dò xét của cô, anh nhú mày. Sau đó, anh chuyển hướng xe về biệt thự.

Hai người vừa về tới nơi, dì giúp việc liền vào bếp chuẩn bị cơm nước. An Diệc Thành bỗng nhiên gọi dì lại rồi nói với Trình Vũ Phi: “Em nấu đi!”.

Trình Vũ Phi không khỏi ngạc nhiên, nhưng vẫn làm theo ý anh. Cô cảm thấy bản thân thật đáng phỉ nhổ, vì sao anh bảo cô làm gì cô liền làm theo chứ? Tuy nghĩ vậy, cô vẫn nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ.

An Diệc Thành đứng ngoài cửa, khoanh tay nhìn cô không chút kiên dè. Cô thái rau rất nhỏ và khá đều, động tác dứt khoát hết như mẹ anh trước kia. Sau lần ăn cơm ở nhà cô, trông thấy cô bận rộn trong bếp, anh không hiểu vì sao mình lại muốn được trải nghiệm cảm giác ấy một lần nữa. Tựa như một người bị đóng băng từ lâu, bỗng cảm nhận được sự ấm áp, để rồi khao khát được chạm vào nó thật nhiều.

...

Lần thứ ba nhìn ra ngoài, Trình Vũ Phi vẫn thấy An Diệc Thành đứng đó, cô lấy làm lạ. Chợt nhớ ra mình chưa thay quần áo, chắc là bộ dạng mặc váy dạ hội nấu cơm lúc này rất buồn cười.

“Đẹp lắm sao?” Cô không nhịn được bèn lên tiếng.

“Em thấy mình rất đẹp?” Anh hất cằm.

Không đẹp sao anh nhìn nãy giờ? Cô nghĩ thầm.

Sau đó cô lại nghĩ, có lẽ anh đã quen nhìn người đẹp như Hạ Tư Tư nên cảm thấy ngoại hình của mình chẳng ra sao. Suy nghĩ ấy khiến cô có chút tự ti, nhất thời sơ suất suýt làm đứt tay.

An Diệc Thành lập tức đi vào, cầm tay cô lên xem. Thấy không hề hấn gì, anh lại dứt khoát buông ra. Trình Vũ Phi sưng sốt vài giây. Thái độ của anh cứ như thể thất vọng vì cô không bị đứt tay vậy.

Thấy cô nhìn mình chằm chằm, An Diệc Thành cảm thấy khó hiểu: “Tự mình không cẩn thận, nhìn anh làm cái gì?”.

“Vì anh đẹp trai!”

Trình Vũ Phi vô thức thốt ra những lời này giống như mọi lần trêu đùa với Tiết Giai Nhu. Nhưng vì hiện giờ đối phương là An Diệc Thành nên cô không tránh khỏi xấu hổ, chỉ có thể cúi đầu tiếp tục thái rau.

An Diệc Thành cũng ngẩn ra, dường như không nghĩ cô sẽ đáp như vậy.

Mãi đến khi bắc nồi lên bếp, Trình Vũ Phi mới buộc phải mở miệng: “Anh ra ngoài được không? Anh đứng đây khiến em không được tự nhiên”.

“Anh có ảnh hưởng lớn tới em như vậy sao? Chỉ đứng nhìn mà cũng khiến em xấu hổ à?”

Cô không thèm phân bua thêm nữa, lẳng lặng xào rau.

Dáng vẻ nhẫn nhặn này của cô khiến anh cảm thấy khá thú vị. Anh cố ý tiến lại gần: “Nóng lắm à? Mặt đỏ bừng bừng!”.

“Xào rau đương nhiên nóng!” Cô lập tức đáp lại.

Trước khi anh kịp nói thêm, cô liền đưa đĩa thức ăn đã làm xong đến trước mặt, ý bảo anh bưng ra bàn.

...

Cơm nước xong xuôi, hai người lên phòng tắm rửa.

Ra khỏi phòng tắm, An Diệc Thành chợt nhớ đến câu “ngắm hoa thưởng nguyệt” của Nguyễn Ngộ Minh. Ở đây không có hoa, cũng không có trăng, nhưng không thành vấn đề.

Trình Vũ Phi có thể cảm nhận rõ ràng tinh thần của anh hôm nay rất tốt, mọi cử chỉ đều dịu dàng, khiến cô không hề có một chút khó chịu.

10. Chương 10

Tình yêu của cô dành cho An Diệc Thành là một sự cố chấp, ăn sâu vào xương tủy.

Sáng hôm sau, Trình Vũ Phi tỉnh dậy thì An Diệc Thành đã đi làm. Lâu rồi cô mới được ngủ liền một mạch đến khi tự tỉnh như vậy.

Đang do dự không biết có nên rời giường hay không thì Tiết Giai Nhu gọi điện tới.

“Trình Vũ Phi! Cậu đúng là đứa không biết nghe lời! Thật sự qua lại với tên An Diệc Thành đó? Mình phải khâm phục cậu to gan hay nên mặc niệm vì cậu sẽ bị anh ta chơi đến bã cũng không còn?” Tiết Giai Nhu quả thực đang rất tức giận. Cô liên tục nhắc nhở Trình Vũ Phi tìm một người đàn ông tốt, sống một cuộc đời yên ổn, bù đắp lại quãng thời gian vất vả đã qua. Nào ngờ Trình Vũ Phi vẫn không dứt được mối tình đầu kia.

Đột nhiên nghe được những lời này, Trình Vũ Phi có cảm giác như đầu mình vừa nổ tung. Tiết Giai Nhu đã biết rồi ư?

“Mình...”

Cô muốn giải thích, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu. Chẳng lẽ nói với Tiết Giai Nhu rằng, vì bảo vệ em trai nên cô mới qua lại với An Diệc Thành ư? Đến chính bản thân cô còn không hoàn toàn tin vào lý do đó. Hơn nữa, cô cũng không muốn để Tiết Giai Nhu biết những chuyện mà An Diệc Thành đã làm.

“Thôi thôi, cậu không cần giải thích! Nói đi, tóm lại cậu muốn làm gì?”

“Không biết nữa... cứ như vậy thôi...”

“Cứ như vậy?!” Tiết Giai Nhu tức giận. “Nghe mình nói đây! Trước tiên, cậu có biết cậu đang chơi với ai không? Là An Diệc Thành – người mà Cố Trường Dạ tin nhiệm nhất hiện giờ. Cố Trường Dạ là ai, chắc không cần phải giới thiệu với cậu! Đến lúc cậu bị anh ta quăng đi thì muốn khóc cũng không khóc nổi đâu!”

“Mình biết mình đang đối diện với ai. Cho dù việc cậu nói xảy ra thật thì mình cũng đành chịu thôi, chẳng lẽ mình cũng không không chế được.”

“Trình Vũ Phi! Tỉnh lại ỳnh nhờ! Cậu đã hai sáu tuổi rồi, không phải mười sáu nữa. Mười sáu tuổi, cậu có thể yêu một người bất chấp hậu quả. Nhưng chẳng nhẽ bây giờ cậu vẫn muốn đặt cược cả cuộc đời của mình hay sao?” Tiết Giai Nhu chỉ muốn ngay lập tức đập vỡ đầu cô bạn thân của mình. Thật sự không hiểu Trình Vũ Phi nghĩ gì mà nhất định phải là An Diệc Thành mới chịu?

“Mình biết...” Trình Vũ Phi nắm chặt điện thoại trong tay, mắt đã hoen đỏ. Cô mím môi, nói không nên lời.

Đúng vậy, cô yêu anh. Dù đó chỉ là tình cảm thời niên thiếu, dù nhiều năm sau gặp lại bằng cách thức không lấy gì làm vinh hạnh, nhưng cô không thể phủ nhận rằng mình thích cảm giác ấy, cảm giác giấc mơ trở thành hiện thực. Cô thậm chí sẵn sàng đánh đổi tất cả để giữ nó lại. Tình yêu của cô dành cho An Diệc Thành là một sự cố chấp, ăn sâu vào xương tủy.

Cô từng mong muốn tiếp tục cuộc sống bình lặng, quên đi anh. Nhưng điều kiện tiên quyết là đừng cho cô có cơ hội. Bởi vì, hễ còn một tia hy vọng, cô sẽ lập tức nắm lấy.

Cô vẫn luôn ước ao được như Tiết Giai Nhu, sống một cách vui vẻ, vô tư. Không phải ai cũng có được may mắn ấy, nó còn phụ thuộc vào tính cách, gia đình và vô vàn những yếu tố khác. Cô cũng biết bản thân mình vĩnh viễn không có được cuộc sống như thế, vậy nên cô ngưỡng mộ sự quyết đoán, sự vô tình, thậm chí cả sự lười nhác của Tiết Giai Nhu.

“An Diệc Thành và Hạ Tư Tư...” Đầu dây bên kia, Tiết Giai Nhu khẽ nói.

“Hình như hai người họ không giống như báo chí đưa tin đâu...” Trình Vũ Phi khẳng định.

Sau khi đi dự tiệc cùng anh, cô càng tin như vậy. Hoặc cũng có thể nói, cô tin An Diệc Thành không phải loại đàn ông xấu xa kia.

“Thôi được rồi, tùy cậu!” Tiết Giai Nhu không khuyên nhủ thêm nữa. “Sau này khóc đừng có đến tìm mình.”

“Ừ, nhất định sẽ không làm phiền cậu đâu!”

“Cậu...” Tiết Giai Nhu gợn dừ.

Trình Vũ Phi chợt nghĩ, bình thường Tiết Giai Nhu không mấy khi để ý tới những chuyện bao đồng, hôm qua cô ấy cũng không có mặt ở buổi tiệc, vì sao lại biết việc này?

“Tiết Giai Nhu!”

“Gi?”

“Cậu với Từ Triệu Luân làm lành rồi phải không?”

Chắc chắn là nghe tin từ Từ Triệu Luân.

“Không!” Tiết Giai Nhu lập tức phủ nhận, sau đó dứt khoát cúp máy.

Trình Vũ Phi tủm tỉm cười. Nếu không phải thì việc gì phải cúp máy nhanh thế chứ?

Minh Gia càng ngày càng thích chú Bẩy. Bởi vì cậu bé cảm thấy Nguyễn Ngô Minh không giống những người lớn khác. Trong khi mọi người đều coi cậu là trẻ con, không hiểu chuyện, thì Nguyễn Ngô Minh lại đối xử với cậu như một người bạn. Ví dụ như lúc này, chú Bẩy lại đến để thảo luận kết quả điều tra với cậu.

Minh Gia ngoan ngoãn ngồi trên ghế, Nguyễn Ngô Minh lôi cuốn sổ kia ra, nói: “Chú Bẩy đã tìm hiểu rõ ràng rồi nhé. Bố con ngày trước học cực kỳ giỏi, thời đại học, bố con dành toàn bộ thời gian rảnh để làm thêm rất nhiều công việc. Có điều, lúc đó con đã ra đời nên tạm thời chúng ta không nhắc đến nữa nhé. Thời cấp ba, bố con là thần đồng trong mắt thầy cô và bạn bè, thành tích học tập xuất sắc, nhưng những đứa trẻ chỉ biết cắm đầu vào học như vậy thường sẽ không yêu sớm...”. Sợ Minh Gia còn nhỏ không hiểu hết, Nguyễn Ngô Minh giải thích thêm: “Nghĩa là không thể có chuyện bố con yêu từ khi học cấp ba, đại học cũng vậy...”.

Vậy thì cậu bé từ đâu tới? Minh Gia buồn bã. Chẳng lẽ phải đi khắp nơi, hỏi tất cả mọi người xem ai là mẹ mình? Nhưng cho dù có giơ bằng tìm mẹ lên, sợ rằng mẹ cũng đã quên mất hình hài của cậu ra sao rồi.

Nhóc Minh Gia ngược lên nhìn chú Bẩy của mình, tựa hồ mong chờ một kết quả khác.

Nguyễn Ngô Minh lại cầm cuốn sổ lên xem: “Khi còn học cấp ba, bố con có dạy thêm cho rất nhiều học sinh, trong số bảy người thì có bốn học sinh cấp hai. Ừm, loại trừ bốn cô bé này, vì bố con chắc không đến nỗi làm vậy với trẻ nhỏ đâu... Chỉ còn ba nữ sinh kia cùng học cấp ba, chú đã điều tra họ rồi. Tất cả đều thi vào đại học đúng thời gian, không ai sinh đẻ cả...”.

Nhóc Minh Gia bĩu môi: “Bố con sẽ không làm vậy với học sinh...”.

“Chú cũng nghĩ vậy!”, Nguyễn Ngô Minh cất bút và sổ đi, “Thế rốt cuộc là con từ đâu ra?”.

Minh Gia cũng tự hỏi bản thân câu đó.

Đăm chiêu hồi lâu, Nguyễn Ngô Minh bỗng nói: “Theo chú quan sát, khả năng rất lớn là con chui ra từ tảng đá!”.

Minh Gia tròn mắt nhìn chú Bẩy của mình. Điều tra lâu như vậy, cuối cùng chỉ chứng minh được cậu là hậu duệ của Tôn Ngô Không sao?

Nguyễn Ngô Minh xoa đầu cậu bé: “Vấn đề này đúng là quá thách thức! Đừng nản chí, chú Bẩy nhất định sẽ tìm mẹ về cho con”.

Nguyễn Ngô Minh càng nghĩ càng thấy phấn khích.

Hai chú cháu đang trò chuyện vui vẻ thì Hạ Tư Tư bước vào. Cô ta vừa đi quay phim ở nơi khác về, còn mua rất nhiều đồ chơi làm quà cho Minh Gia. Thấy Nguyễn Ngô Minh ở đây với cậu bé, Hạ Tư Tư cau mày: “Minh Gia, bố đâu rồi?”.

“Bố đi làm.” Cậu bé tươi cười, “Cháu chào cô Hạ”.

Hạ Tư Tư vui vẻ lấy quà ra cho cậu bé.

Trông thấy nhiều đồ chơi như vậy, nhóc Minh Gia càng thêm hớn hởi: “Cháu cảm ơn cô Hạ”.

Nguyễn Ngô Minh bĩu môi. Ý đồ của Hạ Tư Tư thế nào, mấy anh em họ đều rõ như lòng bàn tay. Ban đầu, cứ tưởng Tứ ca thật sự có tình cảm với cô ta, nên bọn họ còn nể nang đôi chút. Nhưng về sau, bọn họ đều nhận ra Tứ ca hoàn toàn đứng đưng với người phụ nữ này.

Trông bộ dạng lấy lòng trẻ con của Hạ Tư Tư, Nguyễn Ngô Minh chỉ cảm thấy nực cười. Cho dù cô ta có đối xử tốt với cậu nhóc đến đâu thì cũng chỉ công cốc mà thôi. An Diệc Thành sẽ không để mắt tới cô ta.

Thấy Minh Gia hào hứng với đồ chơi mình mua, Hạ Tư Tư phấn chấn lên hẳn, định bụng ở lại chơi với thằng bé lâu một chút. Thế nhưng trong nhà tự dưng thừa ra một người khiến cô ta khó chịu.

“Minh Gia, sau này đừng bắt chú Bảy đến nhà chơi nữa nhé.”

“Vì sao ạ?”

“Chú Bảy của cháu rất bận, cứ đến chơi với cháu thế này sẽ bỏ lỡ nhiều việc”, Hạ Tư Tư xoa đầu Minh Gia. Cô ta cho rằng, trong số những người quản lý Hoàng Thành, Nguyễn Ngô Minh là kẻ ngốc nghếch nhất. Bé Minh Gia vừa thông minh vừa đáng yêu như thế, chơi với anh ta nhiều ngộ nhờ bị ảnh hưởng thì thật đáng tiếc.

Nguyễn Ngô Minh cười nhăn nhở: “Chú Bảy không hề bận, lúc nào cũng có thể đến chơi với Minh Gia! Cô Hạ mới đúng là người bận rộn, bao nhiêu việc như vậy mà vẫn tranh thủ đến thăm Minh Gia, không biết có ý đồ gì khác hay không...”.

“Tôi có ý đồ gì cũng không liên quan tới anh!” Hạ Tư Tư trừng mắt lườm anh ta, sau đó tiếp tục chơi với Minh Gia, không thèm để tâm tới kẻ phá bình kia nữa.

Nguyễn Ngô Minh ngồi trên ghế, nhìn hai cô cháu họ chơi đùa, lòng càng thêm quyết tâm phải tìm ra bằng được mẹ ruột của nhóc Minh Gia, để xem lúc ấy Hạ Tư Tư còn làm được gì.

An Diệc Thành về đến nhà, Nguyễn Ngô Minh và Hạ Tư Tư vẫn chưa rời đi. Hai người họ giống như đang thách đấu nhau xem ai ở lại đây lâu hơn. An Diệc Thành chỉ thờ ơ gật đầu coi như chào hỏi, thậm chí không hề tỏ ra kinh ngạc vì sự xuất hiện của họ.

Trông thấy An Diệc Thành, nhóc Minh Gia chơi vui vẻ nãy giờ vội chạy ra: “Bố về rồi!”.

An Diệc Thành xoa đầu con trai: “Ừ”.

Sau đó, Minh Gia kể cho bố nghe những chuyện xảy ra ở trường. Cậu nói, hôm nay thầy giáo hướng dẫn cách thức mới để chữa bài tập, học sinh trong lớp trao đổi vở với nhau, kiểm tra xem bài của bạn sai ở đâu rồi sửa lại. Minh Gia đưa vở mình cho bạn nữ viết chữ đẹp nhất lớp. Cậu bé đắc ý nói: “Bố thấy con có thông minh không?”.

An Diệc Thành cười, khẽ cốc đầu con trai: “Con thông minh hay không, bố không biết. Bố chỉ biết bạn nữ kia chịu khổ rồi, vì con viết chữ quá xấu”.

Minh Gia bĩu môi: “Thầy giáo nói, trẻ con cần được khích lệ chứ không phải chê bai”.

“Bố đang chê bai con hả?”

Minh Gia cúi đầu về âm ức: “Đang khích lệ...”.

Trong khi bố con họ trò chuyện, hai vị khách kia vẫn cứng đầu chưa chịu ra về, hẳn là đã quyết định ở lại đây ăn tối với chủ nhà. An Diệc Thành nói chuyện với con trai một lát rồi dặn dò đi giúp việc chuẩn bị cơm nước.

Bữa tối hôm nay thật sự náo nhiệt, Nguyễn Ngô Minh liên tục gấp thức ăn cho nhóc Minh Gia: “Con ăn cái này đi, ăn cái này sẽ cao nhanh hơn”.

Hạ Tư Tư không chịu thua: “ Minh Gia, món này cũng ngon, rất tốt cho sức khỏe”.

Chẳng mấy chốc mà bát cơm của cậu bé đã biến thành ngọn núi nhỏ.

Minh Gia quay sang nhìn bố bằng vẻ mặt đau khổ. An Diệc Thành lập tức phóng ánh mắt cảnh cáo về phía Nguyễn Ngô Minh, khiến anh ta đang định gấp thêm thức ăn vào bát Minh Gia, đành phải thu tay về.

Hạ Tư Tư thấy vậy, trong lòng vô cùng đắc ý.

Bữa cơm kỳ quái kết thúc. An Diệc Thành để Minh Gia lại chơi với Hạ Tư Tư, sau đó liếc nhìn Nguyễn Ngô Minh rồi đi ra ngoài.

Nguyễn Ngô Minh đành phải ngậm ngùi theo sau.

Ngay cả nhóc Minh Gia cũng cảm nhận được sự nguy hiểm trong ánh mắt của An Diệc Thành. Cậu nhóc không khỏi lo lắng cho Nguyễn Ngô Minh: “Mong là chú Bầy không sao”.

Hạ Tư Tư lại tỏ ra đắc ý: “Tốt nhất là nên được bố cháu chinh đốn lại. Người đâu mà tính tình...”, cô ta nhún vai, “Cháu ít chơi với chú Bầy thôi, kéo gốc giống chú ấy đấy, nghe không?”.

“Cô Hạ không thích chú Bầy sao?”

Hạ Tư Tư không trả lời. Loại người như Nguyễn Ngô Minh, ai thích chứ? Cô gái nào yêu anh ta thì đúng là đầu óc có vấn đề. Khi ngồi cạnh An Diệc Thành, Nguyễn Ngô Minh chỉ có thể làm phong nền, tôn thêm vẻ ưu nhã của anh mà thôi.

Lúc này, trong phòng đọc sách, An Diệc Thành và Nguyễn Ngô Minh đang mặt đối mặt. Nguyễn Ngô Minh biết điều im như thóc, đầu không ngừng suy nghĩ xem gần đây có làm gì chọc giận tới An Diệc Thành hay không?

“Quan sát ra cái gì rồi?” An Diệc Thành đột nhiên hỏi.

Nguyễn Ngô Minh cười cười: “Tứ ca nói gì, em không hiểu”.

“Tôi hỏi, cậu quan sát tôi suốt từ nãy, có kết quả chưa?”

Lần này Nguyễn Ngô Minh không dám hé răng nửa lời, chỉ một mực lắc đầu.

“Gan lớn quá rồi nhỉ?” An Diệc Thành nhướn mày, vẻ mặt nửa cười nửa không.

Nguyễn Ngô Minh tiếp tục lắc đầu.

“Dám điều tra tôi...”, An Diệc Thành đứng dậy, “Có phải cậu rảnh rồi quá không? Từ mai bắt tay vào thực hiện dự án hợp nhất cho tôi”.

“Dự án đó chẳng phải do lão Bát...”, nói đến đây, thanh âm của Nguyễn Ngô Minh dần trầm xuống, “Ừm... em đã rõ”.

Tứ ca thật là hiểm độc! Nguyễn Ngô Minh ai oán than thầm. Anh ta cùng lắm chỉ tìm hiểu một chút về lịch sử tình trường của An Diệc Thành mà thôi. Vậy mà chưa kịp thu hoạch được gì đã bị xử lý rồi!

Xem ra con đường tìm mẹ ruột cho nhóc Minh Gia càng ngày càng lắm gian truân.

...

Thời gian sau đó, Nguyễn Ngô Minh có cảm giác mình chẳng khác nào trâu bò, sớm tối không hết việc, bận đến quay cuồng đầu óc. Nhưng anh ta vẫn chưa chịu bỏ cuộc, đặc biệt là sau khi biết người phụ nữ đang qua lại với An Diệc Thành chính là bạn học thời cấp ba của anh. Lúc nghe đến cái tên Trình Vũ Phi, Nguyễn Ngô Minh cảm thấy rất quen tai, bèn lục tung những tư liệu ít ỏi về An Diệc Thành mà anh ta đã điều tra được. Quả nhiên, cô gái họ Trình kia nằm trong danh sách bạn cùng lớp của An Diệc Thành, chỉ có điều, khi học cấp ba, hai người họ không có dính dáng gì tới nhau.

Thế nhưng Nguyễn Ngô Minh quyết phát huy hết năng lực thám tử của mình, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nhỏ nhặt nào. Anh ta nghĩ, nếu trước kia không có quan hệ gì thì vì sao bây giờ Tứ ca lại tìm đến người phụ nữ đó? Thế là, tranh thủ lần tiếp theo An Diệc Thành đi công tác, Nguyễn Ngô Minh liền đưa bé Minh Gia đến tìm Trình Vũ Phi.

Ngồi trên xe, Minh Gia chăm chú nhìn bức ảnh không rời mắt lấy một giây.

“Chú Bảy, đây chính là mẹ con ư?”

Nguyễn Ngô Minh chưa dám khẳng định ngay, ngộ nhỡ không phải sẽ làm tổn thương trái tim bé bỏng của cậu bé.

“Ừm... đây là người ở cùng với bố con, cho dù không phải mẹ ruột của con thì tương lai cũng sẽ trở thành mẹ con. Vì vậy, con phải tạo mối quan hệ tốt với cô ấy từ bây giờ, hiểu không?”

Minh Gia lại ngắm nghía bức ảnh: “Chẳng phải chú nói cô này là bạn học của bố con ư? Chú điều tra xem trước đây cô ấy có phải đã từng sinh con không...”

Nguyễn Ngô Minh lắc đầu: “Chú không dám! Bố con mà phát hiện, kiểu gì chú cũng bị quăng ra sa mạc! Chú phải kỳ kèo mãi, chú tám của con mới chịu cho chú tấm ảnh này đây”.

Minh Gia bĩu môi.

Nguyễn Ngô Minh lại nhắc nhở: “Đợi lát nữa gặp cô Trình, con phải chạy tới gọi “mẹ”, xem phản ứng của cô ấy thế nào thì sẽ biết ngay có phải mẹ con hay không”.

Minh Gia ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy phương án này rất hay. Có thể mẹ đã quên hình hài của mình, nhưng hẳn là vẫn nhớ chuyện đã sinh ra mình?

Xe dừng trước cổng khu chung cư của Trình Vũ Phi. Xuống xe, Minh Gia chợt tóm lấy tay Nguyễn Ngô Minh mà nói: “Chú Bảy, chú tìm nhầm người rồi! Nhà mẹ con rất giàu, không thể ở nơi này được!”. Cậu bé nói bằng giọng ngờ vực xen lẫn buồn bã. “Với cả, con nghĩ cô Trình ấy không phải mẹ ruột của con đâu. Nếu đúng thì sao bố con ở với cô ấy rồi lại không đưa cô ấy về gặp con? Hơn nữa, mẹ vừa sinh con ra đã không cần con nữa, có lẽ sau khi bỏ đi, mẹ đã ở cùng với người khác rồi, một người giàu có...”

Nguyễn Ngô Minh hết sức kinh ngạc trước lý lẽ của Minh Gia. Suy cho cùng thì những lời thẳng bé nói cũng không phải vô căn cứ. Thế nhưng, anh ta lại không biết nên an ủi thẳng bé thế nào.

Hai chú chau đang đắn đo xem có nên quay về hay không thì Trình Vũ Phi xuất hiện.

Nguyễn Ngô Minh vội hỏi: “Con muốn thử làm theo cách chú bảo không?”.

Minh Gia do dự mãi, tự dưng lao tới gọi một người xa lạ là “mẹ” liệu có kỳ cục lắm không?

Đúng lúc này, một người đàn ông ở đâu đi tới bên cạnh Trình Vũ Phi, cử chỉ thân mật.

Nguyễn Ngô Minh giật sột máu: “Người phụ nữ này...”.

Dám giở trò lén lút với người khác sau lưng Tứ ca...

“Chú Bảy, có tới đó nữa không?”

“Khỏi! Chắc chắn cô ta không phải mẹ con! Mẹ con không thể nào là người lẳng lơ như thế được!”

Nguyễn Ngô Minh tức giận giằng lại tấm ảnh từ tay Minh Gia, sau đó, hai chú cháu lên đường về nhà!

...

Vừa kết thúc mấy môn thi cuối kỳ, Trình Gia Đồng học hành chăm chỉ nên làm bài rất tốt. Lần này về nhà, cậu ta bèn lôi Trình Vũ Phi ra ngoài mua sắm. Trước đây luôn là Trình Vũ Phi mua quần áo cho cậu ta, bây giờ có thể mua đồ cho chị gái, Trình Gia Đồng cảm thấy mình thực sự trưởng thành.

“Chị, nếu kỳ thi này không có gì sơ sót thì năm học tới em lại có học bổng! Chỉ chưa biết học bổng loại nào mà thôi!” Thời gian gần đây, tâm trạng của Trình Gia Đồng tựa hồ luôn rất tốt.

“Giỏi quá! Có muốn chị thưởng gì không?”

“Đợi em lĩnh học bổng đã rồi tính”, Trình Gia Đống cười. “Nhưng chỉ cần chị sớm dẫn anh về ra mắt thì em không cần thương gì hết.”

Trình Vũ Phi lắc đầu bất đắc dĩ. Dạo này Gia Đống nhắc chuyện đó suốt, cứ như muốn cô phải lập tức hô biến ra một người đàn ông, cậu ta mới yên tâm.

Quả thực, Trình Gia Đống liên tục nói về vấn đề này, nhưng không dây dưa nhiều, lần nào cũng chỉ một câu rồi thôi. Cậu ta ngược lên nhìn tòa chung cư cũ kỹ mà hai chị em đã ở rất lâu, trong lòng càng thêm quyết tâm.

“Chị, em sẽ cố gắng nhiều hơn nữa, sau này mua một căn hộ thật rộng để chị ở.”

“Được, chị nhớ kỹ rồi nhé! Đừng có chỉ hứa suông thôi đấy!”

“Không thành vấn đề!”

...

Về tới nhà, hai chị em cùng nhau làm cơm. Chẳng mấy chốc, mùi thức ăn đã thơm phức cả gian bếp. Lúc ăn cơm, Trình Gia Đống hào hứng nói: “Chị, kỳ nghỉ đông em sẽ đến công ty M thực tập. Môi trường làm việc ở đó rất tốt, chắc chắn sẽ học được nhiều thứ có ích cho công việc sau này”.

Trình Vũ Phi thực lòng vẫn không nỡ. Em trai vừa học vừa làm thêm đã rất mệt, hiện giờ còn muốn tranh thủ kỳ nghỉ để thực tập, như vậy quá vất vả.

“Em nghĩ kỹ chưa?”

Trình Gia Đống gật đầu: “Em thấy đó cũng là cơ hội tốt. Em thông qua phỏng vấn rồi, tuy mức hỗ trợ thực tập sinh của họ không cao lắm nhưng em cần chủ yếu là kinh nghiệm”.

Thấy em trai đã quyết, Trình Vũ Phi không phản đối nữa. Nửa năm trở lại đây, Trình Gia Đống dường như đã trưởng thành hơn nhiều, cô vì thế cũng yên tâm phần nào.

Có điều, trước khi đi ngủ, Trình Vũ Phi cứ nghĩ mãi, cảm thấy chuyện này có gì đó bất thường. Cô từng nghe nói đến công ty M kia, đây là một công ty lớn, làm sao lại nhận thực tập sinh dễ dàng như vậy?

Trần trọc mãi vấn đề này nên không ngủ được, cô bèn gọi điện cho An Diệc Thành, nào ngờ anh bắt máy rất nhanh.

“Có chuyện gì?”

“Công việc của em trai em là do anh sắp xếp?” Đây mới chỉ là suy đoán nên cô khá cẩn trọng khi hỏi anh.

Bên kia truyền tới tiếng cười khê của An Diệc Thành.

“Đúng.”

Câu trả lời dứt khoát và ngắn gọn khiến Trình Vũ Phi không biết phải đối đáp ra sao. Ngừng mấy giây, cô mới lên tiếng: “Cám ơn anh”.

An Diệc Thành chợt cười: “Em tưởng anh làm thế là vì em?”.

“...”

Trình Vũ Phi im bật. Chưa kịp suy nghĩ đến nguyên do, cô lại nghe thấy anh nói tiếp: “Anh chỉ không muốn em suốt ngày lôi em trai ra để kiểm soát lẫn tránh mà thôi”.

Cô không hiểu. Thật sự không hiểu! Vì sao mỗi lần cô cho rằng quan hệ giữa hai người đã tốt đẹp hơn thì anh lại hung hăng đâm cô một nhát, khiến cô đau đớn không ngừng?

Cũng có thể, hiện giờ tâm trạng anh không tốt...

Cô tự nhủ thế.

11. Chương 11

Ngỡ rằng có thể quên đi, nhưng hóa ra vẫn còn đó.

Bạn nhỏ Minh Gia nằm sòng soài trên giường, nghiên cứu tỉ mỉ tấm ảnh của Trình Vũ Phi.

Tuy cho rằng khả năng người này là mẹ ruột của mình rất thấp, nhưng khi thấy Nguyễn Ngô Minh định ném bức ảnh vào thùng rác, Minh Gia lại vội vàng giữ lại.

Nghe tiếng động cơ xe tới gần, cậu bé liền giấu tấm ảnh dưới gối rồi chạy xuống nhà.

Hôm nay, Minh Gia tỏ ra cực kỳ ngoan ngoãn, không những khoe với bố rằng mình đã chuẩn bị kỹ cho kỳ thi ngày mai, mà lúc ăn cơm, cậu bé còn ăn cả những món thường ngày không ăn.

Biểu hiện khác lạ của Minh Gia không qua khỏi mắt An Diệc Thành. Anh dám chắc con trai đang có việc muốn xin xỏ mình. Vì thế, ăn cơm xong, An Diệc Thành chưa vội lên gác ngay mà ngồi ở phòng khách chờ cậu nhóc mở miệng.

Minh Gia sà vào lòng bố, cười hì hì: “Bố!”

“Sao?”

Minh Gia nuốt khan, mặc dù biết bố không thích nhắc đến chuyện của mẹ, nhưng cậu vẫn muốn hỏi: “Mẹ con là người thế nào?”

Quả nhiên, sắc mặt An Diệc Thành biến đổi. Anh nheo mắt lại nhìn Minh Gia, không trả lời.

Cậu bé cúi đầu, dánh vẽ tội nghiệp.

“Con chưa từng thấy mẹ, muốn biết mẹ trông như thế nào...”

An Diệc Thành không đành lòng nhìn con trai như vậy, bèn xoa đầu cậu bé: “Con muốn biết cái gì?”

“Mẹ đẹp không?”

Đây là kiểu câu hỏi gì?

An Diệc Thành nhũu mày: “Tàm tạm”.

“Tính tình mẹ tốt không?”

“Bình thường.”

...

Cuối cùng, nhóc Minh Gia phát hiện, An Diệc Thành trả lời cũng như không. Cậu bé vốn muốn dựa vào miêu tả của bố để so sánh với ngoại hình của cô Trình kia, thế nhưng căn cứ vào những câu trả lời của bố, e rằng ai cũng có khả năng là mẹ cậu.

Thấy trên mặt con trai hiện rõ sự thất vọng, An Diệc Thành bèn hỏi: “Chú Bảy lại đến chơi với con phải không?”

Minh Gia lập tức lắc đầu: “Không. Chú Bảy nói dạo này rất bận nên không có thời gian đến chơi với con”.

“Bố thấy chú Bảy của con vẫn thiếu việc để làm lắm!”

“...”

Hôm sau, Minh Gia tự mình đến trường thi. Cậu bé tuyệt nhiên không có lấy một chút lo lắng, phần vì đã học bài kỹ, phần vì bố không đặt ra bất cứ yêu cầu gì. Cảm giác duy nhất của cậu chính là hôm nay rất lạnh, mặc dù trước khi ra khỏi nhà, cậu bé đã được dì giúp việc lấy thêm áo khoác ặc.

An Diệc Thành vốn định đưa Minh Gia tới trường, nhưng gần đến giờ lại có việc gấp phải giải quyết. Thời gian này, Cố Trường Dạ thường xuyên ở nhà chăm sóc vợ nên hầu như mọi việc lớn nhỏ đều đến tay anh.

Nhóc Minh Gia nghe Nguyễn Ngô Minh nói, phụ nữ khi mang thai luôn cần có chồng ở bên cạnh, cậu bé tự hỏi, lúc mẹ mang thai mình, bố có ở bên chăm sóc mẹ hay không?...

Đề thi lần này không khó, Minh Gia làm rất tốt. Cuối giờ, thầy giáo dặn dò vài câu rồi cho cả lớp nghỉ. Bên cạnh trường tiểu học có một nhà trẻ, Minh Gia vừa ra khỏi cổng trường liền trông thấy người quen. Cậu bé dừng lại, cách đó không xa chính là cô Trình trong bức ảnh mà Nguyễn Ngô Minh đưa cho cậu. Cô mặc chiếc áo khoác màu xanh ngọc bích, dắt tay một đứa bé từ trong nhà trẻ đi ra, gương mặt rạng rỡ nụ cười.

Đứa trẻ kia hình như không vui, Trình Vũ Phi đang dỗ dành cô bé.

Chẳng hiểu sao, Minh Gia lại có cảm giác mình bị bỏ rơi. Rõ ràng cả chú Bảy và chính cậu đều đã nhận định người phụ nữ kia không có khả năng là mẹ ruột của mình, nhưng chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu.

“Dì ơi, mẹ con không tốt. Con không thêm chơi với mẹ nữa...”

Giọng nói hờn giận của cô bé kia lọt vào tai Minh Gia.

Dì?

Vậy nghĩa là họ không phải mẹ con?

Cậu bé thở phào nhẹ nhõm, sau đó yên tâm trở về nhà.

Trình Vũ Phi vẫn không ngừng dỗ dành Nhân Nhân. Gia đình này đúng là kỳ quặc, hết người lớn giận dỗi lại đến trẻ con làm mình làm mẩy, không ai chịu thua ai.

Từ Triệu Luân đi công tác, Nhân Nhân lại không chịu chơi với mẹ, vì thế, Tiết Giai Nhu bèn gọi Trình Vũ Phi đến. Lúc này, cô nàng đang đứng ở cách đó không xa, nhìn con gái mình làm nũng với Trình Vũ Phi, không nhịn được phải lên tiếng: “Thôi thôi, dỗ cái gì mà dỗ! Mặc kệ nó đi, hiện giờ “bia đỡ đạn” của nó đang ở tít tận đâu rồi, để xem nó dám làm loạn đến mức nào! Á... còn dám khóc?”.

Nghe vậy, Nhân Nhân quả nhiên im bặt. Cô bé quay đầu đi, không thêm nhìn Tiết Giai Nhu, chỉ phụng phịu nói: “Bố tốt hơn mẹ!”.

“Đúng thế, vậy giờ cho con bay qua đó với bố, đừng có về nữa nhé!”

Nhân Nhân không trả lời. Cô bé biết mẹ nói được là làm được. Lần trước cô bé cũng nói câu này, sau đó liền bị mẹ đưa đến nhà bà nội, mấy ngày trời không thêm ngó ngang gì tới. Thật đáng thương!

Trình Vũ Phi cũng hết cách với hai mẹ con họ. Cô day trán: “Dì đói rồi, chúng ta đi ăn cơm nhé!”.

...

Từ lúc về tới nhà, Minh Gia cứ nghĩ mãi về cảnh tượng kia, đến nỗi không ngủ được. Cậu bé rất muốn có một người mẹ! Cậu hy vọng bố mẹ mình cũng giống như những cặp vợ chồng trên phim ảnh, vì hiểu lầm mà xa nhau, sau đó lại trở về bên nhau. Chỉ có điều, cậu bé lo lắng nghĩ rằng, có lẽ mẹ đã quên mất từng sinh ra mình.

Buồn bã ủ dột cả một ngày, hôm sau, Minh Gia liền quyết định làm một việc cực kỳ quan trọng.

Đầu tiên, cậu bé gọi điện cho Nguyễn Ngô Minh, hỏi rõ địa chỉ nơi ở của Trình Vũ Phi, rồi nhờ tài xế đưa mình tới đó. Cậu bé cảm thấy chú Bảy nói rất đúng, không cần biết cô Trình này có sinh ra mình hay không, nhưng biết đâu nay mai sẽ trở thành mẹ mình?

Từ hôm qua trông thấy Trình Vũ Phi ở trước cửa nhà trẻ, Minh Gia càng nôn nóng muốn gặp lại cô.

Tới nơi, cậu bé xuống xe, không quên cúi đầu cảm ơn tài xế rồi mới chạy vào khu chung cư.

Minh Gia vừa đi khỏi, tài xế lập tức gọi điện thông báo với An Diệc Thành.

Lần đầu tiên tới nơi này nên Minh Gia tìm hồi lâu vẫn không thấy tòa nhà số ba ở đâu. Cuối cùng, cậu bé phải hỏi người đi đường mới tìm thấy. Đứng trong thang máy, cậu rất hồi hộp, không biết cô Trình có nhà không, không biết lát nữa mình phải nói gì...

Ra khỏi thang máy, Minh Gia dễ dàng tìm được căn hộ mà Nguyễn Ngô Minh nói. Cậu bé đứng bên ngoài, chần chừ mãi mới dám gõ cửa. Một lần, hai lần...

Trình Vũ Phi đang ở trong phòng, nghe thấy tiếng gõ cửa yếu ớt truyền vào, cô cứ ngỡ là nhà bên cạnh. Hơn nữa, cô cũng không nghĩ có người đến tìm mình vào giờ này.

Thế nhưng, tiếng gõ cửa vẫn đều đặn vang lên.

Đứng ngồi không yên, Trình Vũ Phi đành phải đi ra. Mở cửa, cô không khỏi kinh ngạc khi trông thấy một đứa trẻ đang mở to mắt nhìn mình. Chắc thằng bé giật mình vì hành động đột ngột của cô.

Trình Vũ Phi cảm thấy áy náy, biết vậy đã sớm ra mở cửa. Cô ngồi xổm xuống trước mặt thằng bé, tươi cười hỏi: “Cháu tìm ai?”.

Minh Gia rụt rè đáp: “Cháu tìm bố...”.

“Bố cháu không ở đây, có phải cháu nhầm nhà không?”

Cậu bé ra sức lắc đầu. Đôi mắt tròn xoe nhìn Trình Vũ Phi, vô cùng đáng yêu.

“Đáng yêu quá! Cháu mấy tuổi rồi?” Cô thuận miệng hỏi.

“Sáu tuổi.”

Câu trả lời không đến từ cậu bé này, mà là từ miệng người đàn ông vừa ra khỏi thang máy.

Minh Gia quay đầu lại, ngơ ngác nhìn An Diệc Thành: “Bố!”.

Một tiếng “bố” của thằng bé khiến Trình Vũ Phi sững người, toàn thân cứng đờ đứng chết chân.

Nhưng An Diệc Thành không liếc nhìn cô lấy một cái, mà lập tức bế con trai rời đi.

Vào thang máy, Minh Gia sợ hãi nhìn sắc mặt giận dữ của bố. Bố không vui, chắc chắn là thế.

Mãi đến khi xuống tầng trệt, cậu bé mới dám thắc mắc: “Bố, vì sao nói dối? Con bảy tuổi cơ mà...”.

Hai bố con An Diệc Thành đã bỏ đi từ lâu, Trình Vũ Phi vẫn ở trong trạng thái ngây dại. Cô hoàn toàn không ý thức được chuyện gì vừa xảy ra.

Một đứa trẻ thành linh xuất hiện trước cửa nhà cô, nói với cô rằng nó đang tìm bố. Mà bố của nó, không ai khác lại là An Diệc Thành...

Tiếng “bố” của thằng bé chẳng khác nào chất xúc tác làm nổ tung quả bom trong ngực Trình Vũ Phi. Những mảnh vụn tỏa nhiệt văng ra khiến toàn thân cô như bị thiêu đốt. Cô có thể cảm nhận được cơ thể mình nóng hừng hực, ngoại trừ duy nhất trái tim vẫn đang đóng băng. Nóng lạnh giao nhau, cơ hồ cô có thể ngất đi ngay tức khắc.

Nếu ai đó trông thấy Trình Vũ Phi lúc này, chắc chắn sẽ sợ chết khiếp. Sắc mặt cô tái nhợt, cả người không ngừng run rẩy. Rốt cuộc, cô cũng không thể chịu đựng thêm được nữa, ngồi sụp xuống mặt đất.

Rất lâu, rất lâu sau, Trình Vũ Phi mới dần dần bình phục, cố gắng tận dụng chút sức lực ít ỏi còn lại để đứng dậy.

Con trai, sáu tuổi. Con trai của An Diệc Thành...

Nếu như... con của cô vẫn còn, hiện giờ nó đã lớn thế nào rồi? Liệu có giống thằng bé kia, cũng gọi An Diệc Thành là bố, gọi cô là mẹ?

Bởi vì nỗi đau quá lớn, nên không muốn hồi tưởng.

Ngỡ rằng có thể quên đi, nhưng hóa ra vẫn còn đó.

Đau đớn, đã vượt ra khỏi phạm vi chịu đựng.

Mẹ. Một danh từ đẹp đẽ đến nhường nào... Trình Vũ Phi lặng lẽ khóc.

Cô đắm mình trong bi thương rất lâu, bất giác nghĩ đến lý do đứa trẻ kia tìm tới mình. Có phải thằng bé cảm hận cô lắm không? Tâm hồn thơ dại của nó nghĩ về cô như thế nào?

An Diệc Thành nói anh chưa từng kết hôn. Cô tin điều đó. Vậy thì mẹ đứa trẻ là ai? Từ thái độ của An Diệc Thành, cô dám chắc không phải Hạ Tư Tư.

Cứ như thế, cô bị nhấn chìm trong mớ suy nghĩ mơ hồ, mông lung, không tìm được lời giải đáp, không tìm được lối ra.

...

Minh Gia về tới nhà liền chịu sự tra khảo của bố. Việc này không nằm ngoài dự liệu, cậu biết thế nào cũng bị bố trách mắng. Nhưng cậu không sợ, bởi vì lúc này trong lòng cậu đang nhen nhóm một niềm vui.

An Diệc Thành nghiêm nghị nhìn con trai: “Nói, vì sao con đến đó?”.

Minh Gia chu miệng: “Con chỉ muốn xem cô Trình trông như thế nào...”.

“Làm gì?”

“Chú Bảy nói với con là bố và cô Trình ở cùng nhau, mỗi khi bố vắng nhà nhiều ngày tức là đến nhà cô ấy. Con chỉ nghĩ, nếu bố đã thích cô Trình như vậy...”

“Ai bảo bố thích cô ấy?” An Diệc Thành ngắt lời con trai.

“Không thích sao bố lại ở cùng cô ấy?”, Minh Gia tỏ ra vô tội, “Con cảm thấy bố thích cô Trình, vì thế cô ấy có thể sẽ trở thành mẹ con, nên con mới đến xem...”.

Cậu bé cúi đầu, tự nhận thấy mình không phải đứa trẻ ngoan vì nói dối bố.

An Diệc Thành không tiếp lời, lặng lẽ nhìn con trai hồi lâu, sau đó cho phép thằng bé về phòng.

Tuy biết bố đang tức giận nhưng Minh Gia vẫn không kìm nén được sự phấn khích. Cậu chạy một mạch lên phòng, lập tức gọi điện cho vị “đồng minh” của mình để thông báo tin này.

“Minh Gia?”

“Chú Bảy, con nói cho chú biết một chuyện. Hôm nay con đến nhà cô Trình rồi. Con nghĩ cô ấy rất có thể là mẹ của con. Nếu không phải tại bố con xuất hiện đúng lúc đó thì con đã hỏi rõ ràng được rồi.”

Nguyễn Ngô Minh chưa kịp sung sướng khi nghe đến câu “rất có thể là mẹ con”, thì đã toát mồ hôi lạnh vì câu “bố con xuất hiện”.

“Minh Gia, bố con biết con tới tìm cô Trình sao?”

“Chú Bảy, chuyện đó không quan trọng.”

“Không! Rất rất rất quan trọng!”, Nguyễn Ngô Minh ai oán rên rỉ, “Minh Gia, chú sẽ bị bố con quăng ra sa mạc đấy có biết không?”.

“Con không hề kể với bố chuyện chú dẫn con đi tìm mẹ. Con chỉ nói: chú Bảy nói bố ở cùng cô Trình nên con muốn đến gặp người mà bố thích...”

“Vậy cũng có thể khiến chú bị lôi ra gần sa mạc...”

“Nhưng cô Trình rất có khả năng là mẹ ruột của con. Lúc cô ấy hỏi con mấy tuổi, con đang định trả lời thì bố con đến, còn nói với cô ấy, con sáu tuổi. Vì sao bố phải nói dối cô Trình? Nhất định có vấn đề.”

“Minh Gia thông minh lắm!” Nguyễn Ngô Minh khen xong, lại giội thêm gáo nước lạnh: “Ngộ nhờ bố con sợ cô Trình biết bố con làm chuyện đó từ thời cấp ba, sẽ nghĩ xấu về bố con, nên bố con mới nói dối như thế?”.

Minh Gia bĩu môi: “Dù sao con vẫn tin cô ấy là mẹ con. Chú Bảy, hôm nào chú lại đưa con tới nhà cô ấy nhé”.

...

Đáng tiếc, cái “hôm nào” của nhóc Minh Gia chưa kịp đến thì Nguyễn Ngô Minh đã nhận lệnh phải đi công tác ở một vùng khổ ho cò gáy. Anh ta sâu nào muốn chết.

Kỷ Bách Hiên biết chuyện, tỏ ra hết sức cảm thông: “Anh làm chuyện gì chọc giận Tứ ca mà đến nông nổi này?”.

“Tôi chẳng qua chỉ muốn tốt cho nhóc Minh Gia thôi, giúp thằng bé tìm mẹ.”

Kỷ Bách Hiên vỗ vai Nguyễn Ngô Minh: “Nén đau thương! Em sẽ ở nhà thấp... nên cho anh!”.

“Vô dụng! Cậu cứ đốt hẳn vàng mã luôn đi!”

“Được, em sẽ đốt thật nhiều cho anh, để anh trở thành tỷ phú!”

Nguyễn Ngô Minh nắm lấy tay Kỷ Bách Hiên, cảm động suýt rơi nước mắt: “Chúng ta quả nhiên là anh em tốt”.

“...”

“À này, trước khi đốt vàng mã, đừng quên sang tên câu lạc bộ bowling cho anh đấy!”

“...”

Thực ra, anh ta cũng không thấy câu lạc bộ bowling kia có gì hay ho, chỉ có điều, nó lớn nhất thành phố. Và anh ta hứng thú với chữ “nhất” đó. Càng nghe càng êm tai, càng nghe càng cảm thấy hoành tráng.

Lần hẹn gặp này, không phải do An Diệc Thành yêu cầu, mà là Trình Vũ Phi chủ động.

Lúc nghe điện thoại của cô, anh chỉ chăm chọc nói hai từ “Hiếm thấy!”. Tâm trạng anh vẫn rất tốt, hoàn toàn đối lập với cô đã mấy đêm mất ngủ. Cô chợt cảm thấy những ngày vừa qua mình thật nực cười. Dù đã biết chuyện anh có con trai, nhưng khi gặp trực diện lại có cảm giác khổ sở như vậy.

Hai người vẫn gặp nhau ở căn biệt thự đó. Chỉ là lần này, Trình Vũ Phi căng thẳng đến không nói ra lời. Đợi An Diệc Thành ra khỏi phòng tắm, cô hít sâu một hơi: “Đứa bé đó là con anh?”.

An Diệc Thành đứng tựa cửa, nhìn cô từ khoảng cách xa.

“Đúng.”

Cô gượng cười: “Rất đáng yêu. Con ruột của anh à?”.

“Đúng.” Anh trả lời nhanh gọn, mắt cũng không chớp lấy một cái.

“Thằng bé sáu tuổi... Vậy mẹ nó đâu?”

Nhận thấy rõ sự hồi hộp của cô, An Diệc Thành cố tình im lặng một lát mới đáp: “Em nghỉ với gia cảnh nhà anh ngày đó, có người phụ nữ nào sẵn sàng đi theo anh?”.

Giọng điệu nhẹ tênh của anh khiến Trình Vũ Phi liên tưởng đến chuyện khác.

“Vì người đó bỏ đi, mẹ anh bệnh nặng, anh một mình nuôi con nhỏ, nên mới phải thôi học ư?”

An Diệc Thành cười giễu: “Có gì mà phải ngạc nhiên như vậy? Khi đó anh hai bàn tay trắng, người phụ nữ đó bỏ con lại cho anh. Mẹ anh không có công việc ổn định, thường xuyên phải công cả Minh Gia ra ngoài nhật phế thải. Thằng bé thậm chí còn không có cả sữa để uống. Sau đó mẹ anh bệnh nặng, không có tiền chữa chạy. Em nói xem, anh không bỏ học thì sao? Chẳng lẽ tiếp tục ngồi ở giảng đường đại học để mà hưởng thụ cái gọi là “giáo dục” kia sao? Bỏ mặc con trai sao?”.

Về chăm chọc càng hiện rõ trên gương mặt anh. Cái cảm giác bất lực kia cho đến tận ngày hôm nay, anh vẫn còn nhớ nguyên vẹn. Chưa bao giờ anh tự ti vì nhà nghèo, nhưng khoảnh khắc trông thấy mẹ chậm rãi trút hơi thở cuối cùng, nghe tiếng khóc vì đói của Minh Gia, anh mới thấy hận bản thân mình cỡ nào. Tuyệt vọng, đau khổ... nhưng anh không có thời gian để oán hận, để than vãn, bởi vì con trai không ngừng khóc, mẹ vẫn đang nằm trên giường bệnh cần người trông nom. Ngay cả quyền được suy sụp tinh thần, anh cũng không có. Chỉ đến đêm khuya, nhìn Minh Gia đã ngủ say, anh mới có động lực để kiên trì. Anh không còn dám nghĩ đến ngày mai, cảm giác bất lực ấy giày vò anh mỗi phút, mỗi giây. Thế nhưng, rốt cuộc anh cũng đã vượt qua được.

Mọi chuyện đã trở thành quá khứ.

Trình Vũ Phi gian nan mở miệng: “Anh... rất thích trẻ con...”.

Vừa là câu trần thuật, lại vừa giống câu hỏi.

“Hử?”, anh nhếch miệng, “Em đang thương hại anh đấy à?”.

Trình Vũ Phi cắn môi. Cô lấy đầu ra tư cách để thương hại anh?

“Em có biết quãng thời gian đó anh nghĩ gì không?” An Diệc Thành đột nhiên hỏi.

Cô chỉ nhìn anh.

Không đợi cô trả lời, anh đã nói tiếp: “Anh nghĩ, rồi sẽ có một ngày, anh trở thành một người đầy quyền uy, xuất hiện trước mặt người phụ nữ đó, cho cô ta thấy từ bỏ anh là một việc làm ngu xuẩn”.

An Diệc Thành khẽ lắc đầu, không ngờ bản thân mình cũng có lúc suy nghĩ ấu trĩ như vậy.

“Anh đã làm được rồi!” Với địa vị ngày hôm nay, anh đã có thể khiến cho những kẻ khinh thường mình trước kia phải kiêng dè, phải kính nể anh. Huống hồ người phụ nữ kia từ bỏ anh, không biết sẽ hối hận đến mức nào. “Anh làm được chưa?”.

Hai câu nói liên tiếp tuy không khác biệt là mấy nhưng An Diệc Thành hoàn toàn hiểu được ý tứ của cô. Câu đầu là lời khẳng định rằng anh đã có quyền thế, có địa vị, câu sau là hỏi anh đã trả thù người phụ nữ kia chưa...

“Anh đang nghĩ xem nên làm thế nào.”

12. Chương 12

“Anh chỉ thích con của mình!”

Thời thanh xuân của chúng ta giống như một bản hòa tấu với những cung bậc cảm xúc muôn màu, muôn vẻ. Có người coi tình yêu là giai điệu chính, lại có người coi tình bạn hoặc tình thân mới là giai điệu chính trong bản hòa tấu ấy.

Trình Vũ Phi cảm thấy từ trước tới giờ, bản hòa tấu của mình dường như chỉ có tình bạn. Cô vẫn thường hồi tưởng về quãng thời gian trung học có Tiết Giai Nhu ở bên.

Cô phát hiện, An Diệc Thành rất ít khi tham gia các hoạt động thể thao, không đá bóng, không cầu lông, không bóng rổ... cho dù trước mỗi giờ Thể dục, anh luôn xung phong đi lấy dụng cụ với vẻ mặt tươi cười.

Tiết Giai Nhu nhận xét, An Diệc Thành là một người lười vận động, mà những người như vậy thường có tính hướng nội. Nhưng Trình Vũ Phi lại không cho rằng như thế. Nếu An Diệc Thành thật sự không thích vận động thì vì sao anh luôn ngồi trên khán đài nhìn mọi người chơi? Cô chỉ để suy nghĩ ấy trong lòng, tuyệt nhiên không phản bác lại Tiết Giai Nhu.

Sau khi An Diệc Thành quyết định bỏ lớp tự học buổi tối, Trình Vũ Phi mong ngóng nhất là giờ Thể dục mỗi tuần. Học sinh đều tranh thủ giờ Thể dục để làm bài tập môn khác, riêng An Diệc Thành thì không. Anh rất nỗ lực, nhưng không tỏ ra quá sốt sắng, khiến người ta có cảm giác thành tích xuất sắc của anh là do sự cố gắng kết hợp với vận may. Giờ Thể dục, anh chỉ trầm mặc ngồi một chỗ, vẻ mặt dăm chiêu. Trình Vũ Phi vẫn luôn băn khoăn tự hỏi, rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì?

Thực ra khi đó, An Diệc Thành không hề nghĩ gì cả. Hơn nữa, anh cũng không phải một người lười vận động. Chỉ có điều, mỗi lần đá bóng hoặc chơi bóng rổ, quần áo luôn bị dính bẩn, anh không đành lòng nhìn dáng vẻ cực nhọc của mẹ khi giặt đồ ỉn nên không tham gia vào bất cứ hoạt động thể thao nào. Thậm chí, ngay cả lúc viết bài, anh cũng hết sức cẩn thận, không để mực dính vào áo.

Ở lớp, mỗi khi có bài tập nào không hiểu, mọi người thường đến hỏi An Diệc Thành. Nhưng chỉ một việc đơn giản như vậy thôi cũng khiến Trình Vũ Phi do dự n lần. Cô sợ làm phiền anh, sợ anh nhận ra tâm tư của mình. Mỗi khi muốn tới gần anh, cô luôn tìm ra lý do để ép bản thân dừng lại.

Dần dần, cô đau khổ chấp nhận sự thật rằng, mối quan hệ giữa cô và anh sẽ không bao giờ có chuyển biến. Thế nhưng trong cuộc đời, con người ta nếu không vì bản thân mà điên cuồng một lần, hẳn là sẽ cảm thấy tiếc nuối.

Nỗi phiền muộn mang tên “tốt nghiệp” bắt đầu nhen nhúm từ ca khúc Bạn bè. Trong khi cả lớp ai nấy đều khóc vì sắp phải xa nhau, Trình Vũ Phi lại phát hiện ra vẻ mặt An Diệc Thành vẫn hờ hững như thường, không để lộ một chút cảm xúc nào.

Kỳ thi đại học kết thúc, tiếp đến là bữa tiệc chia tay.

Đó là lần đầu tiên Trình Vũ Phi lấy hết can đảm đến trước mặt An Diệc Thành, mời anh uống một ly. Đương nhiên, không chỉ mình cô làm thế, các bạn trong lớp đều lần lượt cạnh chen với lớp trưởng. Cô không phải người đầu tiên, cũng chẳng phải người sau cùng. Chỉ có điều, khi đứng trước mặt An Diệc Thành, cô cảm nhận được vẻ kinh ngạc hiện lên trong mắt anh. Biểu hiện đó đã khiến cô tổn thương, như thể anh không hề quen biết cô. Có lẽ sau này, nếu tình cờ gặp lại nhau ở đâu đó, anh cũng không nhớ nổi cô là bạn cấp ba của mình.

Ý nghĩ ấy khiến lòng cô chua xót.

Hôm đó, mọi người đều mãi vui đến quên trời đất, ngay cả Tiết Giai Nhu cũng không chú ý tới tâm trạng của Trình Vũ Phi. Ăn uống xong, vài người về trước, số còn lại lục đục kéo nhau đi hát karaoke. Trình Vũ Phi ngồi im một góc nhìn An Diệc Thành lúc này đã say khướt. Cô không rõ anh uống bao nhiêu rượu, nhưng trông sắc mặt anh thật sự rất kém.

“Ai biết nhà lớp trưởng ở đâu không?”

Trong phòng lúc này chỉ còn lại vài ba bạn học, một người trong số họ hỏi lớn.

Không ai trả lời.

Do dự giây lát, Trình Vũ Phi thốt lên: “Tôi biết”.

Cô đi theo anh vô số lần, sao lại không biết cơ chứ? Có điều, con hẻm nhỏ dẫn vào nhà anh rất đáng sợ. Mỗi lần tới đó, cô lại tự hỏi, không biết tâm trạng anh khi đi qua con hẻm này ra sao?

“Thế cậu dẫn đường nhé, bọn mình đưa lớp trưởng về.”

Trình Vũ Phi gật đầu.

Nhưng vừa mới đi chưa bao xa, anh bạn kia lại nhận được điện thoại của bạn gái. Cậu ta khó xử nhìn Trình Vũ Phi, cảm thấy giao An Diệc Thành lại cho cô trong tình huống này không hay cho lắm.

“Không sao, cậu đi đi, tớ đưa lớp trưởng về cũng được.”

Trình Vũ Phi cười nói.

Anh bạn kia chần chờ một lát, cuối cùng vẫn lựa chọn bạn gái, dặn dò Trình Vũ Phi mấy câu rồi vội vàng ra về.

Giờ phút ấy, Trình Vũ Phi mới thật sự cảm nhận được thế nào là thỏa mãn ước ao. Chỉ có hai người ở cạnh nhau, đây là điều mà cô đã huyền tưởng hàng ngàn lần.

Sau đó thì sao?

Đối với Trình Vũ Phi mà nói, đó vừa là một sự dũng cảm, vừa là một nỗi sỉ nhục bản thân. Cô không đưa An Diệc Thành về nhà, mà đưa anh vào một nhà nghỉ ngay gần đấy. Thực ra, cô làm vậy không có bất kỳ mục đích gì, chỉ là thấy anh quá say, đường về nhà còn xa, cô không muốn anh chập vấp như vậy dọc đường. Vào trong phòng, mặt cô nóng ran như bị thiêu đốt. Cô đặt An Diệc Thành nằm xuống giường, dùng khăn ướt lau mặt cho anh.

Lần đầu tiên cô được ngắm nhìn anh ở cự ly gần đến thế. Cô nhìn rất lâu, rất lâu, sau đó khẽ mỉm cười.

Thế nhưng, đến lúc phải ra về, cô đột nhiên ngồi sụp xuống cửa mà bật khóc. Chỉ cần rời khỏi căn phòng này thôi, có lẽ cô sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa.

Lần cuối cùng.

Cô bỗng cảm thấy không cam lòng.

Lý trí một phút bị mê muội níu chân cô ở lại. Cô không muốn cứ như vậy để vượt mặt anh. Nếu có thể trao cho anh thứ quý giá nhất của đời người con gái, cô nhất định không hối tiếc.

Ý nghĩ tội lỗi ấy lóe lên trong đầu rồi không chịu tan biến. Trời xui đất khiến, cô cúi xuống hôn lên môi anh. Những giọt nước mắt nóng hổi vẫn tí tách rơi.

Cô không biết sau này mình có hối hận hay không, nhưng giờ phút ấy, cô tuyệt đối không do dự.

...

Kéo theo thân thể đau đớn rồi bỏ chạy khỏi nhà nghỉ, Trình Vũ Phi không ngừng khóc. Khóc, vì sự sa đọa của bản thân. Khóc, vì ghê tởm chính mình.

Sau ngày hôm ấy, cô không hề gặp lại anh.

...

Tối hôm ấy, bầu không khí giữa hai người rơi vào tình trạng đóng băng. Trình Vũ Phi không biết mình mơ màng chìm vào giấc ngủ từ lúc nào. Khi cô tỉnh dậy, sắc trời vẫn còn tối nhưng nửa giường bên cạnh đã trống trơn. Cô khẽ chạm tay vào, ngay cả một chút hơi ấm cũng không cảm nhận được. Hẳn là anh đã rời giường rất lâu, anh về rồi ư?

Trình Vũ Phi trở dậy, xỏ dép định đi ra ngoài. Nhưng vừa mở cửa phòng ngủ, cô liền bắt gặp An Diệc Thành. Mùi thuốc lá nồng nặc xông vào mũi cô. Anh đi ra ngoài hút thuốc ư?

Quả nhiên, vấn đề kia rất nan giải. Cô không thể đoán ra được chân tướng.

“Muốn đi đâu sao?” An Diệc Thành khẽ hỏi.

Cô lắc đầu: “Không”. Chỉ là muốn xem có phải anh đã đi rồi hay không thôi...

An Diệc Thành chỉ “ừm” một tiếng rồi vào phòng, tựa hồ muốn ngủ tiếp. Cũng phải, anh cả ngày bận rộn nhiều việc như vậy, dù không thể hiện ra bên ngoài nhưng chắc chắn thời gian đối với anh mà nói rất quý giá, phải tranh thủ nghỉ ngơi mọi lúc có thể.

“An Diệc Thành!” Cô bỗng gọi.

“Sao?”

“Anh có thích trẻ con không?”

Đợi hồi lâu vẫn không thấy anh lên tiếng, Trình Vũ Phi cắn chặt môi, vấn đề này khó trả lời đến vậy ư? Anh có thích trẻ con không? Thích con trai hay con gái...

“Anh chỉ thích con của mình!”

Rốt cuộc cũng có đáp án. Thế nhưng, cô hoàn toàn không hiểu anh nói vậy là có ý gì?

An Diệc Thành ngồi xuống giường, nhìn về phía cô: “Không buồn ngủ sao?”. Nói lảm nhảm nhiều như vậy...

Thấy anh có vẻ bất mãn, Trình Vũ Phi bấy giờ mới chậm chạp đi vào. Khi vừa đến mép giường, cô bất ngờ bị anh tóm lấy, ôm vào lòng. Hành động quá đột ngột của An Diệc Thành khiến cô vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi. Cô không biết lúc này anh đang vui, hay còn tức giận?

An Diệc Thành cúi xuống, thở mạnh vào gáy cô, sau đó khẽ cắn vành tai cô.

“Hình như hôm nay, em liên tục hỏi anh chuyện về trẻ con?”

Vừa nói, anh vừa đặt tay lên bụng cô.

Trình Vũ Phi biết anh đang nghĩ gì, vội vàng giải thích: “Không có...”.

Cô không hề mang thai.

Lại một màn ân ái... Kỳ lạ là sau đó, cả hai người đều không cảm thấy buồn ngủ, nhưng lại có hứng thú tán gẫu. Mỗi quan tâm gần đây của Trình Vũ Phi cơ hồ luôn xoay quanh nhóc Minh Gia.

“Anh để con ở nhà một mình suốt như vậy có được không?” Cô khẽ hỏi.

Tuy mới chỉ gặp một lần nhưng cô có ấn tượng rất sâu sắc về thằng bé, một đứa trẻ thông minh, láu lỉnh, khiến người ta vừa nhìn đã yêu.

“Vì thế anh mới cần về nhà sớm.”

Hóa ra đây là lý do mỗi sáng anh đều rời đi sớm như vậy? Không phải vội đến công ty, mà là muốn kịp về nhà ăn sáng với con trai.

“Con là do anh một tay nuôi nấng?”

“Ừ.”

Rất nhiều người đàn ông ngay cả việc mặc quần áo cho con cũng không làm nổi, còn anh lại một mình cáng đáng mọi thứ. Thật khó để tưởng tượng hết những nỗi cực nhọc anh đã phải trải qua. Trình Vũ Phi nghĩ, một người luôn cao ngạo như anh lại sẵn sàng tự tay chăm sóc con trai, có lẽ là vì anh không tin tưởng bất cứ ai để giao trọng trách ấy.

An Diệc Thành trong quá khứ là một học sinh xuất sắc, còn An Diệc Thành của ngày hôm nay là gương mặt đại diện cho Hoàng Thành. Người ta nói anh là kẻ tàn nhẫn, độc ác, nhưng không một ai quan tâm đến việc trước đây anh là người thế nào.

“Chăm sóc trẻ con... có cảm giác thế nào?”

“Em chăm sóc em trai có cảm giác thế nào?” An Diệc Thành hỏi ngược lại cô.

Trước đây, anh từng sai người nghe ngóng tin tức về cô. Khi biết sự cố của gia đình cô, biết chuyện bố mẹ cô qua đời, anh ngồi trong phòng làm việc thất thần rất lâu. Anh hoàn toàn không ngờ cô lại rơi vào cảnh ngộ như vậy. Rõ ràng rất hận cô, nhưng anh lại không hề có cảm giác sảng khoái như trả được thù. Nếu có thế, anh hy vọng cô vẫn là cô gái sống trong gia đình giàu sang, được bố mẹ cưng chiều, không phải nếm trải mùi vị đau khổ của cuộc đời.

Lúc đó, anh đã tự nhủ với chính mình, nhất định không được chủ động đi tìm cô. Giả dụ có một ngày, hai người ngẫu nhiên gặp lại nhau thì đó chính là sự an bài của số phận, là ông trời không muốn anh buông tha cô.

Rốt cuộc ngày đó cũng đến.

Khi được Cố Trường Dạ sai đi điều tra tung tích của Giản Ngưng, anh đã gặp lại Trình Vũ Phi. Anh không biết chính xác cảm giác lúc đó của mình là gì, liệu có giống với cảm giác của Cố Trường Dạ khi nghe tin Giản Ngưng xuất hiện, ngoài mặt cố làm ra vẻ đứng đưng nhưng thực chất đang phải cố gắng đè nén nỗi kích động trong lòng?

Bấy giờ anh nghĩ, cần phải nhắc nhở cô về sự tồn tại của mình, vì thế anh đứng dưới đại sảnh bệnh viện chờ cô. Cô nhất định không biết được rằng, một câu “Cô Trình, đã lâu không gặp” đã được anh nén trong lòng từ rất lâu rồi, lâu đến nỗi anh cứ ngỡ cả đời này sẽ chẳng thể nào nói ra được. Nhưng cô đã xuất hiện. Vì vậy, anh nhất định phải ra tay...

Cảm giác khi chăm sóc em trai ư? Trình Vũ Phi nghĩ, đó chính là hy vọng em trai luôn vui vẻ, lo lắng nó bị ảnh hưởng bởi biến cố gia đình, sợ bản thân không làm tròn bổn phận của một người chị... Vô vàn nỗi sợ hãi, nỗi lo âu bủa vây lấy cô, cô chỉ còn biết cố gắng hết sức để em trai có được một cuộc sống thật tốt. Nhưng khi ấy, Trình Gia Đồng cũng đã hơn mười tuổi, phần nào biết tự lo lấy cho bản thân. Còn Minh Gia,

từ lúc sinh ra đến giờ, thằng bé chỉ có thể dựa dẫm hoàn toàn vào An Diệc Thành. Chăm sóc trẻ con đâu phải chuyện dễ dàng?

“Rất vất vả. Nhưng cảm giác được làm chỗ dựa cho ai đó không đến nỗi tệ!”

Quả thực là như vậy. Nếu chỉ có một mình, hẳn là cô sẽ đêm ngày đắm chìm trong nỗi đau mất đi bố mẹ. Nhưng vì có thêm em trai nên cô không thể ích kỷ như vậy, không thể bỏ mặc sự sống chết của nó.

“Anh cũng vậy.” An Diệc Thành đáp qua loa, sau đó anh nhắm mắt, có vẻ muốn ngủ thêm một lát.

Không bao lâu sau, Giản Ngưng sinh hạ một cô công chúa. An Diệc Thành dẫn con trai tới nhà Cố Trường Dạ thăm hai mẹ con họ.

Nhóc Minh Gia nhìn chằm chằm đứa bé hồi lâu, sau đó giật giật tay áo bố, khẽ hỏi: “Bố, lúc con mới sinh ra trông cũng thế này ă?” Nhỏ quá đi mất! Nhỏ đến nỗi cậu bé không dám chạm vào.

“Ừ! Cũng bé tí như thế đấy!” An Diệc Thành cười đáp.

“Bố thật vĩ đại! Có thể nuôi con lớn thế này!” Bạn nhỏ Minh Gia nhất thời xúc động.

Hai bố con đang nói chuyện thì đứa trẻ đột nhiên mở mắt, sau đó khóc òa lên. Tuy rằng tiếng khóc không lớn nhưng vẫn khiến người nghe cảm thấy bứt rứt khó chịu.

Cố Trường Dạ đang tiếp chuyện với khách khứa bên ngoài, nghe thấy con khóc, lập tức chạy vào. Anh ta chân chửi một lát mới bế đứa trẻ lên, động tác cực kỳ gượng gạo.

Lần đầu tiên thấy Cố Trường Dạ có biểu hiện lúng túng như vậy, An Diệc Thành bèn đi tới, vỗ vai anh ta, ý bảo để đứa trẻ cho anh bế. Cố Trường Dạ quả thực không dám có bất cứ hành động gì, sợ mình làm sai, vì thế anh ta đành cẩn thận giao con gái cho An Diệc Thành.

An Diệc Thành ôm lấy đứa bé, khẽ dỗ dành, một lát sau thì tiếng khóc ngừng hẳn. Đứa bé nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ tiếp. Anh đặt nó xuống giường rồi dẫn Minh Gia rời khỏi phòng.

Nhưng nhóc Minh Gia lần đầu tiên trông thấy trẻ sơ sinh, cảm thấy vô cùng kỳ diệu, bèn nói với bố: “Con muốn ở lại xem em gái!”

An Diệc Thành gật đầu, Minh Gia thích thú quay trở lại phòng.

Cố Trường Dạ lúc này cũng đi ra: “Cậu vẫn còn dây dưa với người phụ nữ đó?”

“Ừm.”

“Định làm thế nào, cậu nên suy nghĩ cho kỹ. Cứ trông Minh Khải mà làm gương, đừng coi thường phụ nữ. Phụ nữ giống như một chiếc lò xo, khi bị chèn ép quá mức sẽ dẫn đến hai khả năng. Một là hỏng; hai là bật lại, quăng mọi thứ nó nhận được vào mặt kẻ đã chèn ép nó. Mà cả hai kết quả đều không phải thứ mà đàn ông chúng ta muốn thấy.”

“Chuyện của em với các anh khác nhau.” An Diệc Thành tựa hồ không muốn nhắc tới vấn đề này.

Cố Trường Dạ cười, không nói gì thêm nữa mà đi ra ngoài.

Có lẽ lúc này anh ta muốn ở bên cạnh vợ?

Vợ, con, đó mới là gia đình.

An Diệc Thành nhếch khóe miệng, nở một nụ cười khiến cương.

Anh nói mình khác với Cố Trường Dạ, khác với Lạc Minh Khải, nhưng khác ở điểm nào đây? Chẳng phải chính anh cũng từng có ý nghĩ muốn trả thù cô hay sao? Cô làm đảo lộn cuộc sống của anh, khiến anh phải hứng chịu mọi nỗi đau khổ, nhưng cô lại hoàn toàn không biết những việc mình gây ra. Chính vì không biết, nên trở thành vô can!

Mỗi khi ngồi trong căn nhà ảm mốc, ôm đứa con đang không ngừng khóc, anh thật sự hận cô, hận đến nỗi ruột gan đau thắt lại. Anh tự nhủ, nhất định sẽ trả cho người phụ nữ ấy toàn bộ nỗi đau mà anh phải gánh chịu. Nhưng cuối cùng thì sao? Người chịu thiệt thòi lại là đứa trẻ...

Nhóc Minh Gia đi ra ngoài, trông thấy An Diệc Thành đứng thất thần, cả người toát lên vẻ lạnh lùng xa cách. Cậu bé sợ hãi hồi lâu mới dám lên tiếng: “Bố...”.

An Diệc Thành định thần lại: “Gì thế?”.

Minh Gia lắc đầu: “Vừa nãy vẻ mặt bố rất đáng sợ...”.

An Diệc Thành mỉm cười, vẫy tay gọi con trai đến.

Cậu bé nắm lấy tay bố, vui vẻ nói: “Em gái rất đáng yêu!”.

“Ừ.”

“Bố ơi, con cũng muốn có một em gái...”

“Vì sao?”

“Con lớn thế này rồi, nhất định có thể bảo vệ được em gái, nhất định sẽ đối xử thật tốt với em...”

13. Chương 13

Đáng tiếc, thực tế dường như luôn trái ngược với suy nghĩ của cô.

Trình Vũ Phi không ngờ sẽ được gặp lại đứa trẻ kia nhanh như vậy.

Đi chợ về đến nhà, trông thấy thằng bé đứng chờ ngoài cửa, cô kinh ngạc đến suýt làm rơi túi đồ. Cô chậm rãi tiến lại gần, vừa muốn nói gì đó, lại vừa muốn chạm vào thằng bé, nhưng rốt cuộc cái gì cũng không làm được.

Minh Gia hết nhìn Trình Vũ Phi rồi lại nhìn túi thức ăn: “Cô ơi, cháu đói”.

Cậu đã đợi ở đây rất lâu rồi. Giờ đang là kỳ nghỉ đông, bố đi công tác, chú Bảy có lẽ đã thật sự bị đẩy ra sa mạc, cậu bé ở nhà một mình buồn chán, bèn xin tài xế đưa mình đến đây. Đương nhiên, tài xế không dễ dàng chấp nhận yêu cầu của Minh Gia, thế nên, cu cậu khóc nức nở: “Cháu muốn đi tìm mẹ! Cháu không muốn làm đứa trẻ không có mẹ...”. Cuối cùng, tài xế phải đầu hàng trước sự nài nỉ của Minh Gia, với điều kiện cậu không được chạy lung tung và chỉ ở một lát rồi về.

Trình Vũ Phi cảm thấy trái tim đã không nghe lời mình nữa rồi, đập nhanh đến mức cô phát hoảng. Cô cố gắng trấn tĩnh bản thân, hỏi thằng bé: “Cháu... sao cháu lại ở đây?”.

“Bố cháu đi công tác rồi, một mình ở nhà rất chán.” Minh Gia phụng phịu đáp. “Cháu tên là An Minh Gia.”

Đôi mắt thằng bé long lanh nước, đáng yêu và trong sáng không gì sánh nổi.

Trình Vũ Phi rốt cuộc cũng có can đảm đưa tay lên chạm vào mặt thằng bé.

Minh Gia không tránh. Cậu luôn cảm thấy cái cách Trình Vũ Phi nhìn mình có gì đó rất đặc biệt, hết như nhìn một món châu báu quý giá. Vì thế, cảm tình của cậu với cô Trình càng tăng thêm. Chỉ có điều, cô Trình có thể là mẹ ruột của cậu hay không?

Minh Gia nhìn Trình Vũ Phi, nở nụ cười ngọt ngào: “Cô cho cháu ở lại ăn cơm với cô nhé?”.

“Đương nhiên là được.” Trình Vũ Phi gật đầu, mở cửa cho thằng bé vào nhà.

Minh Gia quan sát căn phòng một lượt, trong lòng thầm đưa ra kết luận: nơi này không thể đem so sánh với nhà mình.

Trình Vũ Phi vẫn chưa hết lúng túng, cô thật sự không biết nên giao tiếp thế nào với thằng bé, chỉ sợ mình làm gì khiến nó cảm thấy không thoải mái.

“Khát nước không? Cô lấy nước cho cháu nhé?”

Minh Gia tươi cười lắc đầu.

Trình Vũ Phi lấy vài món đồ chơi cũ của Trình Gia Đồng ra cho thằng bé chơi. Nhưng khi nhìn chúng, một cảm giác tự ti mãnh liệt bùng lên trong cô. Thằng bé liệu có thích những thứ này? An Diệc Thành chắc chắn đã mua rất nhiều đồ chơi tốt hơn, đẹp hơn cho con trai. Cô mang những món đồ này ra, chẳng khác nào khoác bộ quần áo cũ kỹ đến tham dự một tiệc rượu sang trọng, bất an, mặc cảm. Cô quên mất rằng, hiện tại mình chỉ đang đối diện với một đứa trẻ sáu tuổi.

“Cô Trình...” Minh Gia ở ngoài phòng khách bỗng cất tiếng gọi.

Trình Vũ Phi cầm vội mấy món đồ đi ra, đặt xuống trước mặt thằng bé: “Cháu ngồi đây chơi nhé, cô đi nấu cơm, một lát là xong thôi”.

“Cảm ơn cô Trình.” Minh Gia gật đầu, sau đó ngồi xuống nghịch những món đồ chơi kia. Cậu bé không quá thích mấy thứ này, bất kể là ô tô hay súng. Nhưng ai cho, cậu cũng sẽ vui vẻ nhận lấy, thi thoảng buồn chán có thể đem ra chơi.

Minh Gia ngoan ngoãn ngồi chơi một lát rồi đi khắp nhà nhìn ngó. Mặc dù căn hộ không quá tiện nghi nhưng rất gọn gàng, sạch sẽ. Cuối cùng, cậu chạy vào bếp: “Cô Trình...”.

“Đói lắm phải không? Cô sắp xong rồi.”

Minh Gia lắc đầu: “Bố cháu có bao giờ ăn cơm ở đây không ạ?”.

Trình Vũ Phi kinh ngạc quay lại nhìn thằng bé. Sau đó cô nghĩ, mình đã quá nhạy cảm rồi. Hẳn là do thói quen? Mỗi khi An Diệc Thành mở miệng nói gì, cô đều cố gắng phân tích, ngẫm nghĩ xem rốt cuộc trong lời nói của anh còn hàm chứa ý gì khác hay không.

Minh Gia chỉ là một đứa trẻ mà thôi, câu hỏi của nó có thể ẩn giấu thâm ý gì cơ chứ?

“Có một lần.” Cô đáp.

Minh Gia gật đầu: “Cô Trình nấu cơm chắc chắn rất ngon”.

Trình Vũ Phi mỉm cười: “Chắc cũng không đến nỗi khó ăn!”.

Thấy cô đã làm xong, Minh Gia nhanh nhẹn chạy ra phòng khách, ngoan ngoãn ngồi vào bàn. Hai chân cậu bé không ngừng đung đưa.

Trình Vũ Phi bưng thức ăn đến, Minh Gia liền chủ động kê tấm lót cách nhiệt xuống bàn. Cô tươi cười, cảm thấy hài lòng với hành động của thằng bé.

Minh Gia tuy rằng đói bụng nhưng vẫn ăn một cách từ tốn. Trình Vũ Phi nghĩ, An Diệc Thành thật sự biết cách dạy con, đứa trẻ này đúng là rất ngoan.

“Cô Trình, sao cô không ăn?” Minh Gia chợt hỏi.

Trình Vũ Phi cười cười, bấy giờ mới cầm đũa lên ăn.

“Cô làm thức ăn rất ngon!”, cậu bé thích thú nói. “Cô ở đây một mình ạ?”

“Không, còn có em trai cô nữa.”

“Em trai?”, Minh Gia mở to hai mắt, “Là em ruột ạ?”.

“Đúng rồi!”

“Chính là cùng một bố một mẹ sinh ra phải không ạ?”

Trình Vũ Phi bật cười vì cách giải thích của thằng bé: “Đúng vậy, chính là cùng bố mẹ sinh ra”.

Minh Gia bỗng nhớ lại lần đầu tiên được Nguyễn Ngô Minh đưa đến đây, trông thấy một người đàn ông đi cạnh Trình Vũ Phi, biểu hiện vô cùng thân mật. Người đó chính là em trai của cô sao? Hôm đó, chú Bảy tức giận thật là không đáng!

“Cô là bạn học của bố cháu, chắc chắn quan hệ giữa cô và bố cháu rất tốt phải không?” Minh Gia lại hỏi.

“Ừm...”, Trình Vũ Phi nhú mày. Tốt sao? Mặc dù học cùng lớp nhưng hai người chẳng nói chuyện với nhau được mấy câu. “Cũng bình thường.”

“Thế cô có biết bố cháu từng thích ai không?”

Trình Vũ Phi kinh ngạc nhìn cậu bé.

Minh Gia cũng nhận thấy câu hỏi của mình có chút kỳ lạ, bèn giải thích: “Cô Trình, cháu muốn biết mẹ cháu là ai. Chú Bảy từng giúp cháu tìm nhưng không có kết quả. Cô là bạn học của bố cháu, chắc sẽ biết...”.

Minh Gia vừa nói, trong lòng vừa mong Trình Vũ Phi sẽ đứng bật dậy mà nói: “Mẹ chính là mẹ con”.

Đáng tiếc, chuyện đó không xảy ra, Trình Vũ Phi chỉ lắc đầu: “Cô không biết”.

Minh Gia thất vọng thấy rõ, nước mắt thoáng cái trào ra, giọng nói tủi hờn: “Cháu muốn tìm mẹ, muốn hỏi mẹ vì sao không cần cháu? Bao nhiêu năm qua cũng không đến thăm cháu... Có phải vì cháu không ngoan nên mẹ mới bỏ rơi cháu hay không?”.

Nhìn thằng bé khóc, Trình Vũ Phi cảm thấy ngực mình đau nhói. Cô vội vàng lau nước mắt cho thằng bé: “Không phải! Minh Gia rất ngoan, rất nghe lời, chắc chắn mẹ cháu có nỗi khổ tâm nên mới không thể đến gặp cháu...”.

“Sao cô biết?” Minh Gia nén khóc, “Nếu là cô, cô có bỏ mặc con mình không?”.

Câu hỏi của thằng bé khiến sắc mặt Trình Vũ Phi trắng bệch. Nếu có con, cô sẽ bỏ mặc con mình ư? Không. Cô nhất định sẽ nuôi dưỡng nó lớn khôn, cho dù phải chịu bao nhiêu vất vả, khổ cực. Không chỉ bởi cô yêu con mình, mà còn vì đó là con của cô và người ấy.

Thấy Trình Vũ Phi toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt, Minh Gia lo lắng hỏi: “Cô ơi, cô làm sao vậy?”.

Trình Vũ Phi lắc đầu, cố gắng nặn ra một nụ cười: “Cô không sao”.

Minh Gia cảm thấy biểu hiện của cô Trình rất kỳ lạ.

“Cô từng có con rồi ư?”

Cậu bé nóng lòng mong đợi câu trả lời từ Trình Vũ Phi nhưng chỉ thấy cô cắn chặt môi, đến nỗi môi cô rỉ máu.

Minh Gia nín khóc, vội vàng đưa khăn giấy tới trước mặt Trình Vũ Phi. Cô không cầm, cậu bé bèn nhảy xuống ghế, đi qua bên kia lau vết máu giúp cô. Sau đó, một giọt nước mắt rơi xuống tay cậu.

“Cô Trình...”, Minh Gia sợ hãi, “Có phải cháu nói gì sai rồi không?”.

“Không phải, cô vừa nghĩ đến một chuyện buồn. Không phải tại cháu.” Trình Vũ Phi lau nước mắt, rồi nhẹ nhàng vuốt má cậu bé. “Trên đời này, bố mẹ nào cũng yêu thương con cái. Minh Gia lại ngoan ngoãn như vậy, chắc chắn mẹ cháu cũng rất yêu cháu. Có thể vì một nguyên nhân nào đó nên mẹ mới phải rời xa cháu...”.

Minh Gia gật đầu: “Vâng, cháu không buồn nữa. Cô cũng đừng đau lòng!”.

Đau lòng? Thằng bé có thể nhìn ra tâm trạng của cô ư?

Trình Vũ Phi không kìm nén được, bèn ôm Minh Gia vào lòng, ôm rất chặt.

Con của cô, nếu nó còn sống, có phải cũng ngoan như thế này không? Cũng đáng yêu như thế này không?

Minh Gia yên lặng để Trình Vũ Phi ôm mình. Cậu bé cảm thấy rất thích cái ôm của cô, thật sự rất thích.

...

Ăn cơm xong, Minh Gia hí hửng đòi mang bát đĩa đi rửa nhưng bị Trình Vũ Phi ngăn lại. Cô dọn dẹp một hồi, sau đó dẫn thằng bé xuống dưới cổng để về nhà.

Hai người một lớn một nhỏ nắm tay nhau, trong lòng Trình Vũ Phi xuất hiện một thứ cảm giác thỏa mãn.

“Bố cháu bận lắm phải không?”

Minh Gia gật đầu: “Vâng, rất hay đi công tác”.

“Vậy cháu phải nghe lời bố, bố rất vất vả.”

“Cháu biết ạ. Chú Bảy nói, bố làm việc cực nhọc như vậy là để kiếm tiền nuôi cháu.”

“Ngoan quá!”

Đến cạnh xe, Trình Vũ Phi mới buông tay Minh Gia. Thằng bé đang mở cửa, bỗng quay lại nhìn cô: “Cô Trình, cháu có thể thường xuyên tới nhà cô chơi được không? Lúc bố cháu đi vắng ấy”.

“Đương nhiên là được.” Trình Vũ Phi cười đáp.

Minh Gia thích chí cười, sau đó mới chịu lên xe.

Trình Vũ Phi đứng nhìn theo chiếc xe cho đến khi nó khuất hẳn. Nơi nào đó trong trái tim cô, không ngừng đau nhói.

Về nhà, Minh Gia không ngừng băn khoăn tự hỏi, cô Trình rốt cuộc có phải mẹ mình hay không? Cô nói, cô sẽ không bỏ mặc con mình, như vậy thì không thể có khả năng đó được. Cậu bé vừa hy vọng, vừa phản bác suy nghĩ của mình.

Hôm sau, khi nhóc Minh Gia vẫn đang do dự xem có nên đến nhà Trình Vũ Phi nữa hay không thì An Diệc Thành trở về.

Ở trong phòng nghe thấy tiếng động cơ xe quen thuộc, cậu bé bèn chạy xuống tầng trệt đón bố. An Diệc Thành vừa ra khỏi xe, cậu liền lao tới: “Bố, con rất nhớ bố”.

An Diệc Thành ôm lấy con trai, khẽ tựa cằm lên đầu thằng bé. Anh lúc nào cũng bận rộn, thường xuyên phải công tác xa nhà, thời gian ở bên Minh Gia thật sự rất ít. Dù thằng bé không bao giờ oán giận, nhưng anh vẫn cảm thấy có lỗi với con.

Nhận ra thái độ khác lạ của An Diệc Thành, Minh Gia ngược lên: “Bố...”.

“Sao?”

Cậu bé lắc đầu. Cậu chỉ muốn gọi thế thôi.

Minh Gia lại dụi đầu vào ngực bố. Cậu bé chợt nhớ đến lời bố nói trước đây, vì có cậu mà bố trở nên kiên cường hơn. Khi đó cậu bé nghĩ, mình thật lợi hại vì có thể giúp được bố. Nhưng hiện giờ, cậu đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Khi một bạn học trong lớp bị ngã, đầu gối chảy rất nhiều máu, thầy cô và bố mẹ bạn ấy đều nói: phải kiên cường lên! Như vậy có nghĩa là, những người bị thương mới cần kiên cường?

“Bố, sau này bố đừng làm việc quá mệt nữa!”

Nghe con trai nói vậy, An Diệc Thành khẽ mỉm cười. Minh Gia của anh đã lớn thật rồi, biết lo lắng cho bố rồi.

Anh bế con trai lên gác, bật nước nóng chuẩn bị tắm cho thằng bé. Thi thoảng khi rảnh rỗi, anh lại tắm cho Minh Gia, thằng bé cũng rất thích như vậy.

Đợi hơi nóng bốc lên nghi ngút, An Diệc Thành mới để Minh Gia cởi quần áo, ngồi vào bồn tắm. Anh bôi dầu gội đầu lên tóc thằng bé, khẽ xoa một lát thì xuất hiện bọt trắng xóa. Minh Gia nghịch ngợm dùng tay quệt bọt xà phòng vào mặt anh.

An Diệc Thành nhướn mày nhìn con trai. Nhóc Minh Gia dường như trở nên hoạt bát hơn nhiều, cũng không phải, có lẽ là tâm trạng tốt hơn thôi.

“Bạn con nói, bố bạn ấy chưa bao giờ tắm cho bạn ấy.” Minh Gia cúi đầu, quệt bọt xà phòng vào người mình.

“Vậy à.”

“Toàn mẹ bạn ấy tắm cho.” Cậu bé ngược lên nhìn An Diệc Thành: “Bố, bố thích cô Trình phải không?”.

An Diệc Thành dừng tay, sắc mặt đanh lại: “Ai dạy con nói những điều này?”.

“Tự con muốn hỏi. Chú Bảy nói bố và cô Trình ở cùng nhau, ở cùng không phải là thích ư?” Cậu bé híp mắt cười, lí nhí nói tiếp: “Con biết là bố thích cô Trình”.

An Diệc Thành nheo mắt nhìn con trai, rõ ràng hôm nay thằng bé rất lạ.

“Vì sao hỏi thế?”

“Bố ăn cơm cô Trình nấu rồi phải không?” Minh Gia làm bộ “biết tuốt”, nói: “Cô Hạ từng làm cơm cho bố nhưng bố không ăn. Bố cũng không ở cùng cô Hạ. Như vậy chứng tỏ bố không thích cô Hạ. Nhưng bố lại ăn cơm cô Trình làm, ở cùng cô Trình, vì bố thích cô ấy”.

“Ở lớp, thầy cô dạy con lập luận như thế hả?”

Nghe ra sự tức giận trong giọng nói của bố, nhóc Minh Gia mím chặt môi, không dám lên tiếng.

An Diệc Thành đứng dậy rửa tay: “Tự tắm nốt đi, nhanh không cảm lạnh”.

Minh Gia ầm ức nhìn bố đi ra ngoài. Mỗi lần nhắc đến cô Trình, bố đều tỏ ra không vui. Vì sao chứ?

An Diệc Thành trực tiếp đi gặp tài xế. Đương nhiên, tài xế phải thành thực kể lại chuyện Minh Gia đòi đến nhà Trình Vũ Phi, không dám giấu giếm nửa lời. An Diệc Thành nghe xong, sắc mặt sa sầm lại. Anh không nói gì, tài xế cũng không dám rời đi, bầu không khí có phần căng thẳng.

“Trình tiểu thư...”, tài xế ngập ngừng nói, “Cậu Minh Gia hình như rất thích Trình tiểu thư, có lẽ cô ấy đối xử với cậu chủ rất tốt...”. Sợ An Diệc Thành lo lắng Minh Gia bị bắt nạt, tài xế bèn đánh bạo nói một câu.

“Tôi dễ tính quá khiến anh cảm thấy mệnh lệnh của tôi có thể tùy ý làm trái phải không?”

An Diệc Thành nói bằng giọng điệu bình thường nhưng lại khiến cho tài xế đổ mồ hôi lạnh. Quả thực anh từng giao phó không được để Minh Gia rời khỏi nhà, trừ trường hợp đặc biệt.

Nhóc Minh Gia tắm rửa xong, ra ngoài thì bắt gặp cảnh tượng kia, bèn cất tiếng gọi lớn: “Bố ơi, con không tìm được máy sấy tóc, bố tìm cho con với”.

An Diệc Thành bỏ lại cho tài xế một cái nhìn đầy ẩn ý, sau đó quay vào nhà.

Minh Gia ngồi yên trên ghế, để bố sấy tóc cho.

“Bố, vừa nãy bố tức giận phải không?”

An Diệc Thành dừng tay: “Không”.

Minh Gia chăm chú nhìn bố: “Người lớn không được nói dối, bố phải làm gương cho con chứ?”.

An Diệc Thành khẽ nhéo má con trai. Thằng quý này càng lúc càng to gan, không biết sợ anh nữa rồi.

Minh Gia xì mặt: “Rõ ràng bố tức giận, bố thừa nhận đi, con không cười đâu!”.

An Diệc Thành lắc đầu, thật hết cách với đứa trẻ này.

“Vì sao bố tức giận?” Minh Gia vẫn chưa chịu thôi. “Vì sao mỗi lần nhắc đến cô Trình, bố đều tức giận?”

Lúc này sắc mặt của An Diệc Thành đã không còn là bất đắc dĩ nữa, mà thật sự bất mãn với biểu hiện của con trai hôm nay. Hai hàng lông mày nhíu lại, anh nhìn chằm chằm Minh Gia khiến cậu bé lạnh sống lưng.

“Đã làm hết bài tập của kỳ nghỉ chưa? Mau đi làm đi.”

Minh Gia quật cường không sợ chết: “Cô Trình có phải mẹ con không?”.

“Đi làm bài tập!”

“Bố nói dối cô Trình là con sáu tuổi. Từ trước đến giờ bố chưa nói dối ai như thế, chỉ duy nhất cô Trình... Mỗi lần con nhắc tới cô ấy, bố lại tức giận. Cô ấy có phải mẹ con không?”

An Diệc Thành trừng mắt giận dữ: “Minh Gia! Con đừng suy đoán lung tung nữa”.

“Vừa nghe con hỏi chuyện ăn cơm nhà cô Trình, bố liền đi tìm chú lái xe. Bố không muốn cho con gặp cô Trình! Có phải trước đây cô ấy bỏ bố đi, vì thế...”

An Diệc Thành nắm lấy đôi vai nhỏ bé của con trai, sắc mặt đanh lại nhưng vẫn cố kiềm chế cơn giận: “Minh Gia, không phải như vậy. Con đừng nói bừa, chuyện của người lớn rất phức tạp”.

Chợt nhận ra nét mặt của An Diệc Thành hiện giờ không chỉ có tức giận mà còn phảng phất một nỗi đau lòng, bấy giờ, Minh Gia mới chịu im miệng. Nhưng cậu bé thật lòng muốn biết, mẹ mình rốt cuộc là ai. Cậu muốn được nghe mẹ kể chuyện cổ tích trước khi ngủ, muốn được mẹ tắm cho, muốn mẹ đến trường đón cậu mỗi khi tan học, muốn ăn cơm mẹ nấu...

Nghe tiếng gõ cửa vang lên, Trình Vũ Phi đoán là Minh Gia lại đến, bèn nhanh chóng ra mở cửa. Cô không ngờ, vị khách kia chính là An Diệc Thành.

Khá lâu rồi hai người không gặp nhau. Cô cũng đã quen với việc anh không xuất hiện nhiều ngày liền. Mọi quan hệ mập mờ này khiến cô luôn cảm thấy bất an, vì thế cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận một cái kết, một sự chia lìa có thể xảy đến bất cứ lúc nào.

Đáng tiếc, thực tế dường như luôn trái ngược với suy nghĩ của cô.

Không có công việc, phần lớn thời gian cô đều quanh quẩn ở nhà, khó tránh khỏi nghĩ ngợi lung tung, thậm chí nhiều lúc muốn gọi một cuộc điện thoại, hỏi anh có bận lắm không, có mệt lắm không,...

Ngắn ra mấy giây, Trình Vũ Phi mới nghiêng người nhường lối cho anh đi vào. Nhưng An Diệc Thành không hề nhắc chân, anh đứng yên như vậy mà nhìn cô. Điều này chứng tỏ, anh có chuyện muốn nói với cô, hơn nữa rất ngắn gọn.

Ánh mắt đầy xa lạ của anh khiến cô mơ hồ có cảm giác lo lắng.

“Trình Vũ Phi! Ai cho phép cô tiếp cận con tôi?”

Vừa mở miệng liền trách móc.

“Em... em không hề làm vậy.”

“Cô có ý đồ gì? Muốn lấy lòng nó?” Anh cúi sát vào mặt cô: “Đừng nằm mơ nữa! Bỏ ý định lợi dụng thằng bé để đạt được mục đích đi!”.

“Em không có bất cứ ý đồ gì cả!”

An Diệc Thành cười khẩy: “Tôi không cần biết cô có ý đồ hay không, nhưng tôi tuyệt đối không để cô đạt được mục đích. Đừng có tiếp cận con tôi nữa”.

Trình Vũ Phi hoàn toàn không hiểu vì sao anh lại trút giận lên đầu mình: “Em đã nói là không có!”.

“Thế thì tốt.” Dứt lời, anh hùng hổ bỏ đi.

Đúng lúc An Diệc Thành bước vào thang máy thì Trình Gia Đống cũng từ thang máy đi ra. Trông thấy Trình Vũ Phi đứng ngoài cửa, cậu ta ngạc nhiên quay đầu nhìn người đàn ông vừa nãy, đáng tiếc, cửa thang máy đã đóng lại.

“Chị, đó là bạn trai chị sao?”

Trước đây, mỗi lần nhắc đến chuyện này, Trình Vũ Phi đều nhất nhất phủ nhận, hôm nay bất gặp nên Trình Gia Đống chỉ muốn trêu chọc chị gái một chút.

“Chị, chị sao thế?”

Trình Vũ Phi ngây người nãy giờ, nghe em trai gọi mới định thần lại: “Gia Đống, em về rồi đấy à?”.

“Vâng, hôm nay em tranh thủ mang ít đồ về. Đi làm nốt ba ngày nữa là em được nghỉ rồi.”

“Ừ thế thì tốt quá.”

Trình Vũ Phi định đỡ lấy túi đồ nhưng Gia Đống không đưa: “Người vừa nãy là ai thế?”.

“Làm gì có ai.”

Thấy cô không muốn nói nhiều, Trình Gia Đống không miễn cưỡng nữa, nhưng cậu ta vẫn cảm thấy người đàn ông vừa rồi rất quen mắt.

14. Chương 14

Một sự kết thúc ư?

Đúng là một câu chuyện hài hước!

An Minh Gia gần đây không thèm để ý tới An Diệc Thành. Lúc ăn cơm, cậu bé ngồi cách xa bố, một mực cầm đầu ăn, thậm chí không nhìn anh lấy một cái.

Đây là lần đầu tiên An Diệc Thành thấy con trai làm mình làm mẩy. Anh biết nguyên nhân khiến thằng bé giận dữ, nhưng lại không rõ nên giải quyết vấn đề ấy ra sao, bởi đó là chuyện mà anh không muốn nhắc đến nhất. Trong lòng anh mơ hồ có cảm giác khó chịu, anh và con trai nường tựa vào nhau mấy năm trời, nay bỗng dừng vì một “người khác” mà trở thành như vậy...

Anh không thể quên được những ngày Minh Gia còn nhỏ. Cuối tuần, anh đều từ trường học về nhà, trông thấy con trai ngoan ngoãn nằm trên giường...

Lần đầu tiên anh và mẹ cãi nhau là vì mẹ muốn mua cho anh một bộ quần áo mới. Người phụ nữ cả đời tận tụy từng đồng ấy luôn nghĩ cho anh, không muốn anh có cảm giác tự ti giữa thành phố hoa lệ này. Nhưng bà không biết rằng, khi người ta toàn tâm toàn ý phấn đấu vì một mục tiêu nào đó, họ sẽ không còn thời gian để mà mặc cảm, để mà tự ti. An Diệc Thành cũng vậy. Anh không cần sắm đồ mới ỉnh, anh chỉ muốn đem những thứ tốt nhất cho con trai.

Nhưng mẹ của anh lại tỏ ra tức giận vì điều đó. Đối với bà, sự tồn tại của Minh Gia là một nỗi phiền toái, gây trở ngại tới tiền đồ của anh. Ngay từ đầu bà đã có ý định để thằng bé cho người khác nuôi nhưng anh kiên quyết không chịu. Vì thế, mối quan hệ giữa hai mẹ con ngày một căng thẳng.

Trước lúc qua đời, mẹ dặn dò anh nhất định phải nỗ lực học tập. Anh buông lời hứa hẹn, chưa được bao lâu, anh liền xin nghỉ học. Anh sao có thể ích kỷ vì bản thân mà bỏ mặc Minh Gia?

Thấy cảnh anh phải một mình nuôi con nhỏ, bác gái hàng xóm thương tình đã đồng ý giúp anh trông Minh Gia. Ban ngày anh ra ngoài kiếm tiền, buổi tối về nhà lại ôm con trai ngủ. Đêm đêm, nhìn thằng bé ngủ say trong vòng tay của mình, anh mới có thêm động lực để tiếp tục sống.

Quá khứ khắc sâu vào tâm khảm không thể nào rũ bỏ. Còn anh, đã từ hố sâu tuyệt vọng ngoi lên...

Anh gấp thức ăn cho Minh Gia, thằng bé không ăn, cũng không chịu ngẩng đầu nhìn anh. An Diệc Thành đành bó tay chịu trận. Anh quyết định hôm nay sẽ không đi làm, dành thời gian ở nhà với con trai.

Ăn cơm xong, nhóc Minh Gia vẫn không ngó ngang gì đến bố, mà đi thẳng lên phòng làm bài tập. An Diệc Thành muốn làm lành với con trai, bèn dỗ dành: “Minh Gia, bố con mình cùng chơi trò chơi nhé?”

“Không được, con phải làm bài về nhà.”

“Bài tập để mai làm cũng được.”

“Chẳng phải bố dạy con làm việc phải làm đến nơi đến chốn, việc hôm nay không được để ngày mai sao?”

“...”

Cuối cùng, bạn nhỏ Minh Gia nghiêm túc làm bài, còn An Diệc Thành ngồi bên cạnh. Hễ thấy con trai có biểu hiện khi gặp khó khăn, anh liền chủ động hướng dẫn. Minh Gia mặc dù không vui, nhưng vẫn chăm chú nghe bố giảng bài.

Trong lúc cuộc chiến thầm lặng giữa hai bố con vẫn chưa hạ nhiệt thì Hạ Tư Tư xuất hiện. Cô ta vừa đi quay phim về, lại mua rất nhiều đồ chơi đến cho Minh Gia.

Thằng bé chơi vui vẻ với cô Hạ, hoàn toàn quên mất ông bố đã phải gạt công việc sang một bên để ở nhà với mình.

An Diệc Thành nhìn con trai, tâm trạng vô cùng phức tạp. Anh biết mình không thể oán giận mắng mỏ thằng bé, nhưng trong lòng thực sự rất khó chịu. Anh đi ra ngoài, ngồi ở khuôn viên nhỏ trước cửa nhà.

Hạ Tư Tư từ lúc bước vào cửa đã tinh ý nhận ra hai bố con họ có vấn đề. Sau khi An Diệc Thành đi rồi, cô ta bèn lén la dò hỏi Minh Gia: “Cháu và bố giận nhau phải không?”

Cậu bé trợn tròn mắt ngạc nhiên, sau đó gạt đầu một cái.

Hạ Tư Tư càng thêm tò mò. Tình cảm giữa An Diệc Thành và con trai trước giờ luôn tốt, sao tự dưng lại giận đối nhau?

“Minh Gia có thể nói cho cô Hạ biết vì sao không?”

“Bố cháu nói dối mà không chịu nhận.”

“Sao cơ?”

“Cháu hỏi bố, cô Trình có phải mẹ cháu không nhưng bố không chịu trả lời. Đã vậy, bố còn nói dối cô Trình rằng cháu mới sáu tuổi. Cháu nghĩ nhất định cô Trình là mẹ cháu, nhưng cứ nhắc đến chuyện này là bố lại nổi giận...”

“Cô Trình? Là ai?”

Hai mắt Minh Gia đột nhiên sáng rực. Cô Hạ là bạn học cũ của bố mình, như vậy hẳn là cô Hạ biết được gì chăng? Cậu bé đứng phắt dậy, chạy lên gác, nhanh đến nỗi Hạ Tư Tư không kịp phản ứng.

Lát sau, Minh Gia cầm tấm ảnh xuống, chìa ra trước mặt Hạ Tư Tư: “Đây chính là cô Trình. Chú Bảy nói cô ấy học cùng lớp cấp ba với bố cháu, hơn nữa rất có thể là “bạn gái” của bố cháu, vì thế cháu đoán cô ấy chính là mẹ cháu...”

Hạ Tư Tư nhận lấy tấm ảnh, nhìn hồi lâu, cô ta vẫn không nhớ ra người phụ nữ này là ai. Hơn nữa, cô ta cực kỳ bài xích cụm từ “bạn gái” từ miệng nhóc Minh Gia. Thời phổ thông, An Diệc Thành làm gì có bạn gái chứ!

“Minh Gia, hồi đó bố cháu không hề có bạn gái! Với cả, cô không biết cô Trình này là ai, tuyệt đối không phải...”

Nói đến đây, Hạ Tư Tư đột nhiên dừng lại. Cô ta nhìn vào bức ảnh lần nữa, mơ hồ có cảm giác đã từng bắt gặp người này ở đâu đó. Chắc chắn không phải từ khi học cấp ba, bởi vì trong tất cả nữ sinh cùng lớp với An Diệc Thành, cô ta chỉ ấn tượng với duy nhất “hoa khôi” Tiết Giai Nhu. Nhưng chính vì nghĩ tới Tiết Giai Nhu mà Hạ Tư Tư nhớ lại ngày về nước sau khi vừa nhận giải Nữ hoàng màn bạc. Hôm đó, cô ta cùng An Diệc Thành ra ngoài ăn cơm, vô tình trông thấy Tiết Giai Nhu ngồi ăn với một người phụ nữ. An Diệc Thành không nhớ nổi Tiết Giai Nhu, nhưng lại nhận ra cô gái kia.

Hạ Tư Tư nhắm mắt, cố gắng nhớ lại... Sắc mặt cô ta càng lúc càng khó coi. An Diệc Thành vì sao có thể gọi chính xác tên người phụ nữ đó? Ngay cả Tiết Giai Nhu xinh đẹp nổi tiếng cả trường mà anh còn không nhớ, chẳng lẽ anh thật sự có mối quan hệ nào đó với cô gái họ Trình kia?

“Cô Hạ, cô sao thế?” Minh Gia lo lắng hỏi.

Hạ Tư Tư lắc đầu, gượng cười: “Không... cô không sao cả”.

Minh Gia lấy lại bức ảnh. Biểu hiện của cô Hạ rất lạ, chẳng lẽ nhớ ra được điều gì?

...

Hạ Tư Tư trước giờ vẫn tin rằng Minh Gia không phải con ruột của An Diệc Thành. Nhưng hiện tại, cô ta bắt đầu cảm thấy bất an. Chẳng lẽ anh thật sự có con ngay sau khi tốt nghiệp phổ thông? Cô ta cố gắng trấn tĩnh bản thân, sau đó ra khỏi nhà đi tìm An Diệc Thành.

Lúc này, anh vẫn đang ngồi trong khuôn viên.

“Thật chẳng ra làm sao, anh người lớn mà còn giận dỗi với trẻ con!” Hạ Tư Tư vờ bình thản nói.

“Anh phải làm gì bây giờ?”

“Đừng để thằng bé buồn nữa!”

An Diệc Thành bất đắc dĩ nhếch môi cười.

“Là vì Minh Gia muốn biết mẹ nó là ai phải không?”, Hạ Tư Tư thăm dò, “Không chỉ thằng bé, đến cả em cũng tò mò chết đi được, chẳng lẽ là cô Trình kia...”

“Không phải chuyện của em!”, An Diệc Thành cắt ngang lời cô ta.

Hạ Tư Tư ngây người, đến khi cô ta định thần lại, An Diệc Thành đã đứng dậy bỏ đi. Phản ứng dữ dội này của anh rõ ràng đã chứng minh suy đoán kia là chính xác.

Trình Vũ Phi vừa từ siêu thị về đã lại thấy Minh Gia ngồi chờ trước cửa nhà mình. Thằng bé đứng phắt dậy, cười híp mắt chạy tới định đón lấy túi đồ giúp cô nhưng cô từ chối.

Vừa mở cửa, Trình Vũ Phi vừa hỏi: “Cháu đến đây, bố có biết không?”.

Minh Gia cúi đầu không đáp. Cậu lặng lẽ trốn đi nên đương nhiên bố không hề biết. Lần trước được tài xế đưa tới đây, cậu đã ghi nhớ đường, cũng biết phải lên xe bus nào.

Trình Vũ Phi đang mở cửa thì khựng lại giây lát. Thằng bé này thật ngoan, không muốn nói dối nên giữ im lặng. Vậy coi như ngầm thừa nhận rồi.

“Cháu không nói với bố, ngộ nhớ tìm không thấy cháu, bố sẽ rất lo lắng!”

Minh Gia ngẩng đầu: “Bố cháu đến công ty rồi, không biết cháu ra khỏi nhà đâu”, cậu bé kéo tay áo Trình Vũ Phi, “Cô Trình đừng nói với bố cháu nhé”.

Trình Vũ Phi do dự. Cô nhớ lại thái độ và giọng điệu cảnh cáo của An Diệc Thành lần trước, không khỏi thấy lạnh sống lưng. Nhưng đôi mắt long lanh của Minh Gia khiến cô mềm lòng, vì thế, cô gật đầu với thằng bé.

Cũng may mà Trình Gia Đống đã về nhà nghỉ Tết, nên hôm nay đi siêu thị, cô mới mua nhiều thức ăn như vậy.

Lúc Trình Vũ Phi bận rộn trong bếp, nhóc Minh Gia cứ đứng thập thò ngoài cửa, muốn vào phụ giúp nhưng không biết mình làm được gì. Trình Vũ Phi thật sự không chịu nổi ánh mắt đầy vẻ “áy náy” của thằng bé, đành lấy mấy củ tỏi cho cu cậu bóc.

Minh Gia bây giờ mới hí hửng chạy vào, cười rõ tươi nhìn cô như thể đang nói: cháu nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Trình Gia Đống đi chơi bóng rổ trở về, liền vào phòng tắm rửa, hoàn toàn không phát hiện ra trong nhà xuất hiện thêm một người.

Hai cô cháu lúc này đã làm cơm xong, bày biện bàn ăn đâu vào đấy. Trình Gia Đống ra ngoài phòng khách, kinh ngạc khi trông thấy nhóc Minh Gia.

“Chị, con ai đây? Sao lại ở nhà mình?”

Trình Vũ Phi cũng không biết phải giải thích thế nào, đành trả lời qua loa: “Con của một người bạn, đến nhà mình ăn một bữa cơm”.

Minh Gia híp mắt cười và lấy đĩa đưa cho Trình Gia Đống. Thấy thằng bé vừa lễ phép vừa đáng yêu, Trình Gia Đống vui vẻ ngồi xuống bàn ăn, cũng không hỏi cụ thể bố mẹ nó là ai nữa.

Suốt bữa cơm, Trình Vũ Phi liên tục gấp thức ăn cho Minh Gia, còn nói về sau muốn ăn gì chỉ cần gọi điện bảo cô làm rồi tới ăn.

Trình Gia Đồng bị “thất sủng”, vô cùng ảo não. Chợt, cậu ta nhìn chị gái, rồi lại nhìn thằng bé. Hai người họ đều đang cười, hơn nữa, nụ cười rất giống nhau...

“Em nhìn gì thế, mau ăn đi!”, Trình Vũ Phi thấy em trai nhìn chăm chăm mình, lấy làm lạ.

Trình Gia Đồng gật đầu: “Vâng. Em chỉ cảm thấy chị và thằng bé này hao hao giống nhau, đặc biệt là mũi và...”. Nói đến đây, cậu ta đột nhiên im bặt. Sắc mặt tái nhợt.

Đứa trẻ này...

Câu nói của Trình Gia Đồng vẫn chưa kịp tạo nên “sóng gió” bởi vì lúc này điện thoại của Trình Vũ Phi đổ chuông.

Minh Gia đang vui vẻ ăn cơm, liền phóng ánh mắt lo lắng về phía cô. Cậu bé linh cảm rằng, cuộc điện thoại này là của bố mình.

Nhìn thấy cái tên trên màn hình di động, tâm trạng Trình Vũ Phi cũng trở nên phức tạp. Cô chưa từng quên những lời lăng mạ của anh lần trước, không biết hôm nay anh sẽ nói cay nghiệt đến mức nào? Cô vào phòng ngủ mới nghe máy, không muốn để Trình Gia Đồng và nhóc Minh Gia nghe thấy cuộc đối thoại giữa mình và An Diệc Thành.

“Minh Gia đang ở nhà em phải không?”

Giọng điệu của anh tuy rằng bình thản, nhưng cô vẫn nhận ra sự lo lắng trong đó.

“Ừm...” Do dự hồi lâu, Trình Vũ Phi quyết định nói thật.

Kết quả không tệ như cô nghĩ, An Diệc Thành không hề nổi giận.

Nghe nói Minh Gia vẫn nhốt trong phòng, An Diệc Thành đã định sẽ chủ động làm lành với con trai. Nào ngờ, về tới nơi lại phát hiện thằng bé không có ở nhà, anh cuống quýt đi tìm. Đến khi biết Minh Gia đang ở chỗ Trình Vũ Phi, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có điều, trong lòng vẫn có chút gì đó day dứt, khó chịu.

Minh Gia thích Trình Vũ Phi như vậy sao? Thậm chí còn trốn nhà đi tìm cô? Người phụ nữ đó rốt cuộc đã cho thằng bé cái gì?

Sắc mặt An Diệc Thành tối sầm lại. Anh đột nhiên nhận ra bản thân mình cũng chẳng khác nào nhóc Minh Gia. Người phụ nữ kia đã cho anh cái gì mà bao nhiêu năm nay anh vẫn mong đợi sự xuất hiện của cô? Vì cô, anh đã hình thành thói quen thích ngắm đồng người vợ và trên đường, biết đâu đấy, giữa những khuôn mặt xa lạ, anh lại có thể tìm thấy cô...

An Diệc Thành nhắm mắt, không cho phép bản thân tiếp tục suy nghĩ.

Thấy đầu dây bên kia im lặng, Trình Vũ Phi càng thêm thấp thỏm.

“Minh Gia đang ăn cơm, đợi thằng bé ăn xong, em đưa nó về... không, anh đến đón nó, được không?”

An Diệc Thành nghe rõ sự rụt rè trong giọng nói của cô. Cô đang sợ anh sao?

“Được.” Anh cúp máy, sau đó xuống ga-ra lái xe đi.

Trình Vũ Phi ngẩn người nhìn di động. Hôm nay anh dễ tính vậy sao?

Ngoài phòng khách, Trình Gia Đồng chăm chú nhìn Minh Gia, tâm trạng càng thêm phức tạp.

“Cháu mấy tuổi rồi?”

Minh Gia mở miệng định trả lời nhưng đột nhiên dừng lại. Lần trước bố nói dối cô Trình, mặc dù không rõ lý do, nhưng cậu không thể “bán đứng” bố mình được. Vì thế cậu bé bèn đáp: “Chú đoán xem!”.

Đứa trẻ này còn nhỏ mà đã biết cảnh giác với người khác rồi. Trình Gia Đồng thở dài. Kỳ thực, cậu ta rất ít khi hồi tưởng lại quá khứ, những việc đó đều quá sức chịu đựng. Hoặc cũng có thể do cú sốc gia đình áp

đến bất ngờ khiến cậu ta không thể thích ứng được với cuộc sống khổ cực, vì vậy về sau càng ít khi nhớ lại những chuyện đó.

Thế nhưng lúc này, cậu ta chợt phát hiện, hóa ra trước giờ bản thân chưa từng quên...

Khi ấy, Trình Gia Đồng mới hơn mười tuổi, còn đang học tiểu học. Một hôm đi học về, cậu ta trông thấy một nam thanh niên ăn mặc rất bình thường đứng trước cửa nhà mình, bèn đi tới hỏi.

“Anh tìm ai?”

Chàng trai kia mỉm cười, đang định trả lời thì cửa mở ra.

“Gia Đồng!”, Giọng nói của mẹ truyền đến, “Vào nhà!”.

Trình Gia Đồng đành ngậm ngùi đi vào. Thấy mẹ không có ý định mời chàng trai kia vào nhà, cậu ta tò mò, bèn núp sau cánh cửa để nghe trộm.

“An Diệc Thành, đúng không?” Giọng điệu của mẹ Trình toát lên sự khinh bỉ.

“Chào cô, cháu...”

“Khỏi cần. Tôi biết cậu muốn nói gì!” Mẹ Trình cắt ngang. “Giáo viên đều nói cậu có tương lai, sau này nhất định sẽ vượt trội hơn người. Nhưng sau này là khi nào? Thế nào gọi là vượt trội hơn người? Nghe nói, cậu có một người mẹ nhạt phế phẩm, cậu còn phải chăm sóc bà ta. Cậu đừng trách tôi nói thẳng, cậu và con gái tôi thuộc về hai thế giới khác nhau. Đối với tôi, nó là công chúa, công chúa thì phải sống trong tòa thành của nó. Còn cậu, một người có thể sẽ thành công trong tương lai, cũng không thể với tới con gái tôi được!”

Lúc đó, Trình Gia Đồng chưa hiểu hết ý tứ của mẹ, nhưng cậu ta biết những lời lẽ đó chẳng tốt đẹp gì. Cậu ta mở hé cửa nhìn trộm, chàng trai kia tuy cau mày nhưng vẫn giữ thái độ lễ phép.

“Cô Trình, chuyện tương lai không ai nói trước được điều gì. Hôm nay cháu đến là vì muốn gặp con gái cô, cháu có chuyện quan trọng muốn nói với Vũ Phi...”

“Tôi ngần này tuổi rồi, loại người như cậu, tôi gặp rất nhiều. Con gái tôi còn trẻ, mềm lòng, nó có thể dễ dàng bị mấy câu nói ngon ngọt của cậu đầu độc, nhưng tôi thì không. Cậu về sau tốt nhất đừng tới nữa, tôi sẽ không cho cậu gặp nó đâu!”

“Cô...”

“Đôi lúc cậu buộc phải thừa nhận sự thật là xã hội này có sự phân biệt rất rõ ràng. Cậu và con gái tôi không cùng một tầng lớp.”

...

Về sau, Trình Gia Đồng gặp lại chàng trai kia vài lần. Đến lần cuối cùng, ông Trình ra mặt nói với anh ta, Trình Vũ Phi đã có vị hôn phu, chỉ cần đợi đến ngày đủ tuổi sẽ lập tức tiến hành lễ cưới. Nghe xong, anh ta rời đi trong bộ dạng khổ sở.

Gia Đồng cảm thấy bố mẹ mình đã quá vô tình. Nhưng mẹ cậu lại nói, tất cả đều vì muốn tốt cho Vũ Phi, tuổi trẻ không được phạm sai lầm, nếu không sau này sẽ hối hận.

Chàng trai kia...

Người đàn ông lần trước gặp trong thang máy chính là chàng trai đó sao?

Trình Gia Đồng nhú mào nhìn Minh Gia, tò mò hỏi: “Một mình cháu tới đây, không sợ người nhà đi tìm ư?”.

Minh Gia trầm nghĩ, Gia Đồng là em trai của Trình Vũ Phi, chắc hẳn không phải người xấu. Vì vậy, cậu bé bèn nói thật: “Cháu chỉ có bố, không có mẹ. Nhưng bố đi làm rồi”.

Trình Gia Đồng giật mình, đang định hỏi tiếp thì Trình Vũ Phi đã từ phòng ngủ đi ra. Thấy hai chú cháu đều phóng ánh mắt tò mò về phía mình, cô buồn cười: “Nhìn gì mà nhìn, mau ăn cơm đi chứ!”.

Minh Gia thấy cô vui vẻ, tưởng rằng cuộc điện thoại kia không phải của An Diệc Thành, liền yên tâm cúi đầu ăn cơm. Nào ngờ, Trình Vũ Phi vừa ngồi xuống liền mở miệng: “Lát nữa bố cháu sẽ tới đón, cháu cứ thông thả ăn tiếp đi”.

Minh Gia sợ hãi ngẩng lên nhìn cô. Trình Vũ Phi thấy vẻ mặt lo lắng của thằng bé, không khỏi buồn cười.

Trình Gia Đồng ngồi đối diện, càng nhìn hai người họ càng cảm thấy giống nhau. Chị gái cho rằng đứa trẻ kia đã mất nên không suy nghĩ xa xôi, nhưng cậu ta biết, đứa trẻ đó còn sống...

Ăn cơm xong, Trình Vũ Phi mang bát đĩa đi rửa, nhóc Minh Gia tiu nghỉu ngồi trên sofa nghĩ xem lát nữa gặp bố sẽ phải làm gì. Tự ý ra khỏi nhà khiến bố lo lắng, đây rõ ràng là lỗi của cậu. Vì thế, cậu bé cúi gằm mặt không chịu ngẩng lên.

Trình Gia Đồng nhân lúc Vũ Phi đang bận dọn dẹp trong bếp, liền cầm di động của cô, mở nhật ký cuộc gọi ra xem.

An Diệc Thành?

Người này chính là bố của Minh Gia sao? Thoạt nhìn thằng bé cũng chừng sáu, bảy tuổi, hoàn toàn có khả năng...

Trình Gia Đồng càng nghĩ càng kích động. Rõ ràng An Diệc Thành biết đứa trẻ này là con của Trình Vũ Phi nhưng anh ta lại không nói. Rốt cuộc anh ta muốn giữ trò gì?

Trình Vũ Phi đưa nhóc Minh Gia xuống dưới sân, Trình Gia Đồng cũng đi theo. Cậu ta chăm chú quan sát người đàn ông ngồi trong xe. An Diệc Thành từ đầu tới cuối chỉ nhìn con trai, đến khi chuẩn bị lái xe đi, anh mới đảo mắt qua Trình Vũ Phi và Trình Gia Đồng.

Sau khi hai bố con họ rời khỏi khu chung cư, Trình Vũ Phi quay đầu lại, phát hiện sắc mặt của em trai có gì đó không bình thường.

“Em làm sao thế”

“Chị!”

“Ừ?” Vì Trình Gia Đồng vô cùng nghiêm túc, cô cũng bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

“Là người đó đúng không?”

“Ai?”

“Người đàn ông vừa nãy chính là người mà chị thích từ hồi cấp ba? Là bố của đứa trẻ...”

“Gia Đồng!” Trình Vũ Phi gần như hét lên.

Vấn đề này cơ hồ đã trở thành điều cấm kỵ của gia đình cô, người trong nhà không bao giờ nhắc tới.

“Chị còn yêu anh ta?”, Trình Gia Đồng vẫn chưa chịu dừng lại.

“Gia Đồng, hôm nay em làm sao thế hả?”

Trình Gia Đồng lắc đầu, trầm nghĩ, nhất định phải làm rõ mọi chuyện trước khi nói với Trình Vũ Phi. Cậu ta biết chị gái mình yêu người đàn ông kia sâu đậm, thậm chí vì anh ta mà nảy sinh mâu thuẫn gay gắt với bố mẹ, vì anh ta mà sống độc thân suốt mấy năm qua.

Sau khi lên xe, nhóc Minh Gia vẫn cố ngoái đầu lại vẫy tay với Trình Vũ Phi. Mãi đến khi không nhìn thấy cô nữa, cậu bé ngoan ngoãn ngồi im, cúi đầu chờ bố trách mắng. Thế nhưng, đợi một lúc lâu vẫn không thấy An Diệc Thành nói gì, bấy giờ cậu bé mới ngẩng đầu lên: “Con xin lỗi!”.

An Diệc Thành liếc con trai một cái rồi lại nhìn về phía trước, chuyên tâm lái xe.

Minh Gia méo máo: “Lần sau con sẽ không đi lung tung nữa”.

Dừng xe đợi đèn xanh, An Diệc Thành mới quay sang hỏi con trai: “Trưa nay ăn gì?”.

Nhóc Minh Gia khá kinh ngạc trước câu hỏi đột ngột của bố. Ngắc người giây lát, cậu bé liền giơ bàn tay nhỏ xíu lên bắt đầu đếm: “Có thịt xào ớt xanh, trứng muối, nấm hương xào thịt...”.

“Vui không?”, An Diệc Thành vừa khởi động xe vừa hỏi.

“Vui!”, cậu bé gật đầu thỏa mãn, “Cô Trình rất tốt”.

An Diệc Thành khẽ cười: “Sao con biết?”.

“Con có thể cảm nhận được!”, Minh Gia trả lời chắc nịch.

Cảm nhận? An Diệc Thành nắm chặt bánh lái, đến nỗi gân trên mu bàn tay hằn rõ.

Cảnh tượng ê chề kia lại hiện lên trong đầu anh.

Ngày hôm đó, An Diệc Thành vừa đi học về tới nhà, còn chưa kịp mở cửa, anh đã nghe thấy tiếng mắng nhiếc âm ỉ từ trong truyền ra.

“Đây là chuyện tốt mà con trai bà đã làm đấy! Muốn hủy hoại cuộc đời con gái của tôi sao? Nghèo hèn cũng phải sống cho tử tế chứ. Tôi nói cho bà biết, đừng hòng nghĩ là lừa được con gái tôi thì có thể bám víu vào được gia đình tôi...”

...

“Đứa trẻ này, giao trả cho nhà bà! Nuôi được hay không thì tùy, tôi đưa nó đến đây đã đủ nhân từ rồi. Về sau tốt nhất đừng nghĩ đến chuyện dùng đứa trẻ này để uy hiếp con gái tôi! Còn nữa, bảo với con trai bà, nếu dám xuất hiện trước mặt con gái tôi, tôi sẽ kiện nó tội cưỡng gian!”

...

“Sao? Ra vẻ không chịu khuất phục ư? Bà tưởng làm vậy thì chúng tôi sẽ ném tiền cho bà chắc? Đừng hòng!”

...

Từng câu từng chữ kích thích dây thần kinh của An Diệc Thành. Anh dờ dẩn mở cửa vào nhà, hoàn toàn không ý thức được chuyện gì đang diễn ra. Anh trông thấy mẹ mình ngồi trên băng ghế sắp gãy, lặng lẽ khóc, gương mặt già nua đầm nước mắt. Anh phóng cái nhìn nãy lửa về phía người phụ nữ vừa buông những lời lăng mạ kia. Đường nhiên anh nhận ra bà ta, mẹ của Trình Vũ Phi.

“Về đúng lúc lắm! Hôm nay tôi mang đứa bé trả cậu vì không muốn nó mất đi mạng sống, đừng tưởng có nó rồi thì cậu có thể uy hiếp được chúng tôi...”

“Cô Trình, nhà cháu chật hẹp không tiếp đãi được cô!”

Sắc mặt bà Trình sa sầm lại.

Lúc này, bà An đột nhiên đứng lên, run rẩy bám vào tay con trai mình.

“Diệc Thành, mau nói với mẹ, đứa trẻ này và con không liên quan tới nhau. Con của mẹ tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy...”, dứt lời, bà quay sang trừng mắt nhìn bà Trình: “Con gái bà không biết giữ mình còn dám đổ lỗi lên đầu người khác...”.

Đứa trẻ... đứa trẻ...

An Diệc Thành có cảm giác thứ gì đó trong đầu mình vừa nổ tung.

Đứa trẻ? Con của anh ư?

Anh lùi lại hai bước, trông thấy ngay bên cạnh mình là một chiếc nôi rất xinh xắn, tạo nên sự đối lập rõ rệt với căn phòng. Bước chân của anh lảo đảo không vững. Trong nôi, một đứa bé sơ sinh đang nhắm nghiền mắt ngủ ngon lành.

Đêm hôm ấy, anh rất tỉnh táo. Đó cũng là lần đầu tiên anh gạt bỏ mọi thực tế và hành động một cách nông nổi. Thậm chí, trong đầu anh còn xuất hiện ý nghĩ, muốn đem lại tương lai cho người con gái ấy. Thế nhưng sáng hôm sau khi anh tỉnh dậy, cô đã bỏ đi. Anh đoán được lòng cô đang rất hoảng loạn, vì thế anh

lập tức chạy đến nhà họ Trình tìm cô. Đứng trước ngôi biệt thự sang trọng, anh mới phát hiện, hóa ra hiểu biết của mình về cô còn quá ít. Nhưng không sao, anh tự nhủ, thời gian tới anh sẽ cố gắng để cả hai hiểu nhau nhiều hơn. Xưa nay, trước khi làm bất cứ chuyện gì, anh cũng luôn cân nhắc thật cẩn thận, nhưng sau khi sự việc đó xảy ra, anh không hề có ý định trốn tránh. Anh muốn chịu trách nhiệm với cô, muốn dùng cả đời này để bảo vệ cô, cho cô một cuộc sống hạnh phúc.

Đáng tiếc, anh chờ đợi từ ngày này qua ngày khác mà vẫn không thể gặp cô lấy một lần, đáp lại anh chỉ là nỗi thất vọng những lời lẽ lăng mạ của bà Trình. Lúc đó anh thậm chí đã nghĩ, cô là nàng công chúa sống trong tòa thành tráng lệ, đem lòng yêu một người con trai bình thường ở bên ngoài. Nếu tình yêu ấy có thất bại đi chăng nữa, cô vẫn có đường lui, vẫn có thể ẩn núp trong tòa thành kiên cố của mình. Còn anh, không thể tìm ra lối thoát, càng không có tư cách phản bội. Rốt cuộc đêm đó cô đã nghĩ gì khi quyết định hành động như thế? Một sự kết thúc ư? Anh bỗng thấy mình thật ngu xuẩn, thật khôi hài!... Hạ Tư Tư tìm gặp anh, mang đến cho anh một cơ hội đổi đời. Cô ta nói sẵn sàng giúp đỡ anh toàn bộ học phí du học, đảm bảo mẹ anh ở nhà được chăm sóc thật tốt. Thậm chí, để giữ thể diện cho anh, cô ta còn nói số tiền đó là cho anh vay, sau này anh có thể trả bất cứ lúc nào. Cơ hội tốt như thế, hấp dẫn như thế, nhưng anh từ chối, bởi vì anh không muốn phụ lòng một cô gái khác. Chỉ có điều, anh chưa thật sự đủ kiên định, chưa nhìn ra con đường tương lai phải đi thế nào. Những lời nhục mạ của bà Trình khiến anh bắt đầu hoài nghi bản thân. Anh thật sự có thể thành công ư? Giữa người với người trong xã hội này thật sự có cách biệt ư? Anh quyết định thôi chờ đợi. Ngày qua ngày, anh vừa học vừa đi làm, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ: mình nhất định phải thành công. Những tháng ngày bận rộn giúp anh dần dần quên đi người con gái ấy. Vậy mà hiện tại, mẹ cô lại đột ngột xuất hiện, nói với anh, cô đã sinh cho anh một đứa con. Đúng là một câu chuyện hài hước!

Anh vươn tay ra định chạm vào đứa trẻ nhưng lại không dám. Nhìn thẳng bé, trái tim anh bỗng mềm nhũn.

Bà An kéo anh lại: “Diệc Thành, con nói mau! Con không hề làm chuyện đó, bà ta đang nói lung tung. Con nói mau...”.

Ban đầu, bà Trình vẫn chưa chắc chắn lắm, nhưng thấy biểu hiện của An Diệc Thành, bao nhiêu ngờ vực tan biến sạch. Bà nở nụ cười châm chọc: “Chuyện nhà các người, tự mà giải quyết!”, dứt lời, bà ta xoay người đi ra cửa.

Bà An lao tới: “Con trai tôi không bao giờ làm chuyện như vậy...”.

Gần hai mươi năm qua, An Diệc Thành luôn là niềm kiêu hãnh của bà. Bà tuyệt đối không tin con trai mình có thể gây ra chuyện đáng xấu hổ kia.

Lúc này, An Diệc Thành quay đầu lại: “Mẹ, để cô Trình đi...”.

Giọng nói nhẹ tênh của anh đã lật đổ hoàn toàn sự tin tưởng của mẹ.

Bà Trình vừa đi khỏi, bà An như bị mất hết sức lực, ngã khuỵu xuống nền nhà. An Diệc Thành vội chạy đến đỡ mẹ dậy nhưng bà gạt tay anh ra.

“Mày không phải con tao...”.

Nhìn hàng nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt mẹ, An Diệc Thành gần như chết lặng. Giờ phút ấy, anh chợt nhận ra mình rất hận người con gái kia. Anh đã buông tay, đã từ bỏ đoạn tình cảm ngăn ngui ấy để hướng tới một tương lai tươi đẹp hơn. Anh thậm chí còn mơ tưởng xa xôi tới một ngày thăng quan tiến chức rồi xuất hiện trước mặt cô. Vậy mà cô lại sinh đứa trẻ này ra làm nhiều loạn cuộc đời anh.

Bà Anh khóc một lúc lâu, bỗng đứng đứng dậy giáng một cái tát vào mặt con trai.

“Quỳ xuống!”

An Diệc Thành không phản kháng, chỉ lặng lẽ quỳ gối, chịu đựng từng cơn roi vọt của mẹ. Chối gãy, gãy gãy, toàn thân anh đều là máu. Anh không rõ mình bị đánh bao lâu, bao nhiêu cái, anh chỉ nhìn thấy hốc mắt đầm nước của mẹ. Những giọt nước mắt ấy cơ hồ đã chảy vào trái tim anh, đau nhức tột cùng. Nhưng anh biết, mình không có tư cách kêu đau. Người phạm sai lầm buộc phải gánh chịu hậu quả.

Đứa trẻ trong nôi bỗng cất tiếng khóc thảm thiết. An Diệc Thành cầu xin mẹ nhưng bà dường như không nghe thấy. Anh lồm ngồm bò dậy, mặc kệ thân xác đau đớn mà ôm lấy con mình.

Bà An phần nộ nhìn đứa bé. Sự tồn tại của nó sẽ hủy hoại cuộc đời của con trai bà, bà không muốn điều đó xảy ra. Nếu nhà họ Trình có thể vì tương lai của con gái họ mà không màng đến đứa trẻ, thì bà cũng có thể vì tiền đồ của con trai mình mà từ bỏ nó.

“Chúng ta sẽ tìm một gai đình tử tế, đem cho đứa bé này!”

An Diệc Thành im lặng giây lát rồi nói: “Con sẽ nuôi nó”.

Bà An kích động tát anh thêm một cái nữa: “Nuôi? Mày lấy cái gì nuôi?”.

“Cho dù chuyện gì xảy ra, con cũng phải tự tay nuôi nó, trừ khi con chết! Còn nữa, nếu con đi học về mà không thấy nó đâu, mẹ cũng đừng hi vọng con sẽ tiếp tục đến trường.”

Bà An tức giận đến nỗi toàn thân run lên nhưng cuối cùng, bà chỉ có thể thỏa hiệp với con trai.

Cuộc sống của gia đình họ từ đó càng thêm túng quẫn, mỗi ngày trôi qua như một nỗi giày vò, phóng ánh mắt nhìn về phía trước không thấy lối đi.

Rồi bà An qua đời, An Diệc Thành phải bỏ học để chăm sóc con trai.

Nhưng anh đã làm được, đã nuôi nhóc Minh Gia khôn lớn đến ngày hôm nay.

15. Chương 15

Có một cô gái đã thầm yêu một chàng trai rất lâu.

Thấy em trai trầm mặc suốt mấy ngày, Vũ Phi không khỏi lo lắng.

“Em sao thế? Công việc có vấn đề gì à?”

Trình Gia Đồng lắc đầu: “Em không sao, chị đừng lo!”.

Làm sao mà không lo cho được?

“Chiều nay phải về công ty rồi, có gì cần mang để chị chuẩn bị cho.”

Trình Gia Đồng nhíu mày: “Em cũng chỉ về đó mấy hôm thôi, không cần mang gì đâu”. Ngập ngừng một lát, cậu ta hỏi: “Chị, gần đây chị có chuyện gì giấu em phải không?”.

Trình Vũ Phi lảng tránh ánh mắt của em trai: “Em nói vớ vẩn cái gì thế?”

“Chị chẳng mấy khi đưa người lạ về nhà, vậy mà tự dưng lại đưa đứa trẻ kia về ăn cơm, hơn nữa thằng bé có vẻ rất thân với chị, chị còn có số điện thoại của bố nó... Chị, có phải chị thường xuyên qua lại với người đàn ông đó không?”

Ngay khi Trình Vũ Phi vừa mở miệng định chối thì cậu ta lại bồi thêm một câu: “Chị đừng nói dối em”.

Trình Vũ Phi mím chặt môi, quyết định giữ im lặng.

Trình Gia Đồng không cần hỏi thêm nữa, đáp án đã quá rõ ràng.

“Chị, anh ta đối xử với chị tốt không?”

Trình Vũ Phi chau mày, đối xử tốt không ư? Cô phải trả lời sao đây? Thực ra, ngoài những lúc tức giận, thái độ của An Diệc Thành cũng không đến nỗi tệ. Cho dù mỗi lần nói chuyện, anh đều giở giọng dọa dẫm, uy hiếp cô, nhưng rõ ràng anh chưa một lần làm chuyện gì tổn hại đến cô.

“Em hỏi việc này làm gì, mấy giờ em đi?”

Trình Gia Đồng đi tới trước mặt cô: “Không trả lời em thì thôi, sao phải đuổi em?”.

...

Cuộc họp kết thúc, An Diệc Thành day trán đi ra khỏi phòng. Cố Trường Dạ càng ngày càng ít tới công ty, đến nỗi xuất hiện tin đồn anh ta hành tung bất định. Thực tế, muốn tìm Cố Trường Dạ cực kỳ đơn giản, chính là ở nhà.

Nguyễn Ngô Minh vừa trở về từ cái nơi được gọi là “sa mạc” kia, lập tức đến gặp An Diệc Thành: “Anh thấy không? Chỉ em mới giải quyết êm thấm mọi việc đến thế. Nếu anh cử người khác đi, chưa chắc đã hiệu quả được như vậy”.

“Đúng rồi, cậu làm tốt đến nỗi tôi không nỡ để cậu về sớm quá!”

Nụ cười trên mặt Nguyễn Ngô Minh tắt ngấm: “Ai lại thế, chúng ta nên để cho lớp trẻ có cơ hội thử sức chứ, phải không Tứ ca?”

An Diệc Thành cười khẩy một tiếng. Anh cầm di động lên xem, trông thấy rất nhiều cuộc gọi nhỡ từ một số lạ, kèm theo một tin nhắn: Xin lỗi đã làm phiền anh. Em là Trình Gia Đồng, em trai của chị Vũ Phi. Em có chuyện muốn gặp riêng anh, liên quan đến bé Minh Gia.

Trong lúc An Diệc Thành cúi đầu đọc tin nhắn, Nguyễn Ngô Minh vẫn chưa ngừng nói.

“Em mua rất nhiều đồ chơi về cho nhóc Minh Gia, lát em mang đến nhà cho thằng bé nhé!”

“Cậu đi đi!”

Nguyễn Ngô Minh kinh ngạc há hốc miệng. Hôm nay Tứ ca dễ dãi vậy sao? Chưa kịp vui mừng, anh ta đã nghe được câu tiếp theo: “Chỉ cần đừng xuất hiện trước mặt tôi là tốt rồi”.

Địa điểm hẹn nằm khá gần Hoàng Thành, xem ra Trình Gia Đồng đã đợi sẵn ở đây rất lâu.

An Diệc Thành ngồi xuống ghế, không chủ động lên tiếng, bởi anh nhìn thấu vẻ sợ sệt của đối phương.

“Anh An, xin lỗi vì đột ngột tới tìm anh. Chỉ là, em có chút việc khẩn, mong anh có thể trả lời.” Trình Gia Đồng vô cùng căng thẳng. Cậu ta nhận thấy rõ người đàn ông này là không thêm đếm xỉa tới mình.

An Diệc Thành mỉm cười lạnh lùng: “Vì sao tôi phải trả lời cậu?”

“Chúng ta làm một cuộc trao đổi! Anh trả lời em, em sẽ kể cho anh nghe một câu chuyện.”

An Diệc Thành nheo mắt: “Cậu tin là tôi muốn nghe câu chuyện của cậu?”.

“Chắc chắn!”

...

Có một cô gái đã thầm yêu một chàng trai rất lâu. Cô từng nhiều lần đi theo sau chàng trai ấy khi tan học, cũng từng mua rất nhiều nước khoáng chỉ vì muốn giúp mẹ của anh ta thu nhặt được thêm vỏ chai. Thời gian lặng lẽ trôi đi, nhưng tình yêu của cô gái dành cho chàng trai kia không hề giảm bớt. Sau khi kết thúc kỳ thi đại học, cô gái như người mất hồn, cả ngày thần thờ, thỉnh thoảng lại cười khúc khích một mình. Cô cũng không chịu đi đến đâu, chỉ ngồi ru rú trong phòng. Sau đó, cô bắt đầu thích mặc quần hơn, bắt đầu béo ra. Bố mẹ cô bấy giờ mới phát hiện con gái mình đã mang thai. Họ bắt cô đến bệnh viện phá bỏ cái thai nhưng cô không chịu, cô nói nhất định phải sinh đứa bé này ra. Thậm chí cô còn đập đầu vào tường dọa tự tử.

Đến ngày sinh, mẹ cô sợ người ngoài biết chuyện, đồng thời không muốn để lại dấu vết trên bụng cô, nên quyết định để cô ở nhà sinh con. Hôm đó, em trai của cô gái ngồi ngoài phòng khách, nghe thấy chị gái mình không ngừng kêu gào đau đớn. Cuối cùng, cô đau đến ngất lịm.

Đứa bé vừa ra đời liền bị mẹ cô gái bế đi nơi khác. Không một ai biết bà ta mang nó đi đâu. Đến khi cô gái tỉnh lại, bà ta nói với cô, đứa bé vừa sinh ra đã qua đời, còn giả bộ trách móc cô không biết giữ gìn. Cô gái không tin, khóc lóc đòi nhìn con mình, nhưng mọi người trong gia đình đều khẳng định đứa bé đã mất, sợ cô trông thấy sẽ đau lòng nên không muốn để cô gặp.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà cô gái gầy hăn đi, nhưng mẹ cô lại vui mừng, bởi vì như vậy sẽ tránh bị người khác dị nghị. Dù sao, cô cũng đã có vị hôn phu, chẳng bao lâu nữa sẽ kết hôn.

Cô gái dần trở nên ít nói, thích yên tĩnh, thái độ giống như đã chấp nhận số phận. Mất đi đứa bé là nỗi đau tột cùng của cô, vì thế mọi người trong nhà không một ai nhắc tới chuyện này...

Trình Gia Đồng vẫn nhớ như in lời nói của mẹ: “Chẳng lẽ con muốn cuộc đời chị gái bị hủy hoại hay sao? Chưa kết hôn mà đã sinh con, thử hỏi người đời sẽ nghĩ nó thế nào? Chị con phạm sai lầm nhưng mẹ không thể đứng nhìn nó tiếp tục đại dột được. Con phải tin mẹ, mẹ làm tất cả đều là muốn tốt cho chị con. Trên đời này, chỉ có bố mẹ là không bao giờ hại con cái!”. Từ ngày đó, Trình Gia Đồng hoàn toàn nhận định đứa trẻ kia đã chết, chị gái mình không hề có con...

An Diệc Thành nghe xong, chậm rãi nhắm mắt lại. Sự thật là thế này ư? Suốt bảy năm qua, anh đã từng rất hận cô. Cô không nuôi dưỡng Minh Gia nhưng lại sinh thằng bé rồi quăng cho anh, khiến quỹ đạo cuộc đời anh thay đổi hoàn toàn.

Trình Gia Đồng nghẹn ngào: “Anh An, anh có vừa lòng với câu chuyện của em không?”.

“Cậu mong tôi vừa lòng sao?”, An Diệc Thành cười, “Cậu nói với tôi những điều này để làm gì?”.

“Minh Gia... có phải con của chị Vũ Phi không?”

“Chính cậu vừa mới nói, cả nhà cậu đều cho rằng đứa trẻ kia đã chết. Bây giờ còn hỏi tới Minh Gia của tôi làm gì?”

“Anh An!” Trình Gia Đồng có phần kích động. “Những việc mà bố mẹ em làm đúng là đã xúc phạm anh, làm ảnh hưởng tới cuộc sống của anh. Nhưng chị gái em cũng là người chịu đau khổ, thậm chí vì chuyện này mà lòng chưa bao giờ được yên. Bố mẹ em có lỗi với anh nhưng chị em thì không. Tình cảm chị ấy dành cho anh sâu đậm hơn tất cả mọi thứ, vì vậy em rất hi vọng, anh đừng làm tổn thương chị ấy.”

An Diệc Thành lặng yên không đáp.

Trình Gia Đồng bồng cúi đầu: “Nếu anh hận gia đình em, muốn làm gì đó để trả thù, thì chẳng phải ông trời đã giúp anh toại nguyện rồi ư? Bố em tự tử, chẳng bao lâu sau đó mẹ em cũng qua đời. Chỉ còn hai chị em em nương tựa vào nhau mà sống. Bảy năm qua, chị ấy sống cũng chẳng thoải mái gì, vừa bị từ hôn, vừa phải đối mặt với vô vàn lời ra tiếng vào... Nếu thật sự thời trẻ chị ấy đã làm sai chuyện gì, chị ấy cũng đã chịu trừng phạt rồi, không phải sao?”.

An Diệc Thành nắm chặt tay.

Ông trời đã giúp anh ư?

Nhưng rõ ràng những thứ anh để mất cũng là một sự trừng phạt.

Thật nực cười!

Thời tiết hôm nay thật lạnh. Dòng người trên phố ai nấy đều trông như cái kén bởi những lớp áo bông dày cộm.

Trình Gia Đồng rời khỏi quán cafe. Đột nhiên nghĩ đến tên của mình, cậu ta lắc đầu cười. Gia Đồng - trụ cột gia đình, rõ ràng bản thân hoàn toàn không xứng với cái tên ấy.

Trong lòng cậu ta rất phiền muộn. Nếu An Diệc Thành dự định tái hợp với Trình Vũ Phi thì vì sao lại giấu chuyện đứa con lâu như vậy? Rốt cuộc anh ta có mục đích gì?

Nghĩ tới những việc trước đây mà mẹ mình đã làm đối với An Diệc Thành, Trình Gia Đồng không thể không lo lắng theo hướng xấu nhất. Năm xưa cậu ta hứa theo bố mẹ, lừa gạt Trình Vũ Phi, bức cô phải sống theo cách mà họ cho là đúng, coi việc làm của cô là ngốc nghếch, là sai trái. Kết cục như hiện tại một phần cũng do bàn tay cậu gây nên.

Vừa mở điện thoại đã có cuộc gọi đến, trông thấy màn hình báo người gọi là Vũ Phi, Trình Gia Đồng chần chừ hồi lâu mới bắt máy.

“Em đang ở đâu?” Giọng điệu lo lắng của Trình Vũ Phi truyền đến.

Trình Gia Đồng chau mày: “Chị sao thế? Có chuyện gì à?”.

Trình Vũ Phi khẽ thở hắt ra một hơi: “Công ty em thực tập vừa gọi điện đến, nói là em chưa đến làm. Chẳng phải hôm qua em về công ty rồi sao? Em đi đâu thế?”.

“...”

Bấy giờ Trình Gia Đồng mới chợt nhớ ra mình báo với công ty số di động của chị gái trong trường hợp liên lạc khẩn cấp. Vừa rồi ngồi nói chuyện với An Diệc Thành, cậu ta tắt máy nên phía công ty không gọi được.

“Tâm trạng không tốt, em không muốn đến công ty.”

Đương nhiên Trình Vũ Phi không tin lý do này nhưng cô cũng không gặng hỏi thêm.

Nói chuyện với chị gái xong, Trình Gia Đồng không đến công ty ngay mà về thẳng nhà. Ngồi trên xe bus, cậu ta không ngừng tự trách bản thân vì năm xưa đã nghe theo bố mẹ. Mẹ nói mẹ là người từng trải, biết nên làm gì cho đúng. Nhưng thực tế thì sao chứ? Gia đình họ vừa xảy ra chuyện, người đàn ông có hôn ước với Trình Vũ Phi liền cưới người phụ nữ khác. Cũng may chị gái cậu không thích anh ta, nếu không sẽ vô cùng đau khổ. Về phần An Diệc Thành, anh ta lại có một đứa con trai nhưng chưa từng kết hôn, lại dính dáng nhiều đến Hạ Tư Tư. Tuy nhiên bằng trực giác, Trình Gia Đồng cảm thấy quan hệ giữa An Diệc Thành và Hạ Tư Tư không giống như những gì báo chí đưa tin. Vậy thì ý đồ của anh ta khi chen chân vào cuộc sống của Trình Vũ Phi là gì?

Suy nghĩ suốt dọc đường vẫn không tìm ra được cách giải quyết thỏa đáng, Trình Gia Đồng chỉ cảm thấy tâm trạng càng thêm rối ren.

“Ở công ty gặp vấn đề gì à?” Thấy em trai trở về, Vũ Phi vội vàng hỏi: “Nếu cảm thấy không thoải mái thì nghỉ việc đi!”

Trình Gia Đồng không đáp, chỉ yên lặng nhìn chị gái, trong đầu văng vẳng câu hỏi: Nói hay không nói? Nếu An Diệc Thành thật sự muốn trả thù, cậu ta sẽ đưa chị gái bỏ trốn, nhưng rõ ràng An Diệc Thành không hề có ý định đó. Sự việc bảy năm trước đã giúp Trình Gia Đồng hiểu ra một điều, cuộc sống của mỗi người phải do chính người đó quyết định. Trình Vũ Phi có quyền đưa ra lựa chọn về con đường tương lai của mình, dù tốt hay xấu cũng là điều mà cô muốn làm.

Nghĩ vậy, Trình Gia Đồng kiên định nhìn chị gái: “Em có chuyện cần nói với chị!”.

...

Nhóc Minh Gia đang ngồi làm bài tập của kỳ nghỉ đông. Cả một tệp đề bài dày cộm mà hiện giờ chỉ còn lại hai, ba trang, cậu bé cảm thấy mình thật cừ.

An Diệc Thành từ lúc đi làm về hết như người mất hồn, ngồi bất động bên cạnh con trai, không nói gì. Điện thoại đổ chuông, anh ta nhìn chằm chằm cái tên trên màn hình mà không chịu nhận máy.

Minh Gia nhíu mày: “Bố, sao bố không nghe?”.

An Diệc Thành nhìn con trai, sau đó lẳng lặng bỏ di động xuống.

Tiếng chuông vừa dứt được mấy giây lại tiếp tục vang lên. Minh Gia ngó vào màn hình, trông thấy tên Trình Vũ Phi.

“Có điện thoại kia bố!”

An Diệc Thành chân chừ giây lát rồi vươn tay ra định cầm lấy, nhưng nhóc Minh Gia đã nhanh chóng chụp lại.

“Con nghe giúp bố nhé?”

Cậu bé chỉ nói vậy chứ chưa dám tự ý hành động. Chẳng qua cậu cảm thấy kỳ lạ, vì sao bố không muốn nghe mà cũng không tắt máy? Giống như đang do dự điều gì.

An Diệc Thành vẫn im lặng. Anh đứng dậy đi lên gác. Lúc này, anh đột nhiên muốn mặc kệ mọi thứ. Trên đường lái xe về nhà, anh một mực nghĩ tới Trình Vũ Phi, nghĩ tới những nỗi đau cô đã phải trải qua. Trong

khi anh phải chật vật lo từng bữa cơm, từng ngụm sữa cho Minh Gia, thì cô cũng chẳng sung sướng như anh nghĩ. Che giấu chuyện mang thai, cố chấp đòi sinh đứa bé, nhưng cuộc đời cô vẫn gặp phải sóng gió vô cùng lớn. Anh tự nhủ rằng, có lẽ ông trời rất công bằng, cả anh và cô đều phải chịu đau khổ như nhau, vậy nên anh sẽ xóa bỏ nỗi hận thù suốt những năm qua. Thế nhưng, chính anh cũng không biết đó là lý do thật sự hay chỉ là cái cớ mà anh cố tình vịn vào để thuyết phục bản thân?

Cảm giác bất lực này khiến anh như muốn phát điên. Hoang đường, mọi chuyện thật hoang đường!

Thời gian qua ép buộc cô ấy ở bên mình để làm gì? Vì hận ư? Rõ ràng là một hành vi tự lừa mình dối người...

Minh Gia nhìn theo An Diệc Thành cho đến khi bóng anh khuất khỏi cầu thang. Tiếng chuông lúc này cũng ngừng reo, cậu bé đặt điện thoại xuống bàn, nghĩ bụng, nếu lát nữa cô Trình gọi tiếp thì mình sẽ nghe.

Ý nghĩ vừa mới lóe lên trong đầu, chuông điện thoại lại reo ầm ĩ. Minh Gia ngẩn người giây lát rồi lập tức cầm di động của bố lên, ấn nút nghe.

“Cô Trình!”

Giọng nói non nớt của thằng bé truyền tới khiến Trình Vũ Phi sững sờ, bao nhiêu điều muốn hỏi như bị tắc nghẹn trong cổ họng. Toàn thân cô run rẩy, thậm chí còn kịch liệt hơn cả những khi nghe thấy ba chữ “An Diệc Thành” thốt ra từ miệng các bạn học trước đây.

“Minh... Minh Gia?”

“Vâng, bố cháu không có ở đây. Cô tìm bố cháu ạ?”, ngừng một lát, cậu bé lại nói, “Có chuyện gì cô cứ nói với cháu, lát cháu nói lại với bố”.

“Minh Gia...”

“Cháu đang nghe...”

Trình Vũ Phi nắm chặt điện thoại trong tay: “Minh Gia...”.

Minh Gia hơi chau mày, cảm thấy cô Trình cũng thật lạ.

“Cháu đang ở đâu?”

“Cháu ở nhà.”

“Nhà... Nói địa chỉ cho cô biết được không?”

Minh Gia trả lời xong, mơ hồ nghe được tiếng khóc của Trình Vũ Phi. Đợi mãi không thấy cô cúp máy, cậu bé đành cúp trước.

Không biết tự ý cúp máy như vậy có khiến cô Trình hiểu lầm rằng mình ghét cô ấy không?

Minh Gia có phần áy náy. Cậu bé nhìn lên gác, càng nghĩ càng cảm thấy người lớn thật khó hiểu. Vì thế, cậu không thêm để ý tới hai người họ nữa, cúi đầu thu dọn sách vở rồi chạy ra ngoài sân. Cô Trình sẽ đến ư?

Bác cả, chú Bảy, chú Tám và cô Hạ đều đã tới nhà cậu, chỉ duy nhất cô Trình là chưa. Hôm nay vì sao đột nhiên muốn đến?

Nghĩ tới nghĩ lui không ra kết quả, cậu nhóc dứt khoát không bận tâm tới vấn đề này nữa. Dù thế nào, cậu cũng là cậu chủ nhỏ ở đây, lát nữa nhất định sẽ đưa cô Trình đi chơi khắp khu này! Hơn nữa, cậu đã nghĩ thông suốt rồi, cô Trình có khả năng trở thành mẹ mình, không cần biết cô ấy có sinh ra mình hay không.

Ngoài trời rất lạnh, Minh Gia quên đeo găng tay, đành xoa xoa hai bàn tay với nhau, thỉnh thoảng lại nhún nhảy cho nóng người.

Taxi dừng ngoài cổng khu biệt thự, Trình Vũ Phi bước nhanh về phía nhà An Diệc Thành. Từ xa, cô đã trông thấy một bóng hình đáng yêu lọt thỏm trong bộ áo lông màu xanh lam, chỉ nhô lên cái đầu nhỏ nhắn.

Nhóc Minh Gia vừa nhìn thấy Trình Vũ Phi, ánh mắt không giấu được niềm vui, vội vàng chạy tới định nhào vào lòng cô. Nhưng đến gần, cậu bé chợt dừng lại bởi vì nhận ra sắc mặt cô rất xấu.

“Cô Trình... Cô làm sao thế? Có ốm phải không?”

Trình Vũ Phi nhìn thẳng bé, khóe môi mấp máy, mãi không thốt lên lời.

Con trai của cô... hóa ra con trai của cô trông như thế này. Đôi mắt trong sáng lạnh lẽo, sống mũi cao cao, bờ môi hơi mỏng, vành tai nhỏ nhỏ...

Không biết bao nhiêu lần cô hình dung về nó, hình dáng ra sao, tính cách thế nào... Mỗi lần nghĩ lại một lần đau đớn, dần vật. Vì thế, cô ép buộc bản thân thôi huyền tưởng, cuộc sống vất vả với bao nhiêu nỗi lo toan cơ hồ khiến cô dần quên đi. Nhưng sự thực là nỗi đau ấy vẫn nằm im trong từng tế bào trên người cô, ăn sâu vào máu thịt cô. Từ khoảnh khắc nghe tin con mình không còn, cuộc đời cô như chìm vào hang động tối đen, không có lấy một tia sáng dù là yếu ớt. Khi ấy, cô đã tự vấn lòng mình, có hối hận hay không? Nếu biết sớm kết quả như vậy, liệu có kiên quyết đổi đầu với bố mẹ, kiên quyết bỏ học để sinh đứa bé ra hay không?

Câu trả lời là không.

Cô đã dùng sự chân thành để bảo vệ thứ tình cảm mà cô tin tưởng, vì thế cô cũng muốn dùng cả tính mạng để bảo vệ mối liên hệ duy nhất giữa cô và anh.

Đã bảy năm trôi qua, cô không biết việc làm của mình khi xưa là đúng hay sai, mặc dù nếu ai đó gặp phải tình huống tương tự, cô nhất định sẽ khuyên họ từ bỏ đứa trẻ. Thế nhưng, cô không hề hối hận, thậm chí cô còn cảm thấy may mắn vì gặp được An Diệc Thành giữa những năm tháng thanh xuân tươi đẹp. Người con trai ấy đáng để cô hy sinh.

Hiện giờ, sự hy sinh của cô đã nhận được báo đáp. Ông trời cuối cùng đã mở ra cho cô một cánh cửa thoát khỏi hang động tối tăm kia. Cô hạnh diện vì bản thân chưa từng hối hận. Tất cả những gì cô đã làm, đều không uổng công.

An Minh Gia, đây là đứa con mà cô vất vả sinh ra, là cốt nhục của cô.

Cô run rẩy chạm khế lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Đôi mắt của thằng bé đúng là rất giống An Diệc Thành, tuy rằng, ánh mắt của anh không hoàn toàn trong veo như vậy, mà cơ hồ luôn được bao phủ bởi một lớp sương mù. Mũi thằng bé, đúng như Gia Đồng nói, thực sự giống cô.

Trình Vũ Phi mỉm cười, đương nhiên phải giống rồi, họ là mẹ con cơ mà...

Minh Gia chăm chú nhìn cô, không hề khó chịu vì bị cô ngắm nghía và sờ mó, ngược lại, cậu bé còn cảm thấy mình được trân trọng. Chỉ có điều, biểu hiện của Trình Vũ Phi khiến cậu thấy rất kỳ lạ.

“Cô Trình...”

Minh Gia nhỏ giọng thăm dò. Cậu muốn hỏi có phải cô Trình đến tìm bố mình không, nhưng lại sợ hai người họ vừa cãi nhau, bố sẽ không chịu xuống gặp.

Cô ư?

Trình Vũ Phi khựng tay lại, khóe mắt đỏ ửng. Cô hoảng hốt lắc đầu: “Không... không phải ‘cô’! Minh Gia, đừng gọi như vậy! Đừng gọi là ‘cô’...”

Minh Gia chợt có cảm giác khó chịu. Trước đây cậu từng nghe bố nói, người lớn rất kiên cường, không thể khóc chỉ vì mấy chuyện cỏn con, một khi khóc nghĩa là họ thật sự đau khổ...

Lúc này nhìn Trình Vũ Phi khóc, cậu bé vừa lo lắng, vừa bối rối, muốn an ủi nhưng lại không dám gọi một tiếng cô.

Trình Vũ Phi đột nhiên kéo Minh Gia vào lòng, ôm thật chặt. Chỉ có như vậy, cô mới cảm nhận được thiện ý mà số phận ban tặng, mới biết mình may mắn và hạnh phúc cỡ nào.

“Đừng gọi là ‘cô’ nữa...”

“Vâng...” Minh Gia lí nhí đáp.

“Mau gọi... mẹ!”

Minh Gia sững sốt ngẩng đầu lên, dường như không dám tin vào những gì tai mình nghe được. Thế nhưng vẻ kinh ngạc trên gương mặt cậu bé rất nhanh tan biến, thay vào đó là niềm vui mừng khôn xiết. Ngay từ đầu cậu bé đã đoán cô Trình chính là mẹ mình, thật sự là thế, cậu đã tìm được mẹ ruột rồi.

Minh Gia cười rạng rỡ, giơ bàn tay nhỏ xíu lên lau nước mắt cho Trình Vũ Phi, nhưng càng lau, nước mắt rơi càng nhiều.

Trình Vũ Phi giữ lấy tay thằng bé, không nói gì mà chỉ yên lặng nhìn nó.

Có lẽ cảm nhận được sự mong đợi trong ánh mắt cô, nhóc Minh Gia khê thốt lên: “Mẹ...”.

Nam tử hán không được khóc. Nhưng lúc này cậu mặc kệ, vì cậu đã tìm được mẹ.

Trình Vũ Phi lại ôm chặt lấy con trai. “Mẹ” là tiếng gọi ấm áp nhất, ngọt ngào nhất trên đời. Nó khiến cô hoàn toàn tin tưởng, hóa ra mình thật sự rất hạnh phúc.

...

Minh Gia nằm trong lòng Trình Vũ Phi, liên tục trở mình, thỉnh thoảng lại cười khúc khích. Lát sau, cậu bé chợt nhăn mặt: “Mẹ, vì sao không biết con là con mẹ?”.

Trình Vũ Phi cắn môi, vì sao ư? Khi nghe mẹ nói đứa trẻ vừa qua đời, cô chỉ biết đau đớn mà không hề suy nghĩ tới trường hợp nào khác. Điều là tại cô...

“Minh Gia, mẹ xin lỗi...”

Minh Gia lắc đầu: “Không phải tại mẹ không cần con đúng không? Mẹ không ghét con đúng không?”.

Trình Vũ Phi thấy tim mình đau nhói.

“Sao như thế được! Mẹ sao lại không cần Minh Gia chứ? Con trai mẹ vừa ngoan vừa đáng yêu. Tất cả là do lỗi của mẹ...”

Minh Gia nhoẻn cười, vươn tay lên lau nước mắt cho cô.

“Mẹ đừng khóc nữa. Mẹ khóc, con sẽ rất buồn...”

Nghe vậy, Trình Vũ Phi cố gắng kìm nén bản thân. Cô hôn lên trán thằng bé, đây là bảo bối của cô, vì nó mà cuộc đời cô mới được viên mãn.

“Mẹ không biết đến sự tồn tại của con phải không?” Minh Gia dè dặt suy đoán.

“Ừ, vì có nguyên nhân đặc biệt nên mẹ tưởng rằng... Nhưng hiện giờ mẹ đã biết rồi, mẹ nhất định sẽ làm một người mẹ tốt, con có đồng ý không?”

Minh Gia vui vẻ gật đầu, sau đó ôm chặt lấy mẹ, đôi mắt lim dim như buồn ngủ.

Trình Vũ Phi vỗ lưng thằng bé, động tác có chút rụt rè, cẩn trọng, như thể sợ làm hỏng món bảo bối vô giá.

Minh Gia nhắm mắt được một lát lại mở ra.

“Sao không ngủ?” Trình Vũ Phi khê hỏi.

“Con sợ đây chỉ là nằm mơ, ngủ dậy lại không thấy mẹ.”

“Ngốc, Minh Gia mau ngủ đi, tỉnh dậy vẫn sẽ thấy mẹ ở đây.”

Mơ ư? Đây là giấc mơ đối với cô thì đúng hơn. Giấc mơ này quá đổi ngọt ngào. Cảm giác được ôm con trai trong lòng thật sự rất tuyệt vời.

Minh Gia cười híp mắt, giơ tay lên móc ngoéo với mẹ, sau đó mới yên tâm ngủ tiếp.

An Diệc Thành đứng ngoài cửa phòng nhìn hai mẹ con. Anh đã cố tình không nghe điện thoại, không muốn để cô tới đây, vì sao cô lại khẳng khái tới?

Cơ thể cô không ngừng run rẩy, như thể sợ tất cả sẽ tan biến trong tích tắc. Trong đầu anh chợt lóe lên hình ảnh cô thiếu nữ năm nào...

“Bài tập này, tớ không hiểu lắm, cậu có thể...”

Trình Vũ Phi còn chưa dứt lời, đã có một người khác nhào tới, ném cuốn sách lên bàn của An Diệc Thành: “Lớp trưởng đại nhân, bài tập này làm thế nào?”.

Anh quay đầu lại, trông thấy đôi chân cô khẽ run lên. Đã rụt rè như vậy sao còn đến hỏi?

Không một ai chú ý tới Trình Vũ Phi. An Diệc Thành hướng dẫn bạn học làm bài xong, ngoảnh lại thì chỉ còn thấy bóng lưng của cô. Anh nhíu mày, không bận tâm với cô nữa. Đối với anh mà nói, đây chỉ là một cô bạn cùng lớp không mấy thân thiết, lại còn nhát gan. Một người nhát gan như vậy, cô lấy đâu ra dũng cảm để bước về phía trước?

Lúc này, nhìn cảnh tượng cô và con trai tái ngộ, anh chợt cảm thấy sống mũi mình cay cay.

16. Chương 16

Anh nghĩ, có lẽ chính mình cũng rất ấu trĩ.

Trình Vũ Phi cứ máy móc vỗ lưng Minh Gia như vậy rất lâu. Cô ôm thằng bé thật chặt nhưng vẫn cảm thấy không đủ, muốn chặt thêm chút nữa thì lại sợ thằng bé không thoải mái. Trong lòng cô có vô vàn cảm xúc hỗn độn, cô không dám ngủ, sợ sau khi tỉnh dậy sẽ phát hiện ra mọi thứ chỉ là ảo giác.

Minh Gia là con trai của cô và An Diệc Thành. Sự thật này khiến cô không kịp thời thích ứng. Đây vốn dĩ là niềm hy vọng xa vời của cô, cuối cùng nó cũng đã trở thành hiện thực. Cô thậm chí không kịp hận mẹ đã lừa mình, không kịp hận An Diệc Thành đã giấu mình. Cô chỉ quan tâm tới Minh Gia, đứa con mà ông trời đã ban tặng cô. Vết thương nằm sâu dưới đáy lòng dường như đã bắt đầu lành lại.

Trình Vũ Phi không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, nhưng người đứng ngoài cửa thì biết rất rõ.

An Diệc Thành cả đêm thức trắng. Anh ngồi trong phòng sách, không đóng cửa sổ, để mặc gió lạnh tràn vào. Không khí phảng phất mùi thuốc lá khiến anh càng thêm tỉnh táo.

Trình Vũ Phi, từ lúc nào anh bắt đầu để ý tới người con gái ấy?

...

Thời đi học, anh vốn không có tâm tư nghĩ đến chuyện yêu đương. Cuộc đời anh đã được vạch sẵn lộ trình, mỗi một đường đi, nước bước đều không thể sai lệch. Nhiệm vụ của anh chỉ có thể là nỗ lực học tập, nỗ lực kiếm thật nhiều tiền để mẹ bớt khổ cực.

Không ít nữ sinh gửi thư tỏ lòng mến mộ với anh, nhưng mỗi lần như vậy, anh chỉ cảm thấy phiền toái. Anh rất muốn hỏi họ một câu: thích anh vì điều gì? Vì thành tích học tập ư? Đó chẳng qua chỉ là một phương diện nổi bật của anh mà thôi, hơn nữa chính anh cũng hiểu rõ, thứ này không đáng là gì khi bước chân ra ngoài xã hội.

Mãi đến khi anh phát hiện, có một ánh mắt thường dõi theo mình.

Hôm ấy, anh bỏ quên chìa khóa ở lớp nên vội vàng quay lại tìm. Vừa xoay người, anh liền trông thấy cô. Có lẽ do anh đột ngột chuyển hướng nên cô không kịp phản ứng, nét mặt lộ rõ vẻ thảng thốt. Ngang qua người cô, anh có thể trông thấy hai gò má cô đỏ ửng. Anh không lên tiếng, cứ thế đi qua như người xa lạ. Hôm sau, anh không thấy cô theo sau mình nữa, nhưng đến ngày thứ ba, cô lại xuất hiện.

Bấy giờ, anh bắt đầu nảy sinh hoài nghi: đường về nhà cô cũng hướng này, hay là cô cố tình đi theo anh? Thế rồi, ma xui quỷ khiến, anh quyết định làm một việc mà chính mình cũng không dám tin. Sau khi về nhà được một lát, anh lại trở ra, lảng lảng theo dõi cô.

Nhà cô nằm cách nhà anh rất xa, hơn nữa, còn ngược đường. Cũng vào buổi chiều hôm đó, anh chân chính cảm nhận được thể nào gọi là “sự cách biệt”.

Cô thường bám theo anh về tận nhà, chắc hẳn đã biết rõ hoàn cảnh gia đình anh, cũng nên giữ khoảng cách với anh đúng không?

Thế nhưng, cô không từ bỏ.

Mỗi ngày sau khi tan học, cô vẫn đi theo anh. Kỳ lạ là, anh cứ để mặc như vậy, thậm chí, còn âm thầm “hộ tống” cô hết con hẻm vắng vẻ, cho đến lúc cô ra đến đường lớn, mới yên lặng quay về.

Anh không biết vì sao mình lại hành động như vậy. Rõ ràng ban đầu, anh chỉ thấy khó chịu vì luôn có một ánh mắt dán lên người mình, nhưng rồi dần dà anh tiếp nhận nó, rồi coi nó là một thói quen.

Mọi thứ bắt đầu có chuyển biến vào mùa đông năm ấy. Trời chiều vừa lạnh vừa nhanh tối, có lẽ vì thế mà Trình Vũ Phi không theo anh vào sâu tận khu nhà ẩm thấp kia nữa, vậy nên anh cũng không cần tiễn cô ra đường lớn. Thế nhưng, trong lòng anh lại xuất hiện cảm giác thiếu vắng thứ gì đó. Anh không biết mình bị làm sao, hoặc biết nhưng không muốn tìm hiểu tận cùng lý do mình biến thành như vậy. Mỗi khi nghĩ đến vẻ hoảng hốt của cô, anh lại muốn ngoảnh đầu lại.

Chẳng bao lâu sau đó, anh nghỉ học buổi tối để bắt đầu công việc gia sư. Vì anh đang học cấp ba nên không nhiều người tin tưởng gửi con cho anh kèm cặp, tiền công cũng rất thấp. Nhưng anh sẵn sàng chấp nhận, chỉ ít, anh cũng có thể tự mình kiếm ra tiền. Một lần quay lại lớp lấy cuốn vở bỏ quên, anh bắt gặp Trình Vũ Phi và Tiết Giai Nhu đang ngồi nói chuyện với nhau.

“Vũ Phi, cậu có biết cậu đang làm gì không, mất mặt quá đi! Sao mình lại có đứa bạn như cậu chứ? Thích thì phải tấn công, sao cậu cứ như vậy thì được cái gì?”

“Mình sợ.”

“Sợ cái gì mà sợ! Sợ bị người ta từ chối hả? Từ chối còn tốt hơn là cứ ngày đêm tơ tưởng trong vô vọng, lãng phí thời gian!”

“Không phải. Mình chỉ không muốn ảnh hưởng tới cậu ấy. Nếu mình thổ lộ mà cậu ấy không thích, thì sẽ khiến cậu ấy thêm phiền phức. Hơn nữa cậu ấy... Thôi cậu cứ coi như mình nhất gan đi!”

“Không phải coi như, mà vốn dĩ cậu là đứa nhất gan!”

Trình Vũ Phi chỉ cười. Tiết Giai Nhu lại nói tiếp: “Mình vẫn không hiểu được cậu thích cậu ta ở điểm gì? Ừ thì cậu ta học giỏi đấy, nhưng chưa chắc sau này đã làm nên chuyện...”, cô nhún vai, “Mình biết là không nên lấy vấn đề tiền bạc ra để so đo, nhưng cậu cũng phải suy nghĩ cho kỹ. Giả sử hai đứa cậu yêu nhau, cậu ta sẽ không thể như những người bạn trai khác, thỉnh thoảng tặng quà, mua quần áo, đưa đi ăn... Đã vậy, cậu lại chẳng thể trách móc gì được cậu ta, vì gia đình cậu ta vốn nghèo mà, tiền đâu ra...”.

Trình Vũ Phi cắn môi: “Mình cũng không biết vì sao mình lại thích cậu ấy... Chắc mình bị “tẩu hỏa nhập ma” rồi...”.

Tiết Giai Nhu khẽ cốc đầu cô, thể hiện sự bất mãn.

An Diệc Thành không vào, mà lẳng lặng xoay người bỏ đi. Anh rốt cuộc đã hiểu vì sao mình không bài xích tình cảm của cô. Cô giống như một cơn gió, nhẹ nhàng thổi, không muốn làm ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường của anh. Cô chỉ cần nhìn thấy anh mỗi ngày, chứ không cần nhận lại bất cứ hồi đáp gì từ anh.

Ít ngày sau, kết quả kỳ thi khảo sát hằng tháng được công bố. Như thường lệ, học sinh chen chúc vây quanh bảng thông báo để xem điểm. An Diệc Thành không mấy háo hức bởi mỗi lần làm bài kiểm tra xong, anh đều dự tính được điểm số của mình. Anh đứng ở hành lang, tựa lưng vào lan can nhìn đám đông ngoài kia.

Sau đó, anh trông thấy Trình Vũ Phi. Cô không chen vào, mà đợi người bên trong đi ra, cô mới tiến thêm một bước. Anh bất giác nở nụ cười.

Đám đông vơi dần, còn cô vẫn đứng đó.

Bàn tay đặt trên lan can của anh nắm chặt lại. Cô đang xem điểm của anh sao?

Có một lần, bài văn của anh được dán lên bảng thông báo ọi người tham khảo, nhưng mấy ngày sau, nó bỗng dưng mất tích. Chiều tối hôm đó, anh đến nhà học sinh mới nhận được tin gia đình họ có việc bận, anh đành phải quay về trường. Tới nơi, anh trông thấy Trình Vũ Phi loay hoay trước bảng thông báo ngoài sân. Đang là giờ tự học buổi tối, sao cô chạy ra đây? Anh vào lớp một lát thì thấy cô trở lại, trong tay cầm thứ gì đó. Khi trông thấy anh, ánh mắt cô thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc xen lẫn bối rối, tựa như một đứa trẻ vừa làm một việc sai trái. An Diệc Thành bày sách vở trên bàn, làm bộ chăm chú học bài, nhưng thực chất không ngừng liếc nhìn về phía cô. Thỉnh thoảng, anh thấy cô hơi nghiêng đầu lại, có vẻ rất căng thẳng. Cô đang thẹn thùng sao?

Anh mãi quan sát cô mà không phát hiện ra rằng, lúc này mình đang cười, rất tươi.

Về sau, khi ánh mắt quen thuộc ấy không dõi theo anh nữa, anh bỗng thấy hụt hẫng, mất mặt. Trước giờ, anh luôn cho rằng những nữ sinh kia dành tình cảm ỉn thật nồng nặc, thật ấu trĩ. Nhưng hiện tại thì sao, cái cảm giác hụt hẫng của anh nghĩa là gì? Cô và anh vốn không hiểu về nhau, không biết tính tình của đối phương, thậm chí chưa nói chuyện với nhau được mấy câu. Vậy thì vì sao anh lại có những cảm xúc lạ lùng này?

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng anh cũng tìm ra câu trả lời. Cô chính là phong cảnh rực rỡ duy nhất xuất hiện trong cuộc đời vốn đơn điệu và tẻ nhạt của anh, giúp anh có thể gạt lý trí sang một bên, cho phép bản thân được “lười biếng” một chút để thưởng thức phong cảnh kiều diễm ấy.

Tình cảm mà cô dành cho anh, có phải là một sự ấu trĩ không?

Anh nghĩ, có lẽ chính mình cũng rất ấu trĩ.

...

Kỳ thi đại học năm đó, môn thi cuối cùng vừa kết thúc, mọi người đều rạng rỡ như trút được gánh nặng, riêng An Diệc Thành thì không. Đối với anh, đây mới chỉ là bắt đầu, đợi ngày mai hoàn thành nốt buổi thi vấn đáp, anh sẽ lập tức kiểm việc làm.

Về tới trường, đập vào mắt anh chính là cảnh tượng các bạn học đang ôm từng chồng sách cao ngất ra khỏi ký túc xá, đem đi bán. Toàn bộ sách vở của anh đều được mẹ cất giữ cẩn thận ở nhà, mặc dù biết việc này không cần thiết nhưng anh cũng không ngăn cản mẹ.

Một vài bạn học rủ nhau đi chơi, ăn uống, hát hò để giải tỏa căng thẳng sau kỳ thi. An Diệc Thành không có hứng thú, anh chỉ muốn về nhà, chắc chắn mẹ đang nóng ruột muốn biết anh làm bài thi có tốt không. Thế nhưng, đúng lúc chuẩn bị ra về thì anh bị Tiết Giai Nhu ngăn lại.

Anh biết Tiết Giai Nhu là bạn thân của Trình Vũ Phi. Anh chỉ không hiểu, hai người họ, một trầm tĩnh rụt rè, một sôi nổi hoạt bát, vì sao lại chơi được với nhau? Hơn nữa, cái sự vô tư thái quá của Tiết Giai Nhu khiến anh không mấy thiện cảm.

“An Diệc Thành, tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Tiết Giai Nhu đánh mắt nhìn bốn phía rồi mới lên tiếng, có vẻ như không muốn người khác bắt gặp.

An Diệc Thành thừa hiểu Tiết Giai Nhu muốn nói về ai, vì thế anh chần chờ một lát nhưng rồi vẫn đồng ý.

Hai người đi đến phía sau tòa nhà thực hành. Đang trong kỳ nghỉ nên không mấy người qua lại khu vực này.

“An Diệc Thành...”, Tiết Giai Nhu có phần lúng túng, “Chuyện này có liên quan tới Trình Vũ Phi”.

“Ừ.”

Thái độ bình thản của An Diệc Thành khiến Tiết Giai Nhu càng thêm thấp thỏm. Cô không biết mình làm thế này có đúng hay không, cô chỉ cảm thấy Trình Vũ Phi thích An Diệc Thành lâu như vậy mà anh ta không biết thì thật đáng tiếc. Người ta thường nói, khi kỳ thi đại học đến gần, tốt nhất đừng nên yêu thương, đừng nên tỏ tình. Hiện giờ đã thi xong rồi, cô nói chuyện này hẳn là không có vấn đề gì phải không? Huống hồ, Trình Vũ Phi không biết cô đi tìm An Diệc Thành, thế nên dù kết quả trái với mong muốn, Trình Vũ Phi sẽ không cảm thấy đau khổ hay thất vọng.

“Trình Vũ Phi rất thích cậu, rất thích cậu, suốt từ năm lớp mười tới giờ.”

Nói xong, Tiết Giai Nhu cẩn thận quan sát sắc mặt của An Diệc Thành. Anh không có phản ứng gì khác lạ, chỉ trầm ngâm giây lát rồi gật đầu.

Tiết Giai Nhu cảm thấy buồn thay cho bạn mình. Nhưng cô cũng hiểu, An Diệc Thành là một người lý trí, đối với anh, những thứ tình cảm này chỉ là phù du, không đáng bận tâm. Cô lấy ra một vật, đưa cho An Diệc Thành: “Tôi biết mình không nên nhúng tay vào chuyện này nhưng vẫn muốn cho cậu xem thứ này”.

Sau đó, Tiết Giai Nhu liền bỏ đi. Lúc ngoảnh lại thấy An Diệc Thành vẫn đứng đó, cô chợt cảm thấy, có lẽ anh đã nhận ra tình cảm của Trình Vũ Phi từ lâu.

Cầm chiếc máy ghi âm hình con thỏ trên tay mà lòng An Diệc Thành nặng trĩu. Trên đường về nhà, rốt cuộc anh đã không kiềm chế được, nghe hết cuộc đối thoại trong đó.

“Mình thật sự không hiểu nổi cậu nữa rồi. Thích người ta lâu như thế sao lại không muốn cho người ta biết? Vì cậu ta mà cậu chọn ban Tự nhiên trong khi học giỏi các môn Xã hội, cậu âm thầm bám theo cậu ta mỗi ngày tan học chỉ để được nhìn cậu ta thêm một chút, thậm chí những món đồ có liên quan đến cậu ta cậu cũng đem về cất giữ như bảo bối. Cậu làm bao nhiêu việc vì cậu ta nhưng lại không nói cho cậu ta biết, thế thì còn ý nghĩa gì nữa?”

“Nói cũng có thay đổi được gì đâu...”

“Có chứ sao! Nói ra, mới biết được cậu ta nghĩ thế nào, thái độ ra sao. Nếu cậu ta cũng thích cậu thì hai người có thể đến với nhau. Mình tin là cậu ta cũng sẽ cảm động trước những việc cậu làm vì cậu ta.”

“Giai Nhu, cậu hiểu lầm rồi. Mình không làm được gì cho cậu ấy cả. Tình cảm của mình cũng không giúp ích gì cho cậu ấy. Nếu ngay từ đầu mình nói ra, chỉ khiến cậu ấy thêm phiền hà mà thôi...”

“...”

“Ngược lại, mình thấy bản thân mình được rất nhiều. Cậu có thấy không? Vì cậu ấy mà mình nỗ lực học tập, thành tích tốt lên hẳn. Hơn nữa, thích cậu ấy khiến mình mỗi ngày đều vui vẻ, chỉ cần trông thấy cậu ấy thôi là đã thỏa mãn lắm rồi. Có lẽ mình rất ngớ ngẩn nên mới cho rằng, yêu không nhất thiết phải đến được với nhau, mặc dù mình cũng từng mơ tưởng về điều đó. Sự xuất hiện của cậu ấy khiến cuộc sống của mình trở nên phong phú hơn, vui vẻ hơn. Như vậy là đủ rồi, đó sẽ là hồi ức tươi đẹp chỉ thuộc về riêng mình.”

Giọng nói vọng ra từ chiếc máy ghi âm tuy không được rõ ràng lắm nhưng khi nghe đến câu cuối, khóe mắt An Diệc Thành chợt nhoeo đi. Anh có thể cảm nhận được, lúc nói những lời này, cô nhất định đã khóc. Đêm hôm ấy anh không thể nào chợp mắt dù chỉ một phút. Anh nghe đoạn ghi âm kia hết lần này đến lần khác, bỗng phát hiện ra, đây cũng là hồi ức quý báu nhất của mình.

Hôm sau thi vẫn đáp xong, cả lớp ở lại liên hoan chia tay. Khi Trình Vũ Phi rụt rè cầm ly rượu đến, anh nhìn cô mấy giây mà không nói gì. Thực ra lúc đó, anh đang mãi suy nghĩ, có lẽ cô đã phải lấy hết can đảm để tiến tới trước mặt mình.

Đáng tiếc, dù cô đã tận dụng cơ hội ngày hôm nay, nhưng giữa đám đông đang ào ạt xô đến đòi cạ ly với anh, sự hiện diện của cô dường như trở nên nhạt nhòa.

Anh trầm nghĩ, giá mà cô tự tin thêm một chút. Nhưng không sao, chỉ vậy thôi cũng đủ khiến anh cảm thấy hài lòng.

Bữa tiệc kết thúc, sự việc xảy ra sau đó với anh mà nói vừa là sự buông thả, vừa là một quyết định. Anh muốn “dung túng” bản thân một lần trong đời, cũng muốn được chịu trách nhiệm với cô. Thế nhưng cuối cùng, anh lại không giữ vững được ý chí trước những lời lăng mạ của mẹ cô.

Cô vốn đã có vị hôn phu... Còn anh, anh đóng vai trò gì? Phải chăng ngay từ đầu, cô đã mặc định anh chỉ là một sắc màu tô điểm cho thời thanh xuân thêm hoa lệ, hoàn toàn không liên quan gì tới tương lai của cô? Sau khi rời khỏi phong cảnh tươi đẹp ấy, cô sẽ kết hôn với người khác, và anh, vĩnh viễn trở thành một vệt nhỏ trong ký ức của cô...

Ý nghĩ ấy khiến anh phát điên, trong phút kích động, anh đã ném chiếc máy ghi âm kia xuống sông. Nhưng ngay sau đó, anh lập tức hối hận...

Trình Vũ Phi tỉnh dậy giữa đêm. Việc đầu tiên cô làm chính là chạm vào người bên cạnh. Minh Gia vẫn nằm yên trong lòng cô, ngủ rất say. Cô hôn nhẹ lên trán thằng bé.

Đây không phải giấc mơ! Sự thật này khiến cô xúc động đến bật khóc.

Cảm giác được có luồng khí lạnh phảng phất trong phòng, bấy giờ cô mới phát hiện ra mình chưa đóng cửa. Cô vội đặt Minh Gia nằm ngay ngắn lại, đắp chăn cẩn thận cho thằng bé rồi mới xuống giường. Sợ đánh thức thằng bé dậy nên cô không bật đèn, vừa lần mò, vừa nhón chân đi. Đang định khép cửa lại, cô chợt thấy cánh cửa phòng bên cạnh cũng bị gió thổi khẽ đóng đưa. Cô đánh bạo đi sang, bắt gặp cảnh tượng người đàn ông đang đứng tựa cửa sổ, trong tay cầm điều thuốc. Hẳn anh là đã hút rất nhiều, ở ngoài hành lang mà cô ngửi thấy mùi khói thuốc rất đậm.

Anh đứng bất động rất lâu. Bóng dáng lặng lẽ của anh hằn sâu vào tâm trí khiến cô cảm thấy xót xa, nước mắt tràn khỏi bờ mi. Cô hít mũi, âm thanh tuy nhỏ nhưng vẫn có sức vang giữa đêm đen tĩnh lặng.

An Diệc Thành quay đầu lại. Trông thấy cô, đôi tay anh khẽ run lên. Những đốm lửa li ti rơi khỏi đầu thuốc lá, lượn lơ giữa không trung trong tích tắc rồi tắt ngấm, thậm chí chưa kịp chạm xuống sàn nhà.

Trình Vũ Phi không có cách nào trấn tĩnh bản thân, lòng cô như có ngàn vạn con sóng đang ào ạt cuộn trào. Gió mỗi lúc một mạnh, cô cảm nhận rõ cái rét buốt vây lấy mình. Anh đứng đó bao lâu rồi? Đang nghĩ tới chuyện gì?

“Anh... không ngủ à?” Tiếng của cô rất nhỏ, nhỏ đến mức ngay lập tức có thể bị gió thổi bay.

An Diệc Thành nghe ra nỗi lo âu xen lẫn sự quan tâm trong lời nói của cô. Anh bóp chặt điều thuốc, không lên tiếng.

Trình Vũ Phi chậm rãi bước vào.

Sau khi nghe em trai kể rõ sự thật, cô đã hiểu ánh mắt hận thù của anh từ đâu mà có. Chính cô đã đảo lộn cuộc đời anh, khiến anh không thể thực hiện những dự định mà bản thân đã vạch sẵn. Từ lúc bắt đầu thâm yêu anh, cô đã luôn tự nhủ không được làm ảnh hưởng tới anh. Tiếc rằng, mọi thứ không như cô mong muốn. Vậy nên, anh hận cô là chuyện đương nhiên.

An Diệc Thành đứng đó, nhìn cô từ từ tiến lại gần mình. Trình Vũ Phi trong quá khứ sẽ không dám hành động như vậy. Hôm nay, rốt cuộc là cô đã thay đổi, hay chính bản thân anh đã khác?

Không thấy anh lên tiếng, Trình Vũ Phi càng thấp thỏm: “Xin lỗi... em chưa nói với anh một tiếng đã chạy đến đây. Em chỉ... chỉ không kìm lòng được, rất muốn gặp con...”

An Diệc Thành chợt nhíu mày: “Không trách anh?”

Trách anh ư? Trình Vũ Phi gượng cười. Cô sinh con ra, nhưng chưa từng chăm con dù chỉ một ngày, không cho con uống được một giọt sữa, không ôm ấp vỗ về khi con khóc, không nâng con dậy lúc con vấp ngã... Tại mọi thời điểm quan trọng nhất, chỉ có anh ở bên con. Vậy thì cô lấy đâu ra tư cách để trách anh đây?

Nước mắt lăn dài trên má, nhưng cô vẫn gượng cười: “Trong mắt anh, em là một người mẹ vô trách nhiệm, không xứng đáng làm mẹ Minh Gia, đúng không? Em càng không có tư cách trách anh điều gì”.

Trầm mặc giây lát, An Diệc Thành nói: “Đúng vậy!”

Thời khắc Minh Gia bị đẩy đến cho anh, suy nghĩ đầu tiên của anh chính là: cô thật vô trách nhiệm. Mỗi khi con trai khóc thét vì đói sữa hay sốt cao, nỗi hận của anh đối với cô lại sâu thêm một bậc. Cô quá độc ác, làm nhiễu loạn cuộc sống của anh xong liền biến mất. Cô coi anh là cái gì? Một trò tiêu khiển ư?

Oán hận, căm phẫn, rồi không cam lòng, tất cả oán hận tạo thành mối khúc mắc không thể nào tháo gỡ. Thế rồi, anh bắt đầu trông chờ đến một ngày có thể hiên ngang xuất hiện trước mặt cô, khiến cô phải hối hận.

Trình Vũ Phi chỉ có thể nở nụ cười chua chát. Một mình anh nuôi nấng con trai gần ấy năm, nỗi khổ cực ấy cô hoàn toàn hiểu, nhưng cô không thể nào bù đắp được cho anh.

“Em...”, cô cắn môi nói, “Khi sinh Minh Gia, em thật sự cảm thấy đau đớn, đến nỗi em cứ tưởng mình sẽ chết. Nhưng em tự nhủ với bản thân, chỉ cần con ra đời rồi sẽ ổn thôi, đau đến mấy cũng đáng. Vậy mà lúc em tỉnh dậy, nghe mẹ nói đứa bé không còn nữa, em thà rằng mình chết đi còn hơn... Xin lỗi anh, em đã thật sự tin rằng con chúng ta đã mất. Nếu biết nó vẫn còn trên đời này, em nhất định sẽ yêu thương nó, bảo vệ nó...”

Đây là sự trừng phạt của ông trời đối với cô, những thứ cô đã để mất, mãi mãi sẽ không thể bù đắp được.

An Diệc Thành nắm chặt tay. Cô không biết, hoàn toàn không biết chuyện gì, vì thế tất cả đều là tự anh chuốc lấy. Đôi khi anh nghĩ, đó là cái giá của một lần tự buông thả bản thân, chỉ có thể trách mình ngu ngốc. Thế nhưng anh rõ hơn ai hết, nếu thời gian quay trở lại, anh vẫn sẽ hành động như vậy.

Trình Vũ Phi tiến thêm một bước, dè dặt cầm lấy tay anh: “Em biết bây giờ có nói gì cũng vô dụng, nhưng An Diệc Thành, em thật sự không có ý định hại anh, càng không nghĩ tới chuyện bắt anh phải chịu trách nhiệm với em. Khi lựa chọn sinh con, em đã chuẩn bị tinh thần gánh chịu mọi hậu quả, thậm chí sẵn sàng bỏ học để nuôi con. Người khác có lẽ sẽ cho rằng, lúc ấy em còn quá trẻ nên mới suy nghĩ vừa ngây thơ vừa đại dốt như thế. Nhưng giờ em đã hai mươi sáu, nếu sự việc năm xưa tái diễn, em vẫn kiên quyết làm vậy...”

Trình Vũ Phi mười sáu tuổi thầm yêu anh, Trình Vũ Phi hai sáu tuổi cũng không thể chống cự được sức hút của anh.

An Diệc Thành chợt cảm nhận được giọt nước mắt nóng hổi rơi vào tay anh. Anh ngẩng đầu nhìn cô: “Em đang muốn thể hiện sự vĩ đại của mình đấy ư? Lặng lẽ yêu một người, lặng lẽ sinh con của anh ta, cái gì cũng muốn chịu đựng một mình. Trình Vũ Phi, rốt cuộc là em yêu người đàn ông đó, hay chỉ lợi dụng anh ta để làm thỏa mãn cái ảo tưởng của em về tình yêu? Anh ta chẳng khác nào một thứ vật phẩm dễ dàng bị thay thế, đúng không?”

Trình Vũ Phi kinh hãi nhìn anh, đôi chân bắt giắc lùi về sau.

“Không... không phải! Thật sự không phải! Anh không thể nghĩ về em như thế...”

“Vậy thì phải nghĩ thế nào mới đúng?” An Diệc Thành nhướn mày. Bóng tối cản trở anh nhìn rõ khuôn mặt cô. May thay, anh cũng không muốn nhìn.

“Em không nói ra tình cảm của mình là bởi em biết rõ thời điểm ấy, anh không muốn yêu đương. Anh còn bận rộn chuyện bài vở, chuyện làm thêm, em sợ nói ra sẽ làm ảnh hưởng anh. Còn về con trai... em gây ra chuyện như vậy khiến bố mẹ rất tức giận, mẹ cấm em ra khỏi nhà, sợ làm mất mặt gia đình. Sau đó, vì không giữ được con, em càng không dám đến gặp anh. Nó là mối liên hệ duy nhất giữa hai chúng ta, vậy mà em đã không thể bảo vệ được... Lúc đó em đã nghĩ, nhất định ông trời đang trừng phạt sự cố chấp của mình. Vì thế, em quyết định từ bỏ mọi thứ có liên quan tới anh, tiếp tục cuộc sống bình thường như bao người, đi học, đi làm. Em biết ở một nơi nào đó, anh cũng có cuộc sống của riêng mình, anh vẫn sẽ chói lòa như thế, vẫn sẽ nhận được sự ngưỡng mộ của rất nhiều người...”

Chỉ vài câu ngắn ngủi nhưng lại khiến cô lạc giọng. Vì sao anh có thể nghi ngờ tình yêu của cô? Vì sao chứ? Duy nhất anh - An Diệc Thành, mới khiến cô yêu sâu đậm như vậy, nếu đổi một người khác, cho dù nhìn, cô cũng không muốn.

An Diệc Thành nhìn bóng hình người con gái trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Cô chịu thừa nhận rồi sao? Thừa nhận yêu anh rồi sao?

Trước kia cô không dám nói, ngày tái ngộ cô cũng không nhắc tới. Vào thời khắc này, cô đã có thể thừa nhận rồi sao?

Còn anh? Chẳng phải đêm nay, anh cũng đang ép buộc bản thân thừa nhận một sự thật đấy ư? Từ sâu trong tâm khảm, anh vẫn muốn dây dưa với cô, vì thế mới cố tình gài bẫy để trói buộc cô. Lúc nào anh cũng nhắc nhở bản thân phải trả thù cô, giày vò cô, nhưng chưa bao giờ nhả tâm xuống tay. Khi cô đau

khổ nghĩ rằng mình là kẻ thứ ba đáng ghê tởm, anh vẫn mềm lòng nói với cô, anh chưa kết hôn. Sao anh có thể kết hôn chứ? Anh còn muốn dính líu tới cô cả đời này kia mà.

“Trình Vũ Phi!”

Bấy giờ, Trình Vũ Phi mới lấy lại tinh thần. Cô muốn giải thích cho anh hiểu, nhưng vì sao càng nói càng thêm rối ren?

“An Diệc Thành, người em yêu là anh. Quá khứ là anh, hiện tại cũng vẫn là anh... Không phải chỉ là nỗi kích động nhất thời, cũng không phải vì muốn thỏa mãn giấc mộng tình yêu. Nếu không có anh, tất cả đều vô nghĩa...” Cô nói liền một hơi, giống như đã phải lấy hết sức lực để nói, sau đó không ngừng thở dốc.

An Diệc Thành im lặng một lát mới lên tiếng: “Về phòng với Minh Gia!”.

Trình Vũ Phi nhìn anh khó hiểu.

“Em định để nó tỉnh dậy, phát hiện ra không có mẹ ở bên cạnh, mọi thứ chỉ là một giấc mơ?”

Trình Vũ Phi rùng mình, vội vã chạy về phòng. May mà Minh Gia vẫn ngủ say. Cô thở phào, chỉnh đốn lại tâm tình. Nghĩ lại những điều vừa nói với An Diệc Thành, cô bỗng thấy mặt mình nóng ran.

Cô làm cái gì vậy? Tổ tình ư? Đã hai mươi sáu tuổi rồi mà còn dễ bị kích động như thế.

Cô ôm lấy con trai.

Ngày mai, nhất định sẽ là một ngày nắng đẹp.

17. Chương 17

Tha thứ ư? Xưa nay cô vốn không trách móc gì anh, chưa từng!

Minh Gia thức dậy nhưng không dám mở mắt ngay mà chỉ ti hí một mắt. Trông thấy Trình Vũ Phi nằm bên cạnh, cậu lại chớp chớp thêm vài cái. Ước nguyện bấy lâu trở thành hiện thực, cậu bé hạnh phúc vô cùng.

Minh Gia mãi ngẩn nhìn mẹ thì Trình Vũ Phi tỉnh dậy. Bốn mắt nhìn nhau, cậu bé cười rạng rỡ. Mùa đông này dù có lạnh đến đâu đi chăng nữa, cậu vẫn cảm thấy ấm áp như mùa xuân.

“Mẹ!” Minh Gia lồm ngồm ngồi dậy, còn vẫy tay ra dấu chào buổi sáng.

Trình Vũ Phi cũng tươi cười đáp lại.

Minh Gia lại sà vào lòng cô: “Trời sáng rồi, tốt quá! Tất cả đều là thật, không phải con nằm mơ! Con có mẹ rồi!”.

Câu nói của thằng bé khiến Trình Vũ Phi xót xa: “Ừ, không phải mơ...”.

Cô thật sự có một đứa con trai, nó đang ngoan ngoãn nằm trong lòng cô. Cô cảm thấy mình sắp tan chảy trong niềm hạnh phúc ngọt ngào này rồi. Cô ôm Minh Gia thật chặt hơn nữa, hôn lên trán thằng bé.

Thời gian như dừng lại, giây phút này, chỉ có tiếng thở đều đặn của hai mẹ con vang lên.

“Mẹ, có phải bố mẹ giận nhau không? Vì sao bố không cho con biết, mẹ chính là mẹ con?”

Hễ nghĩ tới thái độ của An Diệc Thành, nhóc Minh Gia lại thấy buồn. Cậu tha thiết muốn có mẹ ruột ở bên, nhưng nếu phải lựa chọn giữa bố và mẹ, cậu sẽ vô cùng khó chịu. Cậu muốn được chung sống với cả hai người.

Trình Vũ Phi không ngờ tới con trai mình lại nhạy cảm như thế. Cô xoa đầu thằng bé: “Lỗi tại mẹ, mẹ khiến bố giận. Bố con không có ác ý, chỉ là...”, cô lúng túng, không biết giải thích ra sao.

“Vậy mẹ xin lỗi bố là được! Mỗi lần con làm sai chuyện gì, chỉ cần xin lỗi là bố sẽ tha thứ! Mẹ xin lỗi bố nhé, không sợ xấu hổ đâu, con là nam tử hán mà còn không sợ này!”

Vẻ mặt nghiêm túc của thằng bé khiến Trình Vũ Phi buồn cười: “Nếu bố không chịu tha thứ ẹ, con có giúp mẹ không?”.

Minh Gia ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu: “Con sẽ nói giúp mẹ trước mặt bố!”.

Trình Vũ Phi bật cười.

Chuẩn bị rời giường, Minh Gia làm nũng đòi mẹ giúp mình thay quần áo.

Trình Vũ Phi vừa làm vừa hỏi thằng bé: “Mọi ngày ai giúp con thay đồ?”.

“Con tự thay.” Minh Gia nhanh chóng đáp, sau đó lại bổ sung: “Lúc còn nhỏ thì bố mặc cho con. Bố làm nhanh lắm!”.

Trình Vũ Phi khựng tay lại. Nỗi hổ thẹn ủa về bữa vậy lấy cô. Nếu ngày đó cô không giấu giếm mà chủ động thổ lộ tình cảm của mình, nếu cô không cố chấp đòi sinh đứa trẻ này ra, cuộc đời anh liệu có thăng trầm đến vậy?

Cô không rõ tương lai sẽ xảy ra những chuyện gì, nhưng cô tin chắc mình vẫn sẽ rung động trước người đàn ông ấy. Điều duy nhất khiến cô khổ sở chính là cô không biết suy nghĩ của anh thế nào, anh có muốn kết quả như ngày hôm nay không?

Giúp Minh Gia mặc quần áo xong, Trình Vũ Phi đưa thằng bé xuống tầng một.

An Diệc Thành đã ngồi sẵn bên bàn ăn từ lâu, thấy hai mẹ con dắt tay nhau xuống, anh hờ hững gọi di giúp việc dọn thức ăn lên. Minh Gia hí hửng ngồi vào ghế, hết nhìn bố rồi lại nhìn mẹ, lòng ngập tràn hạnh phúc. Trong khi đó, Trình Vũ Phi vẫn thấp thỏm không yên.

Minh Gia cầm đĩa lên, vui vẻ gấp một miếng thịt bò xào vào bát của bố. Đây là món mà An Diệc Thành thích nhất. Sau đó, cậu bé lại nhìn khắp bàn ăn một lượt, bỗng dừng nhãn mặt.

Thấy con trai có vẻ băn khoăn, An Diệc Thành cũng không khỏi chau mày.

Cử chỉ giống hệt nhau của hai bố con khiến Trình Vũ Phi cảm thấy ngọt ngào, tâm tình như được nói lỏng.

“Minh Gia, sao thế?” Cô dịu dàng hỏi con trai.

“Con không biết mẹ thích ăn gì.” Cậu bé rầu rĩ đáp.

“Con gấp ẹ món nào mẹ cũng thích cả!” Trình Vũ Phi vừa nói, vừa giơ bát đến trước mặt Minh Gia.

Cậu bé ngẫm nghĩ một lát rồi lại gấp cho cô hai món khác nhau, sợ cô không thích nên không dám gấp nhiều.

Sau đó, dưới ánh mắt chờ mong của Minh Gia, Trình Vũ Phi vui vẻ ăn hết thức ăn trong bát.

Chứng kiến cảnh tượng này, bao nhiêu băn khoăn và do dự trong lòng An Diệc Thành đều tan biến hết. Anh hiểu ra, tất cả những gì mình làm không phải để giầy vò cô, mà chỉ vì anh muốn níu giữ mối liên hệ giữa hai người, hơn nữa, con trai cũng rất cần cô... Đủ rồi, đã đến lúc anh nên rũ bỏ mọi điều canh cánh trong lòng.

Thấy Minh Gia cứ ngây ngốc nhìn Trình Vũ Phi mãi, An Diệc Thành bèn nghiêm mặt, gõ gõ chiếc đĩa vào bát của con trai. Cậu bé lập tức cúi đầu, tập trung ăn cơm.

Ăn xong, Minh Gia hào hứng dẫn Trình Vũ Phi đi thăm quan xung quanh khu nhà, hết như một hướng dẫn viên thực thụ. An Diệc Thành đứng tựa cửa nhìn hai mẹ con, nụ cười ẩn hiện bên khóe môi. Anh biết, không chỉ có Minh Gia bị thiếu hụt tình cảm bấy lâu nay, mà chính anh cũng cảm thấy lòng trống trải.

Hạ Tư Tư bắt gặp Nguyễn Ngô Minh khi vừa xuống máy bay. Từ trước tới giờ cô ta vốn không có thiện cảm với người đàn ông này nên cũng chẳng muốn chào hỏi. Nào ngờ, đối phương lại lên tiếng trước: “Chà, có duyên quá!”.

Duyên, duyên cái con khỉ!

Hạ Tư Tư cười khẩy: “Ừ, rất có duyên!”.

“Cô Hạ đeo kính râm to thế nhĩ! Muốn chứng tỏ mình có phong thái của xã hội đen phải không?”

“Anh mới là xã hội đen!” Hạ Tư Tư tháo kính xuống, lườm nguýt Nguyễn Ngô Minh một cái rồi đi thẳng.

Hai con người này cứ như nước với lửa. Ra đến bãi đỗ xe bên ngoài sân bay, họ lại gặp nhau.

Nguyễn Ngô Minh chặn trước mũi xe của Hạ Tư Tư: “Phiền cô Hạ cho tôi đi nhờ một đoạn đường được không?”.

Đồ rắc rối.

“Lên mau!” Hạ Tư Tư khinh khỉnh đáp.

Dọc đường, Nguyễn Ngô Minh mấy lần khơi chuyện để nói nhưng Hạ Tư Tư làm ngơ. Cô ta gọi điện cho nhóc Minh Gia, rủ thằng bé ra ngoài chơi, kết quả, cu cậu từ chối thẳng thừng.

“Sao thế? Cháu sợ bố mắng à? Để cô...”

“Không phải ạ, bố cháu đồng ý, nhưng cháu không muốn đi.”

Không muốn? Kỳ lạ!

“Vì sao không muốn ra ngoài chơi với cô Hạ? Minh Gia ốm à?”

“Không phải, cháu ở nhà chơi với mẹ.”

Chơi với mẹ? Hạ Tư Tư choáng váng! Cô ta đột ngột giảm mạnh chân phanh, khiến Nguyễn Ngô Minh ngã nhào về phía trước.

“Mẹ? Sao cháu lại có...”

“Cháu tìm được mẹ ruột rồi!” Nhóc Minh Gia hí hửng khoe.

Hạ Tư Tư không dám tin vào tai mình.

Trong khi đó, Nguyễn Ngô Minh ngồi bên cạnh cười vô cùng sảng khoái. Anh ta giăng lấy điện thoại từ tay Hạ Tư Tư, trò chuyện vui vẻ với Minh Gia. Hai chú cháu họ một người tìm thấy mẹ, một người được sở hữu câu lạc bộ bowling, đúng là niềm vui nhân đôi.

Nói chuyện với Minh Gia xong, Nguyễn Ngô Minh mới quay sang an ủi người phụ nữ đáng thương bên cạnh: “Ừm... cô đừng quá đau lòng...”.

“Anh rút ngay cho tôi!”

“Mà việc gì cô phải buồn chứ! Minh Gia tìm thấy mẹ là chuyện tốt mà!” Hạ Tư Tư đã giận đến đỏ mặt tía tai nhưng anh ta vẫn tiếp tục đả kích: “Này này, không phải là cô đau khổ quá đến mức mất cả giọng nói rồi đấy chứ!”.

Hạ Tư Tư trừng mắt nhìn anh ta.

Nguyễn Ngô Minh rút cuộc cũng chịu dừng lại, nghiêm túc nói: “Hạ Tư Tư, nhóc Minh Gia tìm thấy mẹ ruột là chuyện đáng mừng. Tứ ca của tôi cũng sẽ yên tâm hơn vì có thêm một người ở bên cạnh chăm sóc con trai. Mấy năm qua, một mình anh ấy vất vả nuôi nấng Minh Gia, nay mẹ thằng bé đã xuất hiện rồi, Tứ ca chỉ có thể đón nhận cô ta mà thôi”.

Hạ Tư Tư cắn chặt răng, càng nghe càng khó chịu.

Hạ Tư Tư không cam lòng. Nếu sự thật đúng như Nguyễn Ngô Minh nói, chẳng lẽ An Diệc Thành vẫn phải đón nhận Trình Vũ Phi chỉ vì cô ta là mẹ của Minh Gia hay sao? Những đau khổ mà anh gánh chịu suốt gần ấy năm nên tính sổ với ai đây? Cho dù Trình Vũ Phi được An Diệc Thành tha thứ, cô ta vẫn phải trả giá cho hành động của mình, không có lý nào ngang nhiên thừa hưởng thành quả mà An Diệc Thành làm nên, ngang nhiên trở thành mẹ của Minh Gia. Không công bằng, thật sự không công bằng!

Hạ Tư Tư bất bình đến nỗi sắc mặt sa sầm lại.

Nguyễn Ngô Minh thở dài: “Cô đừng quá đau lòng!”. Cho dù nhóc Minh Gia không tìm được mẹ ruột, cũng chẳng đến lượt cô đâu!

Hạ Tư Tư tức giận phanh xe lại: “Ai bảo anh là tôi đau lòng? Đồ thần kinh! Xuống xe!”.

Nguyễn Ngô Minh biết mình giẫm phải bom nguyên tử, đành ngậm ngùi mở cửa ra khỏi xe.

Hạ Tư Tư càng nghĩ càng căm phẫn. Cô yêu An Diệc Thành lâu như vậy, vì anh mà làm bao nhiêu việc, không ngờ lại bị một Trình Vũ Phi lạ hoắc nhanh chân giành trước. Gần ấy năm chờ đợi, cô cũng đã nghĩ tới việc anh sẽ thích một người phụ nữ khác, nhưng người đó nhất định phải yêu An Diệc Thành hơn cô, khiến cô cảm thấy mình kém cỏi. Còn Trình Vũ Phi kia, không cần biết cô ta yêu An Diệc Thành nhiều cỡ nào, chỉ riêng những nỗi đau mà cô ta gây ra cho anh cũng đã đủ để kết luận cô ta không xứng với anh!

Hạ Tư Tư lái xe đến khu nhà của An Diệc Thành. Từ xa, cô đã trông thấy nhóc Minh Gia đang vui vẻ chơi đá cầu với Trình Vũ Phi. An Diệc Thành đứng trước hiên nhìn hai mẹ con họ, nụ cười rạng rỡ. Cảnh tượng này thật đẹp mắt, khiến bất cứ ai cũng phải thẩn thức.

Lẽ nào chỉ vì Trình Vũ Phi là mẹ của Minh Gia mà anh sẵn sàng bao dung mọi thứ sao?

Nhóc Minh Gia trông thấy Hạ Tư Tư đầu tiên, lập tức chạy nhào ra: “Cô Hạ đến!”.

Hạ Tư Tư tươi cười xoa đầu thằng bé, rồi nhìn về phía Trình Vũ Phi.

Minh Gia cầm tay cô ta, kéo tới trước mặt mẹ mình: “Cô Hạ, đây là mẹ cháu. Mẹ ruột của cháu đấy”.

Cậu bé thực sự rất vui vẻ, như thể muốn công bố cho toàn thế giới biết mình không phải là đứa trẻ mồ côi mẹ, mẹ của cậu chính là Trình Vũ Phi.

Hạ Tư Tư nhếch môi: “Chào chị!”.

Trình Vũ Phi cảm nhận rõ thái độ thù địch của đối phương. Cô cười đáp: “Rất vui được gặp chị”.

Buổi trưa, Hạ Tư Tư ở lại ăn cơm rồi chơi với Minh Gia, hướng dẫn cậu bé cách sử dụng những món đồ chơi hiện đại mà cô ta mua tặng.

Thấy Minh Gia chơi vui vẻ với Hạ Tư Tư, Trình Vũ Phi có chút chạnh lòng.

An Diệc Thành rót một cốc nước mang đến cho cô, khẽ nói: “Minh Gia vẫn là một đứa trẻ”.

Trẻ con mà, thích đồ chơi, thích những cái mới mẻ là chuyện hết sức bình thường. Nhưng đối với chúng, không ai thay thế được mẹ.

Trình Vũ Phi kinh ngạc nhìn anh. Anh biết cô đang nghĩ gì sao? Biết lòng cô khó chịu nên an ủi cô sao?

Hạ Tư Tư chơi vui vẻ với nhóc Minh Gia, nhưng cũng không quên tranh thủ tìm Trình Vũ Phi: “Tôi muốn nói chuyện riêng với chị, được chứ?”.

Sau đó, Trình Vũ Phi chủ động nói với An Diệc Thành mình phải về nhà một chuyến, dù sao cô cũng đã ở đây liên mấy ngày rồi.

“Chị Hạ, phiền chị cho tôi quá giang được không?” Cô mỉm cười nhìn Hạ Tư Tư.

“Không thành vấn đề!” Hạ Tư Tư làm bộ vui vẻ đáp.

Thấy Trình Vũ Phi sắp đi, nhóc Minh Gia ủ rũ giữ chặt tay cô lại.

“Mẹ chỉ về nhà giải quyết chút việc thôi, mẹ sẽ quay lại mà.”

Bấy giờ thằng bé mới buông tay.

Hạ Tư Tư trông thấy cảnh tượng này, trong lòng càng bứt rứt khó chịu.

Hai người lên xe, Hạ Tư Tư mở miệng trước tiên: “Trình Vũ Phi, tôi không thích cô một chút nào!”.

Trình Vũ Phi mỉm cười, cô đương nhiên biết điều đó.

Hạ Tư Tư tức giận một cách vô lý: “Tôi không biết trước kia vì sao cô lại quyết định sinh Minh Gia, nhưng tôi phải công nhận cô thật lợi hại, sinh con mà không một ai biết! Nhưng việc cô làm mang lại điều tốt đẹp gì cho An Diệc Thành chứ? Gia cảnh anh ấy đã khó khăn rồi, cô còn đẩy Minh Gia cho anh ấy, khác nào họa vô đơn chí? Cô có biết bác gái vì sao mà qua đời không? Là do lao động quá sức! Vừa phải đội mưa đội nắng ra ngoài nhặt phế phẩm, vừa phải chăm sóc Minh Gia, hết lo tiền học hành cho con trai lại đến tiền sữa bột cho cháu nội. An Diệc Thành nỗ lực học tập để thi đỗ vào một trường đại học hàng đầu, cuối cùng thì sao? Anh ấy phải bỏ học, bao nhiêu nỗ lực trở thành công cốc! Tất cả mọi thứ đều do cô gây ra!”.

Trình Vũ Phi càng nghe càng đau đớn.

Hạ Tư Tư vẫn chưa chịu thôi: “Tôi đã vì anh ấy mà làm rất nhiều chuyện nhưng anh ấy vẫn không cần. Cuối cùng tôi mới hiểu ra, anh ấy sẽ không bao giờ đón nhận tôi. Trình Vũ Phi, tôi không biết giữa cô và An Diệc Thành trước kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiện giờ, anh ấy đã lựa chọn cô, mà cô còn là mẹ của Minh Gia. Tôi mong rằng, cô phải toàn tâm toàn ý mang lại hạnh phúc cho anh ấy, phải nỗ lực hơn tôi trước kia... Cô như vậy, tôi mới cảm thấy thoải mái, mới thấy mình đáng bị thua”.

Trình Vũ Phi vốn muốn phản bác, nhưng khi nghe những lời này, cô lại không mở miệng.

Hạ Tư Tư đang lái xe mà vẫn kích động: “Trình Vũ Phi, cô dựa vào đâu chứ? Dựa vào đâu mà có thể sinh con cho anh ấy? Cô đẹp hơn tôi sao? Yêu anh ấy hơn tôi sao? Dựa vào đâu mà cô được hưởng thành quả của anh ấy sau khi đã đẩy anh ấy xuống vực sâu không đáy? Cô nói đi!”.

Có lẽ Hạ Tư Tư đã quá mất bình tĩnh, viền mắt cô ta bắt đầu đỏ lên.

Trình Vũ Phi im lặng suốt đoạn đường đi, mãi đến khi xe dừng trước khu chung cư, cô mới nhỏ nhẹ lên tiếng: “Vậy còn cô? Cô dựa vào đâu để nói với tôi những điều này?”. Sau đó, cô bình thản mở cửa xuống xe, “Cám ơn cô đã đưa tôi về”.

Hạ Tư Tư cắn chặt môi, bị ai phát hiện ra Trình Vũ Phi nói rất đúng. Cô có tư cách gì mà nói những lời kia chứ? Đối với An Diệc Thành, nhiều nhất cô chỉ là một người bạn. Đối với bé Minh Gia, cô cũng chỉ được gọi một tiếng “cô Hạ”.

Cô chẳng là gì hết!

Còn Trình Vũ Phi, cô ấy là mẹ của Minh Gia, là người từng có một mối quan hệ bí mật với An Diệc Thành.

Hạ Tư Tư cảm thấy mình thật đáng thương. Cô oán trách Trình Vũ Phi hủy hoại cuộc đời An Diệc Thành, nhưng lại không biết rằng, đó là một năng lực đáng kiêu hãnh của một người phụ nữ. Còn cô, cả đời này cũng chẳng thể làm gì ảnh hưởng tới anh.

Thấy chị gái ôm tâm trạng nặng trĩu về nhà, Trình Gia Đống không khỏi lo lắng.

“Đừng lo, chị không sao!” Trình Vũ Phi trấn an em trai.

“Anh ta đối với chị...” Trình Gia Đống do dự.

Nghĩ tới thái độ của An Diệc Thành, Trình Vũ Phi cũng không dám xác định trong lòng anh nghĩ gì. Khi cô ở bên cạnh Minh Gia, anh không hề có ý chia rẽ, ngược lại còn an ủi cô. Với cô, như vậy cũng là tốt lắm rồi.

“Anh ấy rất tốt với chị.”

“Vậy thì tốt.” Trình Gia Đống yên tâm.

Hai hôm nữa là Tết. Đây là cái Tết đầu tiên có con trai ở bên cạnh, Trình Vũ Phi rất muốn cùng thằng bé đón Tết. Thế nhưng cô lại không nở để Trình Gia Đống ở nhà một mình.

Sáng hôm sau, Trình Vũ Phi hẹn Tiết Giai Nhu ra ngoài gặp nhau. Ngồi trong quán cafe, tâm trạng cô thấp thỏm không yên. Giấu Tiết Giai Nhu một bí mật động trời như vậy, cô có cảm giác mình là kẻ phản bội, vì thế hôm nay, cô quyết định thành khẩn khai báo.

Tiết Giai Nhu đến nơi, liền nháy mắt mấy cái với Trình Vũ Phi. Cô nàng ngồi xuống vị trí đối diện, lập tức lên tiếng: “Nói mau, chuyện gì? Thời gian của bản cô nương rất quý giá! Duy nhất cậu mới hẹn được mình đấy!”.

Trình Vũ Phi phì cười, cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn.

“Cậu... cậu biết An Diệc Thành có một đứa con trai rồi phải không?”

Tiết Giai Nhu gật đầu.

Trình Vũ Phi ngáp ngừng một lát, rồi nhìn thẳng vào cô bạn thân, nói rành mạch từng từ: “Con trai của An Diệc Thành tên là An Minh Gia, năm nay bảy tuổi, là con trai của mình và anh ấy”.

Tiết Giai Nhu trợn tròn mắt, tay run lên làm đổ cả cốc nước.

“Cái gì? Cậu nói lại lần nữa!”

“Minh Gia, là con của mình và An Diệc Thành, bảy tuổi.”

Tiết Giai Nhu đứng bật dậy, nước bắn vào quần áo cũng mặc kệ. Cô nàng nhẩm tính thời gian... bảy tuổi... tốt nghiệp cấp ba? Lúc đó có sự kiện gì? Sau khi kết thúc kỳ thi đại học không lâu, cô tìm đủ mọi cách mà vẫn không liên lạc được với Trình Vũ Phi. Gần một năm sau, Trình Vũ Phi mới chịu xuất hiện, giải thích với cô là bị ốm nặng nên nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng..

Tiết Giai Nhu đột nhiên phẫn nộ, xách túi quay lưng bỏ đi. Trình Vũ Phi vội vàng giữ lấy tay bạn.

“Chuyện tày đình như thế mà cậu giấu mình?” Tiết Giai Nhu gắt lên.

Trình Vũ Phi nhắm mắt lại, cố gắng bình ổn tâm trạng. Sau đó, cô tóm lược qua loa cho Tiết Giai Nhu biết rõ về tình hình năm xưa.

Nghe xong, Tiết Giai Nhu gạt tay cô ra, hùng hổ ngồi phịch xuống ghế.

Bấy giờ, Trình Vũ Phi mới thông thả kể tỉ mỉ mọi việc, bao gồm cả việc cô và An Diệc Thành tái ngộ nhau ra sao.

“Vì sao hồi đó không nói với mình ngay?” Tiết Giai Nhu vẫn còn bất mãn.

Trình Vũ Phi ngáp ngừng: “Chuyện đứa con... đã khiến mình rất đau lòng, mình không muốn nhắc đến...”.

Tiết Giai Nhu đương nhiên hiểu tâm trạng của Trình Vũ Phi. Cô chỉ hận một nỗi, mình không thể ở bên cạnh lúc Trình Vũ Phi đau khổ nhất.

“Bây giờ cậu vẫn chưa biết rõ thái độ của An Diệc Thành phải không?”

Trình Vũ Phi gật đầu.

Tiết Giai Nhu trầm mặc giây lát rồi nói: “Cậu bận tâm nhiều như thế làm gì chứ? Chỉ cần An Diệc Thành và nhóc Minh Gia đối xử tốt với cậu là được. Người khác nghĩ ra sao không quan trọng, cậu không sống với họ, mà sống với... người nhà”.

Trình Vũ Phi im lặng không đáp.

Tiết Giai Nhu lại nắm lấy tay cô: “Đừng nghĩ lung tung nữa, muốn biết thì đi hỏi người đó. Chỉ có An Diệc Thành mới khiến cậu yên lòng thôi”.

Trình Vũ Phi mỉm cười: “Hôm nay mình nói với cậu nhiều chuyện như thế, cậu lải quá rồi còn gì! Đến lượt mình hỏi cậu một câu, cậu và Từ Triệu Luân phục hôn rồi phải không?”

Tiết Giai Nhu lập tức bỏ tay Trình Vũ Phi ra, một lúc lâu mới gật đầu.

Nhóc Minh Gia nằm bò lên bàn, không biết đang mải mê nghĩ cái gì. Nghe được tiếng gõ cửa, cậu bé lập tức quay đầu lại.

Thấy An Diệc Thành đi vào, Minh Gia tiu nghỉu hỏi: “Bố, có phải mẹ sẽ không về đây nữa không?”.

An Diệc Thành nhú mày, không đành lòng nhìn con trai trong bộ dạng như vậy.

“Sẽ về.”

“Vậy vì sao đến giờ mẹ vẫn chưa về?”

An Diệc Thành không trả lời, mà cầm di động đi về phía ban công. Người phụ nữ này thật đáng hận, anh không chủ động gọi điện cho cô thì cô cũng bắt vô âm tín luôn. Nhưng vừa ra đến bên ngoài, anh liền trong thấy bóng dáng quen thuộc kia đang tiến về phía nhà mình. Anh ngoảnh lại, nói với Minh Gia: “Mẹ con tới rồi”.

Minh Gia reo lên một tiếng và lập tức chạy ra ban công, vẫy vẫy tay: “Mẹ ơi! Con ở đây...”.

Trình Vũ Phi ngược lên nhìn, bỗng cảm thấy lòng ấm áp.

Tiết Giai Nhu nói rất đúng, cô không nên suy nghĩ quá nhiều, càng không cần bận tâm tới người khác nói gì. An Diệc Thành để cô ở bên con trai, như vậy đã chứng minh rõ thái độ của anh rồi.

“Mẹ! Mẹ!”

Trình Vũ Phi bước vào cửa cũng vừa lúc Minh Gia từ tầng trên chạy xuống. Cậu bé cười híp cả mắt, liên mồm gọi “mẹ”, như muốn thỏa mãn nỗi khát khao của mình.

Trình Vũ Phi cúi người, nhẹ nhàng vuốt má con trai. Minh Gia liếc nhìn túi đồ trong tay cô với vẻ tò mò.

“Đây là quà cậu gửi tặng con đấy!” Trình Vũ Phi dịu dàng nói.

Minh Gia ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Cậu? Chính là em trai của mẹ phải không? Đồ cậu mua, con rất thích...”.

Sau đó, cậu bé chủ động đón lấy túi đồ, lần lượt bỏ từng thứ ra xem, ngoài đồ chơi, còn có thêm vài món đồ ăn vặt.

Nhìn vẻ mặt hào hứng của con trai, Trình Vũ Phi bất giác mỉm cười.

An Diệc Thành từ trên gác đi xuống đã thấy con trai mình bị những món đồ chơi kia “mua chuộc”. Sau đó, anh nhìn sang người phụ nữ bên cạnh: “Nấu cơm đi”.

Trình Vũ Phi ngẩn ra.

An Diệc Thành nhú mày: “Chẳng lẽ em ăn cơm rồi?”.

Trình Vũ Phi máy móc lắc đầu, lúc này cô mới để ý hai người giúp việc trong nhà đều không thấy đâu. Mấy ngày qua họ đều không ở đây, hay là chỉ hôm nay không đến? Hai bố con ăn uống kiểu gì?

Trình Vũ Phi vào bếp, vừa đi vừa tự khinh bỉ bản thân. Vì sao phải nghe lời anh như thế? Sau đó, cô lại thăm nhủ, mình nấu cơm chỉ vì con trai mà thôi.

Nhóc Minh Gia đợi mẹ đi rồi, mới quay sang nhìn bố: “Bố dịu dàng với mẹ hơn một chút!”.

An Diệc Thành làm bộ không nghe thấy.

“Bố hung dữ như thế, ngộ nhờ mẹ bỏ đi thì sao?”

An Diệc Thành vẫn không đáp, chỉ liếc nhìn con trai, ngầm ra lệnh: chơi đi, đừng nói nhiều!

Nhưng Minh Gia không sợ. Cậu bé vừa nghịch đồ chơi, vừa lăm bầm: “Hừm, nếu mẹ bỏ đi. Người chịu thiệt không chỉ có con, mà bố cũng mất luôn vợ!”.

An Diệc Thành nhìn con trai, không nhịn được bật cười. Cái gì gọi là mất luôn vợ chứ? Thằng nhóc này thật là!

Trình Vũ Phi vừa cầm nồi cơm điện, bắt đầu quay sang chuẩn bị thức ăn. An Diệc Thành tựa lưng vào cửa bếp, quan sát cô. Mỗi động tác của cô đều thông thả, nhịp nhàng, cảm giác hết như tính cách con người cô. Thỉnh thoảng, Trình Vũ Phi lại phải dừng tay, gạt những sợi tóc về đằng sau. An Diệc Thành chợt nhớ tới hồi cấp ba, giáo viên chủ nhiệm cấm nữ sinh buông tóc đến trường. Thế là các bạn nữ chống đối bằng cách, vào tiết dạy của cô chủ nhiệm thì buộc tóc, hết giờ liền xòa ra, hoặc là cố tình gọi đầu trước lúc đi học để lấy cớ tóc ứ. Nhưng Trình Vũ Phi thì không như thế, cô luôn buộc tóc gọn gàng khi đến trường.

Một lúc sau, cảm nhận được ánh mắt của An Diệc Thành, Trình Vũ Phi quay đầu lại: “Muốn vào giúp em không?”.

An Diệc Thành khoanh tay trước ngực: “Em cần anh giúp à?”.

Sao nghe như đang mĩa mai mình nấu cơm mà cũng cần sự trợ giúp ấy?

Trình Vũ Phi lắc đầu: “Không cần”.

Đến khi cô bắt đầu xào rau, An Diệc Thành vẫn chưa rời đi. Sự quan sát của anh khiến cô cảm thấy không thoải mái, cộng thêm sức nóng trong bếp, mặt cô dường như trở nên nóng ran.

Lúc cho thịt vào chảo, dầu bắn lên tay khiến cô giật mình quăng cả cái xẻng đi.

An Diệc Thành nhứ mày bước vội vào.

Trình Vũ Phi buông tay xuống: “Em không sao!”.

Chuyện bị bỏng lúc xào nấu cũng bình thường thôi, không có gì phải lo cả.

An Diệc Thành phớt lờ cô, đến cạnh bếp làm tiếp món đang dở dang kia, động tác vô cùng nhuần nhuyễn và nhanh chóng. Trình Vũ Phi chỉ biết ngây người đứng nhìn, khi anh tắt bếp, cô liền cầm đĩa tới, phối hợp hết sức ăn ý.

Minh Gia chạy vào cửa bếp, trông thấy bố mẹ cùng nhau nấu cơm, cậu bé thích thú cười híp mắt, sau đó lại lẳng lặng quay ra phòng khách chơi. Cậu bé hít hà mấy hơi, món ăn hôm nay thật là thơm!

“Anh học nấu ăn từ bao giờ thế?” Trình Vũ Phi tìm chuyện để nói.

“Cái này còn phải học sao?” Dứt lời, An Diệc Thành liền cảm thấy ảo não. Đáp như vậy thì cô làm sao có thể tiếp lời được? Vì thế, anh lại bổ sung: “Từ lúc có Minh Gia thì bắt đầu tập nấu cơm”.

Thực ra khi ấy, anh cũng không rõ thế nào là ngon và không ngon, mà chỉ quan tâm tới no hay chưa no mà thôi, đồ ăn không đến nỗi khó nuốt là được.

Lại nhắc đến quá khứ...

Trình Vũ Phi im lặng.

Thấy cô cúi đầu, An Diệc Thành đoán được cô đang nghĩ gì, bèn cắt đứt mạch suy nghĩ của cô: “Bưng ra ngoài đi!”.

Trình Vũ Phi hành động theo phản xạ. Đi được mấy bước, cô mới chợt nghĩ ra. Người đàn ông này thích ra lệnh cho người khác vậy sao? Chẳng lẽ ở công ty như thế quen rồi?

Đồ ăn được dọn hết lên bàn, một nhà ba người ngồi xuống vui vẻ dùng bữa. Nhóc Minh Gia hí hửng thử mỗi món một lượt.

“Bố mẹ!” Cậu bé chợt ngẩng đầu lên cười.

An Diệc Thành và Trình Vũ Phi đồng loạt nhìn con trai.

“Con biết món nào do bố làm, món nào do mẹ làm đấy! Bố mẹ tin không?” Cu cậu đắc ý.

Trình Vũ Phi nhướn mày ra điều ngạc nhiên: “Vậy con đoán thử xem”.

“Con đoán đúng có được thưởng không?” Minh Gia cười tinh quái.

Trình Vũ Phi quay sang nhìn An Diệc Thành như muốn thương lượng.

“Con muốn gì?” An Diệc Thành hỏi con trai.

Minh Gia nhìn lên trần nhà ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Nếu con đoán đúng, lát nữa con sẽ hỏi bố mẹ mỗi người một câu, bố mẹ phải trả lời thật. Ai nói dối là con cún!”.

An Diệc Thành lắc đầu, nhưng Trình Vũ Phi đã đồng ý, cô thích bầu không khí lúc này.

Minh Gia lại nhìn các món ăn trên bàn một lượt: “Món này mẹ làm, món này cũng mẹ làm. Món này, món này là bố làm...”

Trời ạ! Không sai một món nào. Trình Vũ Phi thật sự kinh ngạc.

“Con đoán đúng rồi phải không?”, Minh Gia đắc ý nói, sau đó cậu bé nheo mắt lại, “Bố mẹ phải nhận thua đây nhé!”.

An Diệc Thành không lên tiếng, Trình Vũ Phi lại bật cười: “Con muốn hỏi mẹ cái gì nào?”.

Minh Gia trịnh trọng nhìn cô: “Mẹ, mẹ có yêu con không?”.

Trình Vũ Phi gật đầu không hề do dự.

Thằng bé lại cười: “Thế mẹ có yêu bố không?”.

Lần này, Trình Vũ Phi lúng túng không trả lời ngay. Cô muốn nhìn An Diệc Thành, xem anh có biểu hiện gì nhưng lại không dám. Lát sau, cô mới khẽ nói: “Có”.

Nhóc Minh Gia hài lòng quay sang nhìn bố với vẻ chờ mong: “Bố có yêu mẹ không?”.

Bàn tay Trình Vũ Phi chợt run lên. Dường như cô cũng rất trông đợi câu trả lời. Cô muốn biết, thật sự muốn biết.

An Diệc Thành nhìn cô.

Yêu không? Khi biết người con gái ấy lặng lẽ theo sau mình rất lâu, biết cô lén lút thu thập toàn bộ bài văn của mình? Những lúc rảnh rỗi, anh thường hay vô thức nhìn về phía cô, anh biết rõ cô để ý tới mình nhiều thế nào, thậm chí còn sẵn sàng tạo cơ hội cho cô.

Như vậy có phải yêu không? Nếu không phải, thì thế nào mới được gọi là yêu đây?

An Diệc Thành gật đầu: “Có”.

Nghe được câu trả lời của anh, Trình Vũ Phi như nhẹ cả lòng, khóe mắt cô hoen đỏ.

Minh Gia vỗ tay hoan hô. “Con cũng yêu bố mẹ! Gia đình chúng ta rất yêu thương nhau! Từ giờ trở đi sẽ không rời xa nhau nữa, đúng không?”.

Giọt nước mắt trên mặt Trình Vũ Phi rơi xuống. An Diệc Thành ôm cô vào lòng. Chưa bao giờ cô cảm thấy hạnh phúc và hồi hộp như lúc này, dường như cô đã có trọn vẹn những gì mình muốn.

Buổi tối, Minh Gia khăng khăng đòi mẹ hát ru mình ngủ. Trình Vũ Phi hát không hay, chỉ có thể à ơ vài câu. Nhưng như vậy cũng đủ khiến cu cậu thỏa mãn.

Một lúc lâu sau, Minh Gia mới chịu ngủ. Trình Vũ Phi cứ nhìn thằng bé mãi, cơ hồ nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

Ngoảnh đầu lại, trông thấy An Diệc Thành đang đứng ngoài cửa, cô có cảm giác tim mình đập nhanh hơn. Ngay đến chính bản thân cô cũng không hiểu vì sao mình vẫn hết như hồi mười bảy, mười tám tuổi.

Cô đắp chăn cẩn thận cho Minh Gia rồi mới xuống giường, đi về phía An Diệc Thành. Từ sau bữa tối, cô vẫn chưa hết gượng gạo mỗi khi nhìn anh.

An Diệc Thành cũng vậy, chỉ là không biểu hiện rõ ràng như cô. Anh hiểu, cả mình và Trình Vũ Phi đều phải cố gắng cải thiện mối quan hệ với nhau, nhưng nhất thời chưa tìm ra giải pháp.

Hai người họ đã có chung một đứa con, vậy mà giữa họ vẫn thiếu hụt rất nhiều thứ, chẳng hạn như tình yêu.

Trình Vũ Phi theo sau An Diệc Thành, một mực giữ im lặng. Hai người đi lên sân thượng, tòa nhà ba tầng nên không nhìn được xa lắm, chỉ có gió lạnh từng cơn ập đến. Bầu trời đen đặc lác đác vài ngôi sao cô đơn.

“Anh tưởng em muốn nói chuyện với anh?” An Diệc Thành vịn tay vào lan can, rất lâu mới mở miệng.

Trình Vũ Phi đứng bên cạnh, cũng ngược lên nhìn không trung. Lúc này, lòng cô bình yên đến lạ lùng.

“Vừa nãy thì có!”

“Muốn nói gì?” Anh thật sự muốn tán gẫu với cô thật nhiều, bất cứ chuyện gì, dù thú vị hay tẻ nhạt.

Trình Vũ Phi do dự hồi lâu. Nếu hai người muốn trải lòng với nhau thì không có điều gì là không thể nói cả. Kiên dè, lo lắng chỉ khiến cả hai mệt mỏi mà thôi.

“Muốn biết... suy nghĩ của anh.”

“Hả?”

“Ban đầu, anh giấu em chuyện của Minh Gia, không cho em gặp con. Còn hiện tại, anh lại đồng ý. Em không đoán được anh nghĩ gì, có phải vì anh thấy Minh Gia cần một người mẹ, hay là...”, cô mím môi, “Hay là vì em”.

An Diệc Thành xoay người lại nhìn thẳng vào mắt cô: “Em về nhà chỉ để suy nghĩ chuyện này?”.

“Không, không chỉ có chuyện này, còn rất nhiều việc khác khiến em băn khoăn.”

An Diệc Thành nheo mắt lại: “Nếu là hướng xấu nhất thì sao? Em định thế nào?”.

Xấu nhất? Nghĩa là anh chỉ thương nhóc Minh Gia không có mẹ nên mới để hai mẹ cô nhận nhau? Chỉ như vậy thôi ư?

“Nếu vậy, em sẽ dành thời gian ở bên con thật nhiều, sẽ cố gắng làm cho thằng bé thấy vui vẻ.”

An Diệc Thành hít sâu một hơi: “Ý em là, quyền quyết định hoàn toàn thuộc về anh? Nếu anh đón nhận em, chúng có thể đoàn viên một nhà, còn nếu anh không đồng ý, em sẽ toàn tâm toàn ý sắm vai một người mẹ tốt?”.

Trình Vũ Phi mấp máy môi, nhưng chẳng thể thốt lên lời.

An Diệc Thành nắm lấy đôi vai cô: “Nếu thật sự mọi chuyện xảy ra theo hướng xấu nhất, vì sao em không nỗ lực thay đổi, giống như thời cấp ba em đã cố chấp kiên trì đến cùng? Vì sao em không làm thế?”.

Cô sững sờ nhìn anh, một lúc lâu mới định thần lại. Anh biết ư? Những việc cô đã làm thời cấp ba?

“Kính ngạc thế làm gì?” Giọng anh có phần ảo não. “Em thật sự cho rằng anh là kẻ dẫn sao? Bị người khác theo dõi nhiều lần mà không phát hiện? Em nghĩ có mấy thằng đàn ông không biết những việc mình đã làm? Em tưởng chỉ dựa vào một mình em mà có Minh Gia sao? Anh nghĩ, lúc đó anh đã biểu hiện rõ ràng thái độ của mình rồi...”

Từ lúc đó... anh đã tỏ rõ thái độ rồi ư?

Trình Vũ Phi xúc động, nước mắt lại bắt đầu tí tách rơi.

An Diệc Thành buông cô ra. Lần này, cô không bình thản như vừa rồi nữa, mà ôm chầm lấy anh.

“Em phải làm gì bây giờ? Vì những hành động ngu ngốc của em mà cuộc đời anh chịu nhiều khổ cực như vậy. Cứ nghĩ đến chuyện này, em lại không thể thuyết phục bản thân đi tranh giành con. Nếu anh không cần em, em sẽ âm thầm đến nhìn con, và... anh.”

Cô quá áy náy, thậm chí hổ thẹn về quá khứ. Những thứ này, cô đều không thể so bì cùng anh.

An Diệc Thành nhắm mắt lại, vỗ nhẹ lưng cô: “Trình Vũ Phi, anh tha thứ cho em, cho dù trước đây em đã làm sai những gì đi nữa! Vì vậy, anh cũng mong em sẽ tha thứ cho anh, về tất cả những gì đã xảy ra trong quá khứ”.

Tha thứ ư? Xưa nay cô vốn không trách móc gì anh, chưa từng!

18. Chương 18

Cô cũng là một tia sáng trong cuộc đời ảm đạm của anh.

Ba mươi tết, An Diệc Thành chủ động nhắc Trình Vũ Phi gọi Trình Gia Đồng đến cùng nhau ăn Tết. Hai ngày nay, cô luôn ở bên cạnh Minh Gia, đôi lúc lại ngồi thần thờ. Anh hiểu nỗi lòng của cô. Gặp được con trai thất lạc suốt mấy năm trời, đương nhiên cô không muốn xa nó, nhưng đêm Giao thừa cô cũng không nỡ để em trai ở nhà một mình. Cho dù hiện giờ đã có chồng, có con, bắt đầu một cuộc sống mới, thì Trình Gia Đồng vẫn là người thân của cô, điều này không thể thay đổi.

Trình Vũ Phi và con trai ra cổng đón Trình Gia Đồng.

Trông thấy cậu, nhóc Minh Gia cười híp mắt: “Cháu chào cậu!”.

Trình Gia Đồng cảm động bế thằng bé lên. Cậu ta vốn lo lắng sự xuất hiện của mình sẽ quấy rầy Trình Vũ Phi đoàn viên với con trai. Nhưng hôm nay nhận được điện thoại của cô, Trình Gia Đồng nghĩ, nếu mình không đến thì chắc chắn chị sẽ không vui.

Trình Vũ Phi dường như thở phào nhẹ nhõm khi thấy Minh Gia rất quý Trình Gia Đồng. Bây giờ cô thật sự không còn gì vướng bận trong lòng nữa rồi, tất cả người thân đều ở bên cạnh, đó là ước nguyện lớn lao nhất của cô.

Hai cậu cháu chơi với nhau rất vui vẻ, một lớn một nhỏ nằm song soài dưới sàn nhà đùa nghịch. Trình Vũ Phi nhắc mãi không được, đành mặc kệ họ.

“Cám ơn anh.” Cô quay sang nói với An Diệc Thành đang đứng cạnh mình. Người đàn ông này đã mang đến cho cô tất cả những gì cô muốn, cuộc đời cô thật may mắn khi gặp anh.

“Giữa chúng ta còn phải nói những lời khách sáo như vậy à?”

Trình Vũ Phi ngẩn ra giây lát rồi mỉm cười.

Xế chiều, cô tắt bếp chuẩn bị làm cơm Tất niên. Dù cuộc sống càng ngày càng đầy đủ, nhưng những món ăn giản dị truyền thống trong dịp Tết vẫn không thể thiếu. Trình Gia Đồng và An Diệc Thành muốn vào bếp phụ giúp nhưng đều bị Trình Vũ Phi đuổi ra ngoài.

An Diệc Thành đứng ở cửa bếp nhìn cô. Anh cảm nhận được niềm vui toát ra từ ánh mắt của cô. Được tự tay chuẩn bị bữa cơm đoàn viên cho ba người đàn ông quan trọng nhất trong đời vào đêm Giao thừa, đâu có niềm hạnh phúc nào lớn hơn thế?

Sau vài tiếng đồng hồ, cơm ngon canh ngọt đã đâu vào đấy, mùi thức ăn thơm phức bay ra cả phòng khách khiến nhóc Minh Gia không chịu được chạy vào bếp ngóng mấy lần.

Trình Vũ Phi lần lượt bày đồ ăn lên, từng món nóng hổi bốc hơi nghi ngút trên bàn, nhưng không che khuất được nụ cười rạng rỡ của ba người họ.

An Diệc Thành mở chai rượu, rót ổi người một ly. Minh Gia từ lâu đã tò mò về rượu, thấy mình cũng có phần, cu cậu phấn khích ra mặt.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, tiếng cười đầy ắp căn phòng.

Minh Gia chê đề thi cuối kỳ quá dễ, làm một loáng là xong, không hiểu vì sao vẫn có người điểm thấp. Lúc nói, nét mặt cu cậu rất biểu cảm, khiến người lớn được một trận cười thỏa thích.

Ăn cơm xong, Trình Vũ Phi thu dọn bát đĩa. Minh Gia chạy ra công viên nhỏ trước cửa nhà ngắm bầu trời đêm như bị xé toạc bởi những chùm pháo hoa rực rỡ.

An Diệc Thành và Trình Gia Đồng đứng sóng vai, trông về phía Minh Gia. Hai người họ dường như vẫn có chút gò bó khi tiếp xúc riêng với nhau.

“Chỗ thực tập thế nào? Đã quen chưa?”

“Rất tốt, em quen rồi anh ạ.” Trình Gia Đồng cẩn thận trả lời.

“Công việc ở đây rất tốt cho cậu học hỏi kinh nghiệm.”

“Vâng, giai đoạn này là thời gian để em tích lũy thêm kiến thức thực tiễn và trau dồi kinh nghiệm.”

“Cậu nghĩ được như thế là tốt rồi.” An Diệc Thành đã gọi điện tới nơi thực tập của Trình Gia Đống để hỏi thăm tình hình. Nghe người quản lý nói rất vừa ý với thái độ làm việc của cậu ta, anh cũng cảm thấy yên tâm hơn, ít nhất thì Trình Vũ Phi sẽ không phải lo lắng cho cậu ta quá nhiều.

Lúc này, Trình Vũ Phi đã dọn dẹp phòng bếp xong, liền bị nhóc Minh Gia kéo ra công viên xem An Diệc Thành đốt pháo hoa. Cậu bé đã háo hức mong chờ giây phút này từ lâu, những chùm pháo hoa đủ sắc màu nối tiếp được bắn lên không trung, thấp sáng cả một khoảng trời.

Đội An Diệc Thành đốt hết số pháo đã mua, nhóc Minh Gia mới lấy “báu vật” của mình ra, phân phát ọi người.

An Diệc Thành nhìn que pháo hoa cầm tay mà con trai đưa cho, rồi lại liếc nhìn Trình Vũ Phi. Nhưng cô không để ý tới anh, mà phối hợp với nhóc Minh Gia, châm lửa đốt que pháo, An Diệc Thành và Trình Gia Đống đành phải làm theo.

Cùng nhau đùa nghịch một ngày, Trình Gia Đống và Minh Gia đã vô cùng thân thiết. Nhóc Minh Gia cứ quần quýt lấy cậu mình, đòi nghe chuyện khi Trình Gia Đống và Trình Vũ Phi còn nhỏ.

Trên sân thượng, An Diệc Thành và Trình Vũ Phi ngồi bên nhau, ngắm nhìn bầu trời đêm vẫn còn lác đác những màn pháo hoa.

Trình Vũ Phi tựa đầu vào ngực An Diệc Thành, không ngừng vuốt ve bàn tay anh. An Diệc Thành đang định cử động thì cô đã ngăn lại: “Em rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi bắt đầu hoài nghi tất cả mọi thứ đang hiện hữu. Để em sờ một lát, em muốn cảm nhận sự chân thực giờ phút này”.

“Em đang sàm sờ anh thì có!” An Diệc Thành cười, hơi thở ấm áp phả xuống mặt cô.

Sàm sờ thì sàm sờ, Trình Vũ Phi lại tiếp tục giơ tay chạm vào má anh.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, đúng lúc tiếng chuông điểm không giờ vang lên, một năm mới bắt đầu.

Sáng hôm sau, mọi người đều dậy muộn. Ngày đầu năm có rất nhiều điều kiêng kỵ, nào là không được gội đầu, không được đổ rác... Quan trọng nhất là bữa ăn đầu tiên không được có gạo tẻ, không ai biết nguyên do, nhưng vẫn thực hiện đúng như vậy. Vì thế, lựa chọn tốt nhất chính là bánh trôi nước hoặc sủi cảo.

Phòng bếp lúc này rất náo nhiệt, An Diệc Thành nhào bột, ba người còn lại thì nặn bánh. Sủi cảo của Trình Vũ Phi rất đều đặn, sủi cảo của Trình Gia Đống lại cái to cái nhỏ, riêng tác phẩm của nhóc Minh Gia thì vô số hình thù kỳ lạ. Thỉnh thoảng, họ lại nghịch ngợm quệt bột lên mũi nhau.

Trình Gia Đống giúp Minh Gia lau mặt, nhưng càng lau càng nhoe nhoét. Trình Vũ Phi cười: “Thôi thôi, em đừng động vào Minh Gia nữa!”.

Trình Gia Đống bĩu môi: “Haizz... người nào đó có con trai rồi nên em bị cho ra rìa”.

“Đúng vậy, em lúc nào cũng bị cho ra rìa cả!” Trình Vũ Phi vừa nói vừa quệt một ít bột lên mặt em trai, sau đó quay sang nói với Minh Gia: “Mẹ trả thù giúp con rồi nhé”.

Minh Gia thích chí cười ha ha.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của cả gia đình, mé sủi cảo lớn đã hoàn thành, một nửa được đem hấp cách thủy, nửa còn lại đem luộc. Chẳng bao lâu, bọn họ đã ngồi quây quần bên bàn ăn hưởng thụ thành quả.

Minh Gia thỏa mãn cứ cười suốt, đôi mắt vốn to tròn híp lại thành một đường thẳng. Cả gia đình, trên mặt ai cũng viết rõ một chữ hạnh phúc.

Đối với An Diệc Thành và Trình Vũ Phi, đây là giờ phút mà họ đã chờ mong từ rất lâu rồi.

Có câu, niềm vui của kẻ này là nỗi buồn của người khác. Quả thật không sai.

Mồng Một, các cửa hàng đều không hoạt động, phố xá buổi tối cũng vắng vẻ và lạnh lẽo. Đối nghịch với bên ngoài, bầu không khí trong các quán bar vô cùng náo nhiệt, có lẽ ngày đầu năm ít nơi giải trí nên mọi người thường kéo hết tới đây, đặc biệt là giới thanh niên.

Lúc này, Hạ Tư Tư đang ngồi ở quầy bar uống rượu giải sầu. Hôm qua cô đã tới nhà An Diệc Thành, bắt gặp cảnh gia đình họ sum họp vui vẻ bên nhau, không một ai nhớ tới cô, lòng cô thật sự khó chịu. Cô nghĩ thế nào cũng không ra, vì sao kết quả lại như vậy? Rõ ràng cô là người yêu An Diệc Thành nhất, cô nỗ lực gần ấy năm mà chỉ nhận được cái kết này thôi ư? Cô không cam lòng, không phục! Tất cả bọn họ đều hạnh phúc, chỉ mình cô đau khổ, vì sao?

Không muốn để bố mẹ biết mình có chuyện buồn nên Hạ Tư Tư một mình ra ngoài, cô đã quá mệt mỏi khi cứ phải giả vờ vui vẻ rồi.

Nguyễn Ngô Minh vừa bước vào quán bar đã bị kích thích bởi sự náo nhiệt ở đây. Anh ta vào cảm thấy mình đúng là người nhìn xa trông rộng khi kinh doanh dịch vụ này. Tết nhất là thời điểm nhàm chán với khá nhiều người, quán bar trở thành điểm đến lý tưởng nhất của họ. Vậy mà trước đây Kỷ Bách Hiên còn nói “không ăn thua gì đâu”. Hừm, tốt nhất cậu ta nên tới đây mà tận mắt nhìn xem. Mọi người không đi bar chẳng lẽ lại ở nhà ôm ti-vi?

Đang đắc ý cười một mình, Nguyễn Ngô Minh chợt trông thấy Hạ Tư Tư. Anh ta nổi hứng thú, bèn tiến lại gần chào hỏi: “Hi, lâu lắm không gặp nhỉ!”

Hạ Tư Tư chống cằm, híp mắt nhìn người đàn ông bên cạnh: “Tôi chả thèm gặp cái đồ như anh!”

Nói rồi, cô ta lại tiếp tục uống rượu.

Nguyễn Ngô Minh ngồi xuống ghế bên cạnh: “Nhìn cô có vẻ không ổn định lắm, thất tình phải không?”

Ngay cả cái tên đàn ông này cũng nhận ra mình bị thất tình ư? Hạ Tư Tư càng thêm bực bội.

“Nguyễn Ngô Minh, anh nói xem tôi có gì không tốt? An Diệc Thành bị mù rồi sao?...”

“Tôi nói thật cô đừng buồn, thực ra Tư ca của tôi đã biểu hiện thái độ rất rõ ràng ngay từ đầu rồi. Anh ấy không hề để ý tới cô...”

Hạ Tư Tư tóm lấy tay anh ta: “Đồ khốn khiếp, anh nói bậy bạ cái gì thế hả?”

Nguyễn Ngô Minh hòa hoãn: “Được rồi, được rồi... tôi nói lung tung, tôi sai rồi, được chưa? Cô vừa xinh đẹp lại thông minh, người người yêu mến... Nhưng cô có thể bỏ tay ra trước được không?”

Hạ Tư Tư buông tay, tiếp tục uống. “Nếu tôi đúng là được người người yêu mến thì vì sao anh trông thấy tôi uống rượu lại không uống cùng tôi?”

Thấy bộ dạng đáng thương của Hạ Tư Tư, Nguyễn Ngô Minh mềm lòng, đồng ý cùng cô ta uống rượu giải sầu.

Hạ Tư Tư không ngừng than vãn, bản thân đã vì An Diệc Thành mà làm rất nhiều việc, suốt mấy năm qua chỉ một mực chờ đợi anh chứ không chịu hẹn hò với người khác.

Tất cả đều là cô tự làm tự chịu, Tư ca của tôi đâu có ép cô. Nghĩ trong lòng là vậy nhưng Nguyễn Ngô Minh không nói ra, mà lựa lời an ủi Hạ Tư Tư: “Ừ, tôi biết rồi. Tư ca không thích cô là do mắt anh ấy có vấn đề”.

“Đúng! Do anh ấy mắt kém! Cạn ly...”

Hai người họ vừa tán gẫu vừa uống rượu, mãi đến khi say mềm mới rời khỏi quán bar, lảo đảo dìu nhau đi tìm nhà nghỉ.

Sáng hôm sau, Hạ Tư Tư như nổi cơn điên khi tỉnh dậy. Cô ta giận giữ đá Nguyễn Ngô Minh từ trên giường lăn xuống đất.

“Đồ khốn nạn! Tôi phải giết anh!”

Vừa tỉnh dậy đã bị Hạ Tư Tư đuổi đánh nhưng Nguyễn Ngô Minh lại không dám chạy ra ngoài, chỉ có thể chạy từ góc này sang góc khác.

Nửa tháng sau đó, Nguyễn Ngô Minh sống trong thấp thỏm vì Hạ Tư Tư không ngừng truy sát. Chuyện âm ỉ này đến tai hai bên gia đình, bọn họ đều cho rằng đây là duyên phận, hơn nữa đều đang muốn con cái mình thành gia lập thất, vì thế lập tức thúc ép hai người kết hôn.

Cứ như thế, Hạ Tư Tư tự dưng trở thành “Nguyễn phu nhân”, Nguyễn Ngô Minh cũng tự dưng có vợ...

Nhiều năm về sau, khi nghĩ lại chuyện này, Hạ Tư Tư chỉ cảm thấy hoang đường. Cô vốn tưởng rằng, nếu An Diệc Thành cưới người con gái khác, mình sẽ đau khổ, sẽ dần vật vờ rất lâu. Nào ngờ, chỉ một sự cố bất ngờ lại có thể xoa dịu vết thương lòng kia. Sáng mùng Hai tết năm đó, nổi tức giận khiến cô quên bém mọi chuyện về An Diệc Thành. Một thời gian ngắn sau cô nhận ra, bản thân không còn cảm thấy khổ sở nữa.

Thế là, Nguyễn Ngô Minh lại bị gán thêm một tội danh: hủy hoại cơ hội thể nghiệm nỗi đau thất tình của Hạ Tư Tư.

...

Từ sau khi Trình Gia Đồng đến, nhóc Minh Gia liền đòi ngủ với cậu, còn “đuổi” Trình Vũ Phi về phòng của An Diệc Thành. Cu cậu đắc ý lao lên giường của mình, thì thầm hỏi Trình Gia Đồng: “Cậu, có phải bố mẹ ngủ cùng nhau thì sẽ sinh cho cháu một em gái không?”

Trình Gia Đồng day trán không biết đáp sao, nhưng thấy ánh mắt chờ mong của thằng bé, đành phải gật đầu.

Minh Gia thích thú reo lên một tiếng, rồi yên tâm nhắm mắt ngủ.

Bấy giờ, Trình Gia Đồng mới thở phào một hơi. Cậu ta chỉ sợ lòng hiếu kỳ của Minh Gia nổi lên, lại hỏi trẻ con được sinh ra thế nào thì thật hết đường giải thích.

Trình Vũ Phi tỉnh dậy giữa đêm, thấy vị trí bên cạnh trống trơn. Cô bật đèn bàn, An Diệc Thành không ở trong phòng. Giờ này anh có thể đi đâu?

Trình Vũ Phi xuống giường, đi ra ban công. Quả nhiên anh đang đứng đó, trong tay là điều thuốc hút dở. Cô có thể ngửi thấy mùi khói thuốc nồng nặc trong không khí, sàn nhà cũng vương đầy đầu mẩu thuốc lá.

Lúc xẩm tối, An Diệc Thành nhận được một cuộc điện thoại. Trình Vũ Phi để ý thấy từ sau cuộc điện thoại đó, anh bắt đầu trở nên trầm tư. Cô vòng tay ôm lấy anh từ phía sau: “Anh sao thế? Có chuyện gì phải không?”

An Diệc Thành dụi điều thuốc rồi vứt xuống đất. Anh nhắm mắt lại, cơ hồ vừa đưa ra một quyết định quan trọng.

“Đi ngủ.”

Trình Vũ Phi lắc đầu, không chịu buông tay.

An Diệc Thành đẩy cô ra, sau đó rời khỏi phòng, không thèm liếc nhìn cô lấy một cái. Trình Vũ Phi sững sờ một lúc lâu mới vội vã đuổi theo. Cô gọi tên anh, anh cũng không đáp lại. Đến khi cô đuổi kịp, thì anh đã lái xe ra khỏi ga-ra, phóng một đoạn đường thẳng tắp.

Trình Vũ Phi nhìn chằm chằm vào chiếc xe mỗi lúc một xa, lòng như lửa đốt. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tuy rất lo lắng, nhưng cô không muốn đánh thức Trình Gia Đồng và Minh Gia, nên lại quay về phòng ngủ. Chỉ có điều, cô không thể chợp mắt được nữa.

Cả ngày hôm sau, An Diệc Thành cũng không về.

Trình Vũ Phi nói với Minh Gia rằng An Diệc Thành đi công tác. Nhóc Minh Gia không mấy may nghi ngờ, vì chuyện này cũng thường xuyên xảy ra. Nhưng Trình Gia Đồng thì biết rõ chị gái mình đang nói dối.

Đợi nhóc Minh Gia đi làm bài tập, cậu ta mới ngồi xuống cạnh Trình Vũ Phi, hỏi: “Chị, anh về đi đâu?”

Trình Vũ Phi lắc đầu: “Chị không biết”.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

Trình Vũ Phi vẫn chỉ lắc đầu. Cô không biết, nhưng cũng không hy vọng có chuyện xảy ra. Gia đình cô vừa đoàn tụ, nếu có sóng gió gì xảy đến, cô nghĩ mình sẽ không chịu đựng nổi mất.

...

Hôm sau nữa, An Diệc Thành mới trở về, Trình Vũ Phi như trút được gánh nặng trong lòng. Thế nhưng, anh không nhìn cô lấy một cái, mà đi thẳng lên gác. Thấy vậy, cô lại càng thấp thỏm. Cô vội đuổi theo anh. Hai người vào phòng ngủ, An Diệc Thành xoay người lại, lạnh lùng nói: “Đóng cửa lại”.

Trình Vũ Phi làm theo, sau đó nhìn anh đầy lo lắng: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Hay là...”.

An Diệc Thành nhíu mày quay đi khiến cô im bật. Cô không hiểu cảm giác lúc này là gì, dường như anh chán ghét nhìn thấy cô, chán ghét nghe cô nói. Cô thật sự không muốn tin điều này. Cô hy vọng mình chỉ nhìn nhầm mà thôi.

Trình Vũ Phi ngồi xuống giường, chợt phát hiện mình đang rất sợ hãi.

An Diệc Thành ngồi trên ghế đối diện, giữa hai người chỉ cách nhau chừng một mét thôi, vậy mà cô lại có cảm giác xa lạ vô cùng.

“Trình Vũ Phi!”, anh đột nhiên lên tiếng, “Mấy ngày qua, em hạnh phúc không?”.

Cô gật đầu. Đương nhiên rồi, những người thân nhất đều ở bên cạnh, cả gia đình ai nấy đều vui vẻ. Cô chưa từng nghĩ mình lại có niềm hạnh phúc lớn đến vậy, mà người mang lại hạnh phúc cho cô chính là người đàn ông này.

An Diệc Thành nhếch môi cười. Nụ cười kỳ dị khiến Trình Vũ Phi bỗng thấy hoang mang. Rồi anh đứng dậy, tiến lại trước mặt cô. Trên người anh khoác một chiếc áo gió màu đen, toàn thân toát lên một phong thái lạnh lùng đáng sợ. Anh chìa tay ra, nâng cằm cô lên: “Em nói xem, em sẽ làm gì khi hận một người?”.

Trình Vũ Phi mở to mắt nhìn anh, cơ thể cứng đờ.

“Em đoán được, đúng không?” An Diệc Thành nói tiếp, trên mặt hiện lên nụ cười mỉa mai. “Khi hận một người, cách trả thù tốt nhất chính là cho người đó tất cả những thứ mà người đó muốn, rồi ở thời khắc người đó hạnh phúc nhất, hủy hoại toàn bộ!”

Trình Vũ Phi run rẩy. Những lời này đối với cô chẳng khác nào một cơn ác mộng, cô thà rằng mình chỉ đang nằm mơ mà thôi!

An Diệc Thành cảm nhận rõ cơ thể cô đang run lên, anh rút tay về, lấy khăn giấy lau ngón tay vừa chạm vào cằm cô.

“Anh... anh đang đùa em phải không? Anh đừng như vậy, em sợ lắm!” Cô giơ tay lên muốn túm lấy vạt áo An Diệc Thành, nhưng anh lùi lại, không để cô chạm vào.

“Đùa? Cô tưởng tôi sẽ phạm tội gian ở đây đùa với cô sao? Đủ rồi! Chẳng nhẽ cô còn chưa hiểu ý tôi? Thực lòng, tôi rất tò mò, cô cho rằng dựa vào đâu mà tôi phải đón nhận cô? Sao không thử nghĩ lại cho cẩn thận, hiện giờ thân phận của tôi là gì? Tôi là một trong những người đứng đầu Hoàng Thành, muốn kiểu phụ nữ nào mà chẳng được, cần gì phải chọn cô - kẻ năm xưa đã hãm hại tôi, khiến mẹ tôi qua đời sớm, tôi phải bắt đầu đi bỏ học? Tôi rất tỉnh táo, biết rõ ai đã gây ra mọi đau khổ ỉn, vì thế tôi luôn tự nhủ nhất định phải trả lại cho kẻ đó bằng hết. Đáng lẽ tôi chỉ muốn giày vò cô một chút, dạy dỗ cô một chút, nào ngờ cô lại phát hiện ra Minh Gia là con cô, tôi đành phải tương kế tựu kế thôi. Xưa kia mất đi con trai, có lẽ cô không có cảm giác rõ rệt cho lắm, nhưng hiện giờ thì sao? Ở bên cạnh Minh Gia lâu như vậy, bỗng dưng không được gặp nó nữa, có cảm giác sống không bằng chết không?”.

Trình Vũ Phi không ngừng lắc đầu, không muốn tin những lời anh nói, nhưng vì sao nụ cười của anh lại tàn nhẫn đến vậy?

An Diệc Thành nhìn cô bằng ánh mắt như đang nghe một câu chuyện tiếu lâm vô cùng hài hước.

“Em không tin... em không tin! Rõ ràng anh đã rất tốt với em, gia đình chúng ta rõ ràng vui vẻ như vậy...”

“Chính vì thế nên giờ cô mới đau khổ tột cùng chứ!” An Diệc Thành cắt đứt mộng tưởng của cô. “Thấy sao? Kế hoạch của tôi rất thành công phải không? Đây mới là mục đích của tôi, tận mắt chứng kiến giấc mộng của mình bị đập nát, có phải rất kích thích không?”

Nước mắt đua nhau rơi xuống, Trình Vũ Phi véo mạnh tay mình. Đau quá! Hóa ra đây không phải giấc mơ, là sự thật ư?

Nhưng vì sao chứ? Anh đối xử với cô tốt như vậy cơ mà? Từng ánh mắt, từng cử chỉ dịu dàng của anh, cô vẫn còn nhớ kỹ. Vì sao đột nhiên anh lại thay đổi? Vì sao tất cả lại trở thành một cái bẫy?

“An Diệc Thành, anh... anh không thể đối xử với em như vậy...”

“Không thể ư? Vì sao”, anh cười nhạt suy nghĩ logic của cô, “Cô ích kỷ quyết định sinh Minh Gia nhưng lại không nuôi nấng nó. Cô có thấy như vậy là rất tàn nhẫn không? Chẳng lẽ chỉ vì cô không biết nên thành người vô tội sao, mọi người phải thông cảm cho cô sao? Tôi nói cho cô biết, ngay từ đầu tôi đã muốn trả thù mẹ cô, trả thù cô. Tiếc rằng bố mẹ cô đã mất, không thể chứng kiến cảnh thằng con trai nghèo hèn năm xưa hiện giờ đã thành công thế nào. Nhưng không sao, vẫn còn hai chị em cô gánh chịu cơ mà. Vì thế tôi đã cố tình gài bẫy hai chị em trai cô, sau đó không chế cô, thỏa thích dằn vặt cô. Có điều, cơ thể cô thật sự không có gì thú vị, tôi đang muốn tìm một phương thức mới mẻ khác thì chính cô đã gợi ý cho tôi. Cô đã muốn nhận Minh Gia thì tôi cho cô thỏa nguyện. Có được rồi lại mất đi, đây mới là điều tàn nhẫn nhất. Cô nên tự cảm ơn bản thân vì đã khơi gợi ý tưởng báo thù này cho tôi! Hiện giờ có phải cô rất khổ sở không? Năm xưa một mình nuôi nấng Minh Gia, tôi cũng có cảm giác như vậy đây!”

Trình Vũ Phi không ngừng khóc. Cô tự nhủ, đây không phải là sự thật, anh tốt với cô như vậy, ngay cả khi cô bị dầu ăn bắn vào tay, anh cũng lo lắng, khi cô thấy Minh Gia chơi vui vẻ với Hạ Tư Tư, anh còn đến an ủi cô, thế thì làm sao anh có thể tàn nhẫn với cô cho được?

“Không... không thể nào... Anh không thể đối xử như vậy với em, Minh Gia, con của em...”

“Minh Gia chưa bao giờ là con của cô! Quá khứ không phải, hiện tại càng không phải, đừng nói đến tương lai!” An Diệc Thành lạnh lùng nhìn cô. “Cô đừng tỏ ra đáng thương trước mặt tôi, vô dụng thôi! Hiện giờ tôi đã đạt được mục đích, cô và Trình Gia Đồng có thể rút khỏi nhà tôi được rồi!”

Cô nhìn anh bằng ánh mắt hoảng loạn.

“Sao? Không muốn đi? Muốn kiếm được chút lợi ích? Đừng hòng! Một xu cũng không có cho cô đâu.” Nói xong, anh quay lưng bỏ đi. Nào ngờ, vừa mở cửa, anh liền trông thấy Trình Gia Đồng và Minh Gia đứng bên ngoài.

Nhóc Minh Gia nhìn anh, rồi nhìn Trình Vũ Phi. Cậu bé chạy vào trong phòng, vừa lau nước mắt giúp cô vừa nói: “Mẹ, mẹ đừng khóc... đừng khóc! Bố, bố mau khuyên mẹ đi, đừng để mẹ khóc nữa...”.

An Diệc Thành cau mày: “Đủ rồi Trình Vũ Phi! Tôi không muốn nhìn thấy hai chị em cô nữa! Mau rút đi!”.

Cả Trình Gia Đồng và Minh Gia đều tròn mắt nhìn anh. Một lúc lâu, Trình Gia Đồng mới định thần lại: “An Diệc Thành, anh có ý gì?”.

“Rất đơn giản, cậu không hiểu tiếng người sao?”

“Anh!” Trình Gia Đồng phẫn nộ. Cậu ta vào phòng, kéo Trình Vũ Phi ra ngoài.

Minh Gia hét lên: “Mẹ, mẹ đừng đi, mẹ đừng đi!”.

Trình Vũ Phi đẩy em trai ra, quay lại nhìn con trai. Thằng bé lao vào lòng cô: “Mẹ ơi, mẹ đừng đi...”.

Cô ngồi xuống ôm lấy Minh Gia. Đây là con trai cô, làm sao cô có thể bỏ nó mà đi?

Cảnh tượng này dường như đã tác động tới An Diệc Thành. Sắc mặt anh sa sầm lại: “Được lắm Trình Vũ Phi! Nếu cô còn không chịu đi, tôi sẽ báo cảnh sát. Chắc cảnh cô ngồi trong nhà đá cũng thú vị lắm!”.

Trình Gia Đồng lao tới trước mặt An Diệc Thành, nhưng tay vừa giơ lên đã bị anh tóm lấy: “Cậu có biết lúc bằng tuổi cậu tôi đang làm gì không hả?”. Anh cười châm chọc.

Trình Vũ Phi ôm lấy Minh Gia mà khóc. Cô không muốn đi, cô chỉ mới tìm thấy con đường của mình, cô còn rất nhiều việc phải làm. Cô đã hứa với con trai sẽ đưa con đến trường vào ngày khai giảng, cô muốn thằng bé được hưởng trọn vẹn tình yêu thương của mẹ. Vì sao ông trời không cho cô cơ hội ấy?

An Diệc Thành nửa cười nửa không: “Không đi phải không? Cô muốn cả hai chị em cũng ngồi tù chứ gì?”. Dứt lời, anh rút điện thoại ra.

Trình Vũ Phi đứng bật dậy, hoảng hốt nhìn người đàn ông trước mặt. Giờ khắc này cô mới dám tin, anh không đùa, anh thật sự muốn đuổi cô đi.

“Anh không cần gọi nữa!” Sắc mặt cô trắng bệch, bước chân lảo đảo.

Trình Gia Đồng vội đỡ lấy cô.

Minh Gia lắc tay áo bố: “Sao bố lại đuổi mẹ đi, sao bố lại đuổi mẹ đi?... Con ghét bố! Bố là người xấu! Con không cần bố nữa...”.

Nói rồi, cậu bé chạy theo Trình Vũ Phi.

An Diệc Thành giữ con trai lại: “Minh Gia, đứng lại!”.

Cậu bé giãy giụa: “Con ghét bố! Bố đuổi mẹ con đi!”.

Hai mẹ con vừa đoàn tụ với nhau chưa được bao lâu, rõ ràng bố con nói yêu mẹ, vì sao bây giờ lại đuổi mẹ đi? Cậu không muốn ở với bố nữa, cậu muốn đi cùng mẹ!

An Diệc Thành để mặc con trai chạy đi, anh đã sắp xếp người dưới nhà để giữ thằng bé.

Căn phòng yên tĩnh trở lại, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Vài giây sau, tiếng khóc lóc và la hét của Minh Gia ở dưới nhà vọng lên.

“Mẹ, mẹ ơi... mẹ đừng đi, đừng bỏ con đi...”

Trái tim An Diệc Thành quặn thắt lại. Anh rút ra một điều thuốc, châm lửa và lặng lẽ hút.

Một ngày trước.

Luật sư Ngô bị An Diệc Thành gọi dậy lúc trời còn chưa sáng rõ. Gặp nhau ở văn phòng, anh ta hết sức kinh ngạc khi nghe An Diệc Thành nói muốn lập di chúc. Còn trẻ như vậy sao đã lo tới chuyện hậu sự? Nhưng sự ngạc nhiên đó nhanh chóng tan biến trong vài giây, anh ta lại khôi phục dáng vẻ bình thường. Làm một luật sư, điều anh ta cần quan tâm là cung cấp dịch vụ về pháp luật cho khách hàng, những chuyện riêng tư khác không nên hỏi tới.

Theo yêu cầu của An Diệc Thành, toàn bộ tài sản bao gồm tiền mặt, cổ phiếu, bất động sản đứng tên anh đều giao lại cho Minh Gia.

Luật sư Ngô soạn thảo một bản di chúc hoàn chỉnh trên máy tính xách tay, sau đó đưa tới trước mặt An Diệc Thành: “Giám đốc An, anh xem thể này đã được chưa?”.

An Diệc Thành đọc lại một lượt rồi nói: “Bổ sung thêm một điều nữa, trước khi Minh Gia tròn mười tám tuổi, mọi thứ của thằng bé đều do người giám hộ toàn quyền xử lý”.

“Người giám hộ?” Luật sư Ngô lấy làm lạ.

An Diệc Thành liếc nhìn anh ta một cái, khiến anh ta lập tức im miệng. Nhưng một lát sau, anh ta không nhịn được lại lên tiếng nhắc nhở: “Toàn bộ?”.

Đây là một khối tài sản khổng lồ, ngộ nhỡ người giám hộ kia có ý đồ xấu...

“Toàn bộ!”

Thái độ kiên quyết của An Diệc Thành khiến luật sư Ngô nhận ra mình đã lo bò trắng răng.

Trời vừa sáng cũng là lúc công việc xong xuôi, An Diệc Thành ký tên vào bản di chúc rồi giao lại cho luật sư.

Anh rời khỏi văn phòng, lên xe nhưng không khởi động mà ngồi thất thần hồi lâu. Chỉ có giao tất cả cho Minh Gia, Trình Vũ Phi mới tin rằng anh thật sự muốn đuổi cô đi.

Trong xe vừa tối vừa ngọt ngào bởi mùi khói thuốc, chỉ có ánh đèn neon yếu ớt từ phía xa hắt vào.

Cô cũng là một tia sáng trong cuộc đời ảm đạm của anh, khiến mặt hồ tĩnh lặng trong lòng anh lấp lánh như ánh cầu vồng.

An Diệc Thành lái xe rời khỏi nhà chưa được bao lâu thì nhận được điện thoại của tài xế, thông báo đã “hộ tống” Minh Gia đến nhà Trình Vũ Phi an toàn. Trong khi đó, nhóc Minh Gia cứ tưởng mình đã thực hiện “tẩu thoát” thành công, không hề hay biết An Diệc Thành đã sắp xếp người âm thầm theo sau để bảo vệ mình.

Việc kinh doanh dưới tay Lục Trạ Gian và Hạng Thiên Dật vừa xảy ra sơ suất lớn. An Diệc Thành vốn tưởng hai người họ có thể xử lý ổn thỏa, nào ngờ mọi chuyện không hề đơn giản. Kẻ đối phó với họ có mục đích lớn hơn, đó là nhắm vào toàn bộ hệ thống Hoàng Thành. Đang trong thời điểm nhạy cảm về vấn đề chính trị, nếu để các bên đối thủ nắm được sơ hở của Cố Trường Dạ, Hoàng Thành chắc chắn khó qua được cửa ải bị thanh tra.

Xảy ra chuyện lớn như vậy mà đến tận hôm trước, Kỷ Bách Hiên gọi điện thông báo, anh mới biết. Anh lập tức đi hỏi Cố Trường Dạ lý do, và câu trả lời mà anh nhận được là: “Vì cậu vừa có gia đình, cậu có vợ, có con. Tôi hiểu cảm giác này”.

Đúng vậy, nếu anh chỉ có một mình, không phải chăm sóc ai, không phải bảo vệ ai, Cố Trường Dạ nhất định sẽ không kiêng dè gì mà giao những công việc mạo hiểm cho anh.

An Diệc Thành nghe được đáp án, chỉ im lặng cười. Mấy năm trở lại đây, Cố Trường Dạ thay đổi rất nhiều, cách hành xử không còn cố chấp và lạnh lùng như trước, hơn nữa còn thường xuyên nói với các anh em, làm việc gì cũng phải chừa lại ỳnh một con đường sống sau này.

“Cậu cảm thấy Hạng Thiên Dật có ý định phản bội tôi không?” Cố Trường Dạ đột nhiên hỏi.

Hiện tại, Hạng Thiên Dật vẫn chưa quay về tổng công ty mà ở bên cạnh giám sát Lục Trạ Gian theo lệnh của Cố Trường Dạ. Vài năm gần đây, thành kiến của Lục Trạ Gian đối với Cố Trường Dạ ngày càng nhiều, để phòng ngừa mọi khả năng xấu có thể xảy ra, Cố Trường Dạ sai Hạng Thiên Dật đi theo Lục Trạ Gian để theo dõi động tĩnh của anh ta. Nhưng sau đó, hai người họ lại thân thiết với nhau.

An Diệc Thành ngẫm nghĩ một lát rồi kiên định đáp: “Không”.

Cố Trường Dạ không hỏi thêm gì nữa. Nhưng khi An Diệc Thành vừa bước ra đến cửa, lại nghe thấy anh ta lên tiếng: “Nếu vì phụ nữ thì sao?”.

An Diệc Thành không trả lời. Anh dám chắc bản thân Cố Trường Dạ đã tự biết đáp án thế nào. Hơn nữa, anh tin vào con người Hạng Thiên Dật. Cuộc đời của anh ta có rất nhiều điểm tương đồng với anh. Trước kia, Hạng Thiên Dật phải một mình chăm sóc cho người mẹ điên của mình, cuộc sống cơ cực chẳng khác ăn xin là bao. Về sau, tình cờ gặp được Cố Trường Dạ nên anh ta mới có được ngày hôm nay. Đối với Hạng Thiên Dật mà nói, Cố Trường Dạ chính là ân nhân. Cho dù có vì chuyện tình cảm, anh ta cũng sẽ không phản bội lại ân nhân của mình.

Giống như chính bản thân anh cũng vậy, giữa lúc cuộc đời anh lâm vào bước đường cùng, Cố Trường Dạ đã ra tay giúp đỡ. Chỉ một câu “Cậu có muốn cứu con trai không?” của Cố Trường Dạ cũng khiến anh mang ơn cả đời. Lúc ấy, anh đã tự nhủ với lòng mình, sẽ làm mọi việc có thể để trả ơn người đàn ông này.

Và hôm nay chính là lúc anh phải thực hiện điều đó.

Trình Vũ Phi từ lúc trở về nhà cứ như người mất hồn, không nói gì, không làm gì. Cô thấy mình đúng là một kẻ nhu nhược hết thuốc chữa. Đến tận giờ này cô vẫn cho rằng tất cả những chuyển biến kia là thật, cho rằng anh thật lòng với mình. Rõ ràng cô đã cảm nhận được nụ cười ầm áp của anh, cử chỉ yêu thương của anh, rõ ràng cô đã có thể chạm tay vào trái tim anh, vì sao cuối cùng lại biến thành thế này?

Trình Gia Đồng không dám hỏi cô bất cứ chuyện gì. Mọi chuyện đã rõ như ban ngày, từ đầu tới cuối, An Diệc Thành chỉ diễn kịch, cuối cùng anh ta đã đạt được mục đích, khiến chị gái cậu đau khổ.

Sáng sớm hôm sau, Trình Gia Đồng mở cửa, vô cùng ngạc nhiên khi trông thấy nhóc Minh Gia. Cậu ta nhìn ra bên ngoài quan sát, không có ai khác, liền vội vàng kéo thằng bé vào nhà.

“Cậu, mẹ cháu đâu?”

Nghe thấy giọng nói của con trai, Trình Vũ Phi từ trong phòng ngủ chạy ra. Hai mẹ con ôm chầm lấy nhau.

Minh Gia khóc nức nở rất lâu, đến nỗi áo của Trình Vũ Phi ướt nhèm. Cô xoa đầu con trai: “Minh Gia, con không nên một mình chạy đến đây như thế, ngộ nhỡ gặp người xấu thì sao?”.

Cậu bé méo mào: “Nếu không trốn ra khỏi nhà, con sẽ không gặp được mẹ”.

Trình Vũ Phi cắn chặt môi, cố gắng kìm nén nỗi đau.

“Nhưng... bố con biết sẽ rất tức giận.”

“Bố không ở nhà. Mẹ, mẹ đừng đuổi con đi!”

Trình Vũ Phi lại kéo con trai vào lòng, tựa cằm vào đầu thằng bé. Cô làm sao có thể đuổi con trai mình đi được chứ? Thằng bé là máu thịt trên người cô, mất đi nó, cô là kẻ đau đớn hơn bất kỳ ai.

Minh Gia vùi đầu trong lòng mẹ, cảm nhận được rõ ràng mẹ rất yêu mình. Chuyện này là bố làm sai, nhất định thế, ngay từ đầu bố đã nói dối mẹ. Lỗi tại bố...

“Bố không tốt. Mẹ, con nhất định sẽ đứng về phía mẹ!”

Đợi một lát cho Minh Gia bình tĩnh lại, Trình Vũ Phi mới ôm thằng bé về phòng, dỗ thằng bé ngủ. Sau đó, cô cứ ngồi chờ đợi bên giường nhìn con trai.

Trình Gia Đồng đứng ngoài cửa phòng, gõ nhẹ mấy tiếng.

Trình Vũ Phi quay đầu lại, trông thấy em trai, liền đứng dậy đi theo ra ngoài.

“Sao thế?”

“Chị, chị không muốn xa Minh Gia phải không?”

Cô gật đầu.

“Vậy thì chúng ta bỏ trốn!” Trình Gia Đồng kiên định nói.

Trình Vũ Phi mở to mắt nhìn em trai.

“Em nghĩ kỹ rồi”, Trình Gia Đồng nói, “Với thể lực hiện giờ của An Diệc Thành, dù chúng ta có đòi quyền nuôi con cũng không thắng được anh ta. Cách duy nhất là rời khỏi đây, đến một nơi thật xa khiến anh ta không thể tìm ra được. Chị không cần lo cho tương lai của em, ở đâu cũng sống được cả, hơn nữa sinh sống ở những thị trấn nhỏ có khi còn thoải mái hơn”.

Trình Vũ Phi nắm chặt vạt áo: “Em định đưa chị và Minh Gia cùng bỏ trốn?”.

Trình Gia Đồng gật đầu.

Vũ Phi cảm thấy cơ thể mình đột nhiên cứng đờ, lát sau, cô không ngừng lắc đầu. Cô không muốn làm vậy! Lý do gì cô cũng không rõ, nhưng trực giác cô bài xích giải pháp của em trai.

Trình Gia Đồng nhíu mày: “Chẳng lẽ đến lúc này chị vẫn còn yêu anh ta? Người đàn ông đó vốn dĩ chỉ lừa gạt chị mà thôi. Chị đừng mong đợi điều gì từ anh ta nữa. Chúng ta đưa Minh Gia bỏ trốn thôi...”.

Trình Vũ Phi trầm mặc, đúng là cô muốn ở bên cạnh con trai, nhưng...

“Em để chị suy nghĩ...”

Chắc chắn sẽ có biện pháp khác tốt hơn.

Thật sự có ư?

Minh Gia tỉnh dậy, Trình Gia Đồng liền làm công tác tinh thần cho thằng bé.

“Cháu có muốn sống cùng mẹ và cậu không?”

Minh Gia lập tức gật đầu.

Trình Gia Đồng lại nói: “Vậy cháu theo mẹ và cậu rời khỏi đây được không?”

Rời khỏi đây?

Minh Gia ngơ vực nhìn cậu mình. Rời khỏi đây nghĩ là sao?

Thấy vẻ ngơ ngác của thằng bé, Trình Gia Đồng giải thích: “Chúng ta đến một nơi khác sinh sống nhé”.

Minh Gia hỏi lại theo phản xạ: “Sẽ phải xa bố ă?”.

Trình Gia Đồng sưng sốt giây lát rồi gật đầu.

Minh Gia cúi gầm mặt: “Ồ cùng mẹ và cậu thì cháu sẽ không được gặp bố sao?”.

“Ừm.”

Hai mắt cậu bé bỗng hoen đỏ, nhưng không có nước mắt chảy xuống. Cậu muốn có mẹ, nhưng vì sao có mẹ thì lại không có bố? Cho dù hiện tại cậu cảm thấy giận bố vì bố đuổi mẹ đi, nhưng cậu không hề muốn rời xa bố. Mọi người đều nói bố làm việc vất vả vì muốn cho cậu cuộc sống tốt nhất, cậu không thể bỏ bố lại một mình được.

Trình Gia Đồng còn muốn thuyết phục, nhưng thấy Minh Gia lặng lẽ khóc, đành từ bỏ ý định. Hai mẹ con họ ngay cả thái độ lúc từ chối cũng giống nhau.

Trình Gia Đồng không gượng ép nữa, chỉ phân tích tình hình hiện tại cho Trình Vũ Phi hiểu, tranh thủ lúc An Diệc Thành vắng nhà để đưa Minh Gia bỏ trốn, đây là cơ hội duy nhất.

Trình Vũ Phi một mực giữ im lặng. Nhóc Minh Gia cũng không nói chuyện với Trình Gia Đồng nữa mà chỉ theo sau mẹ mình.

Trình Vũ Phi xoa đầu con trai, hỏi: “Minh Gia, lúc con đi, bố không có ở nhà hả?”.

Thằng bé lắc đầu: “Không ă”.

Cô nhắm tính thời gian. Giờ này đáng lẽ An Diệc Thành đã phải tới đón Minh Gia rồi mới đúng! Hôm ấy, thái độ của anh quyết liệt như vậy, rõ ràng không muốn để cô gặp con trai nữa. Nếu biết thằng bé tới gặp cô, anh nhất định sẽ đến đón về.

Vậy sao giờ này anh còn chưa xuất hiện?

Ngày đầu tiên.

Ngày thứ hai.

Ngày thứ ba.

Ngày thứ tư...

An Diệc Thành vẫn không đến.

Trình Gia Đồng đã bắt đầu thu dọn hành lý. Minh Gia thấy vậy, lòng càng rầu rĩ, cả ngày không nói câu nào.

Thái độ do dự của chị gái khiến Trình Gia Đồng vô cùng sốt ruột: “Chị! Chị mau quyết định đi, bỏ qua cơ hội này, chị sẽ vĩnh viễn không được gặp Minh Gia nữa đâu!”.

Trình Vũ Phi bỗng lên tiếng: “Chị cảm thấy rất kỳ lạ! Dựa vào tính cách của anh ấy, kiểu gì cũng sẽ đến bắt Minh Gia về, vì sao mấy hôm rồi mà anh ấy vẫn không xuất hiện?”.

“Chắc là có việc không thể trì hoãn ở công ty nên anh ta chưa thể về ngay được thôi!” Trình Gia Đồng hoàn toàn không bận tâm tới vấn đề này.

Có việc không thể trì hoãn?

Trình Vũ Phi thầm nhắc lại những lời này. Có chuyện gì quan trọng đến mức anh không phát hiện ra con trai bỏ nhà đi? Không đúng! Cho dù anh chưa về nhà, nhưng chắc chắn vẫn có người thông báo tình hình nhóc Minh Gia cho anh.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

An Diệc Thành đã biết con trai ở đây nhưng thờ ơ không đến đón, thật sự do có việc bận, hay là... anh vốn dĩ dự tính sẵn như vậy?

Trình Vũ Phi lại nghĩ đến cuộc điện thoại chiều hôm đó. Lòng cô nóng như lửa đốt, dự cảm không hay càng lúc càng mãnh liệt. Cô run rẩy cầm điện thoại gọi lên cho anh, hết lần này tới lần khác, đều không liên lạc được.

Thấy sắc mặt cô hoảng loạn, Trình Gia Đống lo lắng hỏi: “Chị sao thế?”.

Trình Vũ Phi không trả lời, gần như ngay lập tức, cô ôm lấy con trai, lao ra khỏi nhà.

Ngồi trong taxi, Minh Gia một mực cúi đầu, đôi tay nhỏ không ngừng xoa vào nhau, để lộ vẻ bất an.

“Mẹ ơi, mình đi đâu đây? Mẹ con mình đừng bỏ bố lại một mình được không?”

Trình Vũ Phi gật đầu: “Ừ, mẹ con mình sẽ không bỏ bố lại, cũng sẽ không để bố rời xa mẹ con mình”.

Trình Vũ Phi ơi là Trình Vũ Phi, lẽ ra mày phải tin tưởng anh ấy mới đúng chứ! Anh ấy tuyệt đối không phải là người như vậy. Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì...

Minh Gia gật đầu, khuôn mặt nhăn nhó bấy giờ mới nhoẻn cười.

Hai mẹ con về đến biệt thự, những người làm trong nhà đều không thấy đâu, mà chỉ có một vài người lạ mặt bảo vệ bên ngoài. Bọn họ nhìn Trình Vũ Phi đầy cảnh giác, nhưng cũng không nói gì, để mặc cô vào.

Căn nhà trống trải hệt như lòng cô lúc này. Cô nắm tay Minh Gia, dịu dàng an ủi thằng bé: “Mẹ con mình ở đây đợi bố về nhé”.

Minh Gia gật đầu.

“Ngoan quá!”

Chỉ cần anh trở về, dẫu phải chờ bao lâu, cô cũng sẵn lòng. Hơn nữa, không phải chỉ mình cô chờ đợi, mà còn có con trai nữa.

Buổi tối, sau khi dỗ Minh Gia đi ngủ, Trình Vũ Phi sang phòng của An Diệc Thành. Chỉ ở đây được vài ngày nên cô cũng không quen thuộc lắm. Nhưng cứ nghĩ đây là phòng của anh, cô lại cảm thấy thoải mái.

Căn phòng không quá rộng, đồ đạc không nhiều. Cô khẽ chạm tay vào tất cả mọi thứ, từ bàn làm việc, ghế, đến chiếc sofa nhỏ, giường... Mỗi một đồ vật đều lưu lại vết tích của anh, đều là kiểu cách anh thích. Đi đến cạnh tủ quần áo, Trình Vũ Phi mở ra xem, bên trên treo kín những bộ vest và sơ mi, phía dưới có vài ngăn kéo nhỏ đựng tất, cà vạt...

Cô vuốt ve tất cả những thứ ấy, cơ hồ như được gần anh thêm một chút... Khi mở ngăn kéo cuối cùng ra, cô ngay lập tức bị thu hút bởi một vật. Cô cầm lên xem, xem rất lâu...

Toàn thân cô run rẩy, cảnh tượng tám năm trước như ủa về trước mặt.

Cô ngã khuỵu xuống, tựa người vào tủ mà khóc.

Cuối cùng, cô lau hết nước mắt, mỉm cười khẽ nói: “An Diệc Thành! Anh là tên khốn!”.

Những người lạ mặt ngoài kia đã rời khi hết từ sau khi mẹ con Trình Vũ Phi đến. Hiện giờ trong căn biệt thự rộng lớn chỉ còn hai người họ. Một người chờ bố, một người chờ chồng. Họ luôn tin rằng, người đó nhất định sẽ về.

Chờ đợi là một việc vô cùng đáng sợ, bởi lẽ chúng ta không biết người kia có trở về hay không.

Thế nhưng, chờ đợi cũng là một điều hạnh phúc, bởi vì ít nhất cũng có một người đáng để chúng ta cam tâm tình nguyện ngóng chờ.

An Diệc Thành lái xe về nhà trong bộ dạng thương tích đầy mình.

Chuyện của Hạng Thiên Dật tương đối gọn nhẹ, đám người kia không lợi dụng được anh ta để đánh đổ Hoàng Thành. Về phần anh ta giả vờ ngớ ngẩn, Cố Trường Dạ hẳn có cách giải quyết. Tuy nhiên, vấn đề từ phía Lục Trạm Giang thì không đơn giản chút nào. Cuộc ẩu đả này khiến rất nhiều người bị thương, ngay cả Lạc Minh Khải cũng phải vội vã trở về tiếp ứng.

Cũng may, tất cả đều đã qua, hơn nữa có thể nhân cơ hội này để “dần mặt” những kẻ đang dòm ngó Hoàng Thành.

Lúc đó, Cố Trường Dạ nhìn anh và nói: “Thực ra cậu không cần tới đây”.

“Em biết, nhưng đây là lần cuối cùng.”

Đúng vậy, lần cuối cùng anh dốc sức vì Cố Trường Dạ, coi như trả món nợ ân nghĩa nhiều năm về trước. Từ nay về sau, anh sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ vợ và con trai, đó mới là người quan trọng nhất trong đời anh.

Cố Trường Dạ đương nhiên nghe ra ý tứ này, anh ta mỉm cười gật đầu. Sau này, chắc chắn sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa.

Xe dừng trước cửa nhà, An Diệc Thành cảm thấy toàn thân ê ẩm, quần áo ướt đẫm mồ hôi lẫn mùi máu tanh. Anh ngược lên nhìn ngôi nhà tối om, lòng chợt thấy trống trải.

Người là do anh đuổi đi, giờ buồn thì trách được ai đây?

Anh từng nghĩ đến khả năng tồi tệ nhất rằng mình không thể trở về, vậy thì cứ để cô đưa Minh Gia bỏ trốn. Cô hận anh cũng được, miễn là cô có thể sống yên ổn đến cuối đời.

Hiện giờ đã bình an trở về, anh sẽ chủ động xin lỗi cô. Anh nhất định sẽ không bao giờ khiến cô phải chịu tủi hờn thêm một lần nào nữa, anh cũng có thể dùng cả đời mình chờ đợi sự tha thứ từ cô.

Anh rất mệt, vô cùng mệt. Nhưng chỉ cần nghĩ tới tương lai, lại cảm thấy mừng rỡ không gì sánh bằng. Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, đối với anh lại là quãng thời gian khổ sở nhất.

Anh lê đôi chân rã rời, từng bước một, lên cầu thang. Lúc này anh chỉ muốn ngủ một giấc thật say, sau đó bắt đầu một ngày mới, một ngày tươi đẹp tràn đầy hy vọng. Anh sẽ có lại tất cả những gì anh từng sở hữu, vợ, con, thậm chí có thể đáp ứng yêu cầu của Minh Gia, sinh cho thằng bé một đứa em gái.

Bức tranh tươi đẹp đến nhường nào.

An Diệc Thành uể oải đẩy cửa phòng ngủ, bỗng nghe thấy tiếng nói truyền đến: “Anh về rồi?”.

Giọng điệu bình tĩnh, dịu dàng, hết như người vợ đang chờ chồng đi làm trở về.

An Diệc Thành sững sờ đứng yên, cơ hồ quên mất nỗi đau thể xác giày vò này giờ. Anh cho rằng mình đang gặp ảo giác, nhưng không phải, một bóng người chậm rãi tiến về phía anh. Anh vội vã bật đèn.

Trình Vũ Phi đang mỉm cười nhìn anh. Trông thấy vết máu, cô khẽ nhíu mày. Cô tiến sát đến trước mặt anh: “Cuối cùng anh đã về rồi!”

Cô biết mà, cô biết nhất định anh sẽ về mà. Thế nên, cô một mực duy trì tư thế đợi, cho dù đã nghe thấy tiếng xe, tiếng bước chân, cô vẫn ngồi yên trong phòng, đợi anh tự mở cửa vào. Chỉ có như vậy, cô mới dám xác định thật sự là anh, chỉ có như vậy, cô mới không cảm thấy thất vọng.

An Diệc Thành chạm nhẹ lên má cô. Đúng rồi, chính là cô, không phải ảo giác. Anh kéo cô vào lòng, ôm thật chặt.

“Anh là đồ khốn nạn!” Cô ghen ngào.

An Diệc Thành khẽ cười: “Khốn nạn thì buông anh ra”.

“Em không buông!”

“Không chê bẩn à?”

“Có. Mau đi tắm đi!”

An Diệc Thành định bỏ cô ra, nhưng cô lại ôm chặt hơn, nhỏ giọng nỉ non: “Để em ôm anh thêm lúc nữa”.

Lát sau, anh mới hỏi: “Không hỏi tại sao ư?”.

“Không”, cô rời khỏi ngực anh, “Chỉ cần anh quay về, đó đã là món quà quý giá nhất dành cho em rồi, những thứ khác em không quan tâm”.

An Diệc Thành cẩn trọng lau nước mắt trên gương mặt gầy gò của cô, lòng như quặn thắt. Từ giờ trở đi, anh sẽ không để cô phải rơi lệ nữa. Người phụ nữ của anh sẽ chỉ có niềm vui thôi.

Trình Vũ Phi tươi cười: “Mau đi tắm! Bẩn chết đi được!”

“Ừ.” Anh cúi xuống nhìn người mình, rồi đi vào phòng tắm.

Trình Vũ Phi đứng lặng người, nước mắt lại lặng lẽ rơi. Giờ phút này, cô mới thật sự cảm nhận được niềm hạnh phúc ủa về, tất cả đều được như ý nguyện của cô.

Trong ngăn kéo cuối cùng kia là một tấm ga trải giường trắng, cũ kỹ và ngả màu. Rõ ràng nó được giữ ở đây lâu lắm rồi. Nhưng khi trải tấm ga ra, cô ngỡ ngàng nhìn thấy một vết máu...

Tám năm trước, một phút nông nổi nhưng kiên định, cô đã trao thứ quý giá nhất của đời người con gái cho anh, sau đó vội vàng bỏ đi trong sợ hãi.

Cô không biết rằng, anh cũng nâng niu món quà của cô, cẩn thận giữ gìn ngần ấy năm trời.

Một trái tim si tình, đối với nhiều người, đó chỉ là biểu tượng cho sự ngu ngốc. Nhưng nếu trái tim ấy được trao ột người biết trân trọng, nó sẽ trở thành biểu tượng của hạnh phúc.

Trình Vũ Phi không rõ năm xưa người con trai ấy đã ôm tâm trạng gì khi bí mật mang giấu tấm ga trải giường, nhưng khi nhìn thấy nó, cô đã biết, mọi đau khổ mà bản thân đã chịu đựng trong quá khứ đều đáng giá.

Cô nguyện lòng gánh chịu tất cả nỗi đau để nhận được tình yêu của người đàn ông này.

Gặp được anh là may mắn của cô.

Yêu, nhất định phải gặp đúng người thì hạnh phúc mới trọn vẹn. Giống như cây cối, phải đợi đến mùa xuân mới có thể nảy lộc đâm chồi.

Tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền ra. Khóe môi người phụ nữ lấp lánh nụ cười mãn nguyện.

Ngày mai, nhất định sẽ là một ngày tươi đẹp.

19. Chương 19: Ngoại Truyện

Khi em yêu anh.

Tiết Giai Nhu nằm chán nằm trên giường, mắt nhìn trần nhà, tay đặt trên bụng, nghĩ đến ánh mắt có phần kỳ lạ của chị dâu khi nhìn mình. Cô có gì không bình thường sao?

Chồng của cô, à không, chồng cũ của cô ngày mai sẽ đính hôn với người phụ nữ khác. Còn đứa con gái quý giá của cô thì ngày nào cũng khóc lóc đòi về với bố, cô đành phải chiều theo ý nó, đưa nó đến chỗ Từ Triệu Luân. Hiện giờ, cô vừa không có chồng, vừa không có con.

Có lẽ người khác nghĩ rằng, cô phải khóc lóc, ủ dột, rầu rĩ, thế mới là “thất tình một cách bình thường”. Cô dụi dụi mắt, không thể nào khóc được. Thực ra, cô chỉ cảm thấy có chút buồn phiền, không đến nỗi đau khổ lắm.

Tiết Giai Nhu ngồi dậy, trông thấy chiếc cân đặt góc phòng, bèn nhảy lên cân. Trời ạ, tăng những hai cân rưỡi. Tất cả đều do Từ Triệu Luân mà ra. Tên khốn đó muốn đính hôn thì đi mà đính hôn, nhưng vì sao còn phải làm ầm lên cho cả thành phố biết cô bị chồng bỏ chứ? Cô không tỏ ra đau khổ là việc của cô, thế nhưng người khác lại cho rằng cô đang cố nén đau thương! Thật nực cười.

Tiết Giai Nhu xem lại toàn bộ những bài báo đăng tin về lễ đính hôn của Từ Triệu Luân. Thông tin về người phụ nữ kia đầy đủ không sót một thứ gì, từ gia thế, thân phận cho đến chiều cao, cân nặng, nhóm máu.

Quả đúng là một mỹ nhân!

Cô nhìn vào bức ảnh cưới của họ, thầm nghĩ, đã kết hôn đâu mà làm quá, cứ như muốn cả thế giới này phải biết nhà họ Từ thừa tiền để tiêu không bằng.

“Từ Triệu Luân, tôi nguyên rửa anh vợ phải một người phụ nữ giả tạo, trước mặt anh thì dịu dàng nét na, sau lưng thì lăng lơ ngoa ngoắt...” Tiết Giai Nhu vừa lẩm bẩm vừa giẫm lên những tờ báo kia để trút giận.

Sống trên đời, hạnh phúc nhất là được ăn no ngủ kỹ. Cô đã ăn no rồi, bây giờ nên đánh một giấc thật say mới được.

Hôm sau, Tiết Giai Nhu bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cô bực bội lần tìm điện thoại, đang định nạt nộ đối phương quấy rầy giấc ngủ của mình thì đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói hoảng hốt: “Phu nhân, có chuyện rồi...”.

Tiểu Trương?

Tiểu Trương là trợ lý của Từ Triệu Luân, đồng thời là người duy nhất vẫn còn gọi cô là phu nhân! Trí nhớ của anh ta thật tệ!

Tiết Giai Nhu chưa kịp lên tiếng thì Tiểu Trương đã nói tiếp: “Nhân nhân bị thương rồi”.

“Cái gì?” Tiết Giai Nhu ngồi bật dậy, “Đang ở đâu?”.

Cúp máy, cô vội vội vàng vàng thay đồ rồi đến địa điểm mà Tiểu Trương thông báo.

Đây là một khách sạn cao cấp vào bậc nhất nhì thành phố, nhà họ Từ đã bao trọn đại sảnh để tổ chức lễ đính hôn cho Từ Triệu Luân.

Tiết Giai Nhu nhân tiện quan sát hội trường đã được trang hoàng lộng lẫy, cảm thấy thô tục không gì sánh được! Gu thẩm mỹ của Từ Triệu Luân xuống cấp tệ hại quá! May mà cô đã rời bỏ anh ta, nếu không cũng sẽ bị liên lụy mất.

Nhìn chán chê một hồi, Tiết Giai Nhu vào thang máy lên tầng năm.

Hôm nay, nữ chính Bạch Hiểu Đình thử trang phục lần cuối, thế nhưng bộ váy xa hoa của cô ta đã bị cắt thùng lỗ chỗ, trông rất thê thảm. Bạch Hiểu Đình vừa bực vừa tủi thân. Cô đã cố gắng đối xử tốt với Nhân Nhân, thậm chí vô tư coi nó như con gái ruột của mình mà chăm sóc. Rõ ràng mấy hôm trước còn vui vẻ, chẳng hiểu hôm nay làm sao, con bé lại năng nặc đòi đến đây, rồi cầm kéo cắt tan nát bộ váy của cô. Thấy bộ váy đính hôn của mình không thể dùng được nữa, cô tức giận mắng Nhân Nhân vài câu, nào ngờ con bé khóc ầm lên, còn nói sẽ tự cắt áo của mình để bồi thường cô. Sau đó, tay cầm kéo không chắc, tự làm mình bị thương.

Tiết Giai Nhu đi tới nơi thì thấy Bạch Hiểu Đình và con gái mình đang đấu khẩu với nhau.

“Cô là người xấu, cô cướp bố cháu!”

Bạch Hiểu Đình tuy tức giận nhưng cũng không thể làm gì, dù sao Nhân Nhân mới chỉ năm tuổi. Có trách thì trách vợ cũ của Từ Triệu Luân, chẳng hiểu dạy dỗ con gái kiểu gì.

“Để cô đưa cháu đến bệnh viện nhé, tay cháu chảy máu rồi kìa.”

“Không cần! Cô là người phụ nữ xấu xa!”

“Mẹ cháu mới xấu. Dạy con hư thế này! Còn bé mà đã biết tính kẻ hại người khác...”

Đúng là tiểu thư khuê các, bị chọc giận như vậy mà cũng không để mất hình tượng.

Tiết Giai Nhu tiến lại bên cạnh Nhân Nhân: “Xin lỗi!”.

Nhân Nhân âm ức nhìn mẹ: “Con không làm gì sai, con không xin lỗi. Tại người phụ nữ xấu xa kia...”.

“Xin lỗi!” Tiết Giai Nhu nghiêm nghị.

Nhân Nhân cúi đầu, nhưng vẫn nhướng mắt lên quan sát, thấy mẹ vẫn nhìn chăm chăm mình, cô bé đành lên tiếng, giọng điệu rất không cam lòng: “Cháu xin lỗi cô”.

Bấy giờ Tiết Giai Nhu mới quay sang nhìn Bạch Hiểu Đình, cao giọng nói: “Con gái tôi được dạy dỗ thế nào không cần cô quan tâm, càng không đến lượt người khác dạy bảo nó...”.

Bạch Hiểu Đình phần nộ: “Cô cố tình!”.

Tiết Giai Nhu thật muốn tặng cho người phụ nữ này một cái tát. Hôm nay, tâm trạng cô vốn đã rất tệ, giờ còn bị vu oan giá họa. Điều khiến cô khó chịu nhất chính là Bạch Hiểu Đình có thể nhân cơ hội này mà “ăn vạ” Từ Triệu Luân. Quá lợi cho cô ta!

“Cô còn đứng đây làm gì? Cô muốn tôi cho cô thấy thế nào gọi là “cố tình” không?”

Bạch Hiểu Đình đúng là có phần kiêng dè ánh mắt này của Tiết Giai Nhu, đành phải quay lưng bỏ đi.

Mặc dù không vui, nhưng Tiết Giai Nhu vẫn phải thừa nhận, con người Bạch Hiểu Đình không đến nỗi nào, ít nhất thì cô ta không có ý đồ xấu, tính tình cũng chấp nhận được. Cô quay sang nhìn con gái mình, tay con bé vẫn chảy máu, thế mà nó ương bướng không chịu kêu đau lấy một tiếng.

“Giỏi giang quá nhỉ!”

Thật là ngu ngốc! Cô không hiểu vì sao có rất nhiều người hành động như vậy, sẵn sàng làm tổn thương chính mình để khiến người khác phải hổ thẹn. Cô tuyệt đối không bao giờ làm những việc đại dột như thế, có làm cũng làm người khác bị thương chứ không phải mình. Hổ thẹn với áy náy đáng mấy đồng chứ? Bản thân thấy sướng khoái là được rồi.

Nhân Nhân thấy mẹ tức giận, bèn nói: “Con không muốn bỏ đính hôn với cô ấy, không muốn cô ấy cướp bỏ đi”.

Nếu người phụ nữ kia xấu xa thì tốt biết mấy, cô bé có thể mách bố, có thể tố cáo tội trạng của cô ta cho bố biết. Đàng này, Bạch Hiểu Đình đối xử rất tốt với cô bé. Nhưng dù vậy, cô bé vẫn không thích người phụ nữ này.

“Thế con cứ ở đây chơi đi nhé, mẹ về”. Nói xong, cô xoay người bỏ đi.

Tiết Giai Nhu Nhân Nhân giữ tay cô lại: “Mẹ đừng đi, đừng bỏ con lại!”.

Nghiêm mặt: “Mẹ bỏ con lại lúc nào? Chính con chọn ở với mẹ, mẹ đưa con về nuôi, xong rồi con lại đòi theo bố, mẹ đưa con sang với bố. Mẹ làm gì sai hả?”.

Nhân nhân bật khóc, kháng kháng giữ tay mẹ không chịu buông: “Con muốn ở với cả bố và mẹ, giống các bạn khác ấy. Con cũng muốn!”.

“Yêu cầu này của con mẹ không đáp ứng được.”

Nhân Nhân càng khóc lớn: “Mẹ, mẹ đừng để bố với cô kia ở cùng nhau, con muốn cả nhà mình ở với nhau cơ...”.

Tiết Giai Nhu gạt tay con gái ra: “Tại sao? Tại sao mẹ phải vì con mà đi cầu xin người đàn ông kia quay lại? Tại sao mẹ phải vì con mà chịu âm ức cả đời? Từ nhỏ tới lớn con đã thấy mẹ khiến con phải thua thiệt cái gì chưa? Con muốn làm gì mẹ cũng cho, chỉ cần mẹ làm được là làm. Từ Nhân Nhân, mẹ nói cho con

biết, mẹ không nợ con cái gì. Mẹ không phải kiêu phụ nữ sẵn sàng vì con cái mà cam tâm tình nguyện giữ gìn hôn nhân kể cả khi cuộc sống không còn vui. Có trách thì con tự trách mình đã đầu thai nhầm ấy!”.

Nhân Nhân ngơ ngác cái hiểu cái không, càng khóc càng dữ dội.

Tiết Giai Nhu chợt thấy nực cười, tại sao mỗi người không tự sống theo cách mình muốn, tại sao cứ phải hy sinh bản thân vì người khác? Cô không như thế, bất kể trong tình bạn, tình yêu hay tình thân. Cô sẽ thật lòng đối đãi với một người mà không cần người đó đáp lại, nếu gặp người tri kỷ, cô sẽ thấy rất hạnh phúc, nhưng nếu không gặp được, cô cũng không suy sụp.

Tiết Giai Nhu ngồi xuống, khẽ nói với con gái mình: “Nhân Nhân, nghe mẹ nói, đừng bao giờ so sánh bản thân với người khác. Chỉ cần con thoải mái là được, mẹ có con đường của mẹ, con cũng sẽ có con đường riêng của con”.

Nhân Nhân đẩy cô ra: “Mẹ không tốt, mẹ không tốt...”.

Tiết Giai Nhu thở dài, đứng dậy bỏ đi. Nhưng bé Nhân Nhân lại đuổi theo, không ngừng khua chân múa tay đánh lên người cô. Cô gạt tay Nhân Nhân, nào ngờ con bé ngã bệt xuống đất.

Từ Triệu Luân ở đâu chạy đến, vội bế con gái lên đỡ dành: “Đừng sợ, bố đưa con đến gặp bác sĩ nhé”. Sau đó, anh ta trừng mắt nhìn cô một cái rồi đưa Nhân Nhân đi.

Nhìn hai bố con họ, trong lòng Tiết Giai Nhu bỗng nổi lên cảm giác lạnh lẽo.

Thời còn đi học, mỗi khi nghe Trình Vũ Phi kể chuyện gia đình, chuyện em trai, Tiết Giai Nhu lại nghĩ đến bản thân mình. Bố cô, Tiết Gia Hòa nuôi đến mấy người phụ nữ trong nhà, không ai là vợ chính thức, cũng không có vợ cả hay lẽ. Tiết Gia Hòa suy cho cùng vẫn là người có lương tâm, sinh con ra đều đón về nuôi. Mỗi lần đại gia đình sum họp, luôn có một vài người lạ hoắc mà Tiết Giai Nhu phải gọi là chị, là anh.

Tiết Gia Hòa vốn trọng nam khinh nữ, chỉ thích dành thời gian bên con trai. Tuy nhiên, mọi việc đều có ngoại lệ, ông ta rất quý hai cô con gái là Tiết Tĩnh Nhu và Tiết Giai Nhu.

Tiết Tĩnh Nhu có gương mặt thanh tú, vóc dáng mảnh mai, lại học giỏi, chơi đàn hay, khiến Tiết Gia Hòa rất ưng ý. Còn Tiết Giai Nhu có được tình cảm của bố chẳng qua là do may mắn. Cô là con út trong nhà, thời gian đó Tiết Gia Hòa đã nhiều tuổi, nên lại càng nuông chiều cô. Hơn nữa, Tiết Giai Nhu cũng hiểu mình được yêu quý một phần là bởi mẹ mình là người trẻ trung xinh đẹp nhất trong số các bà vợ của Tiết Gia Hòa.

Còn nhớ trước đây, mỗi lần đưa Từ Triệu Luân về nhà chơi, nghe anh gọi người đàn ông đáng tuổi ông mình là “bố vợ”, Tiết Giai Nhu lại cảm thấy nực cười.

Sinh ra và lớn lên trong một gia đình “đặc biệt” như thế, thử hỏi tính tình cô có thể ra sao? Cô chán ghét mọi thứ trong nhà mình, những lừa lọc toan tính, những dối trá giả tạo mà cô chứng kiến suốt thời thơ ấu, chẳng khác mấy bộ phim truyền hình trên ti-vi là bao.

Lâm Nghê là mẹ cô, bà biết rõ những ý nghĩ lớn vẩn trong đầu cô. Bà từng nói: “Con có thể chán ghét gia đình này, nhưng con không có tư cách khinh bỉ thân phận của mình”.

Nếu không phải bắt đắc dĩ, ai muốn đi theo một người đàn ông nhiều tuổi hơn mình cơ chứ? Xưa kia, Lâm Nghê từng có người yêu, từng đi làm công kiếm tiền trả học phí cho anh ta, nhưng cuối cùng, anh ta lại kết hôn với một cô gái khác để có lợi cho sự nghiệp của mình. Điều khiến Lâm Nghê tuyệt vọng nhất chính là anh ta đem bán mình cho Tiết Gia Hòa. Lúc ấy, anh ta nói: “Em đừng trách anh, đàn ông đều như vậy, ai cũng mong muốn được thăng tiến nhanh cả”.

Đúng vậy, đàn ông ai cũng như nhau, vậy thì còn gì để mà cầu xin nữa? Từ đó trở đi, Lâm Nghê trở thành người của Tiết Gia Hòa, toàn tâm toàn ý chăm sóc ông ta, sống an phận, không hoài niệm chuyện xưa.

Từ Triệu Luân bế Nhân Nhân đến phòng khám tư gần đó. Con bé ôm chặt lấy anh, mặt mếu máo mãi không thôi.

“Có đau không?” Từ Triệu Luân ân cần hỏi cô bé.

Nhân Nhân lắc đầu: “Con không đau”.

Từ Triệu Luân đặt con xuống băng ghế nhỏ, anh ngồi xổm trước mặt con, dịu dàng nói: “Sau này không được làm như vậy nữa biết không?”.

Nghe vậy, Nhân Nhân càng ầm Ức, không trả lời bố mà chỉ khóc nức nở.

“Làm sai còn khóc cái gì?”, Từ Triệu Luân lắc đầu, “Không được khiến mẹ tức giận nữa, nhớ chưa?”.

Nhân Nhân cúi kính: “Mẹ không tốt, không tốt...”.

Từ Triệu Luân thở dài: “Ừ, không tốt, đổi một người mẹ khác nhé?”.

Lần này, cô bé lập tức lắc đầu: “Không đổi!”.

Từ Triệu Luân tủm tỉm cười, sau đó nghiêm nghị nhìn con gái: “Nhân Nhân, con phải nhớ kỹ, muốn làm gì trước tiên phải nói với bố mẹ. Con không được làm những việc như hôm nay, tự ý làm hỏng váy của cô Bạch. Nếu con không thích cô Bạch thì nói với bố chứ, không được hành động như vậy”.

Nhân Nhân sụt sịt mũi, vẫn không chịu lên tiếng.

Từ Triệu Luân đành bó tay. Anh bế con gái lên, rời khỏi phòng khám. Nhân Nhân choàng tay qua cổ bố, thủ thỉ: “Nếu con bảo bố đừng cưới cô Bạch, bố có làm không?”.

“Con không thử thì làm sao biết”

“VẬY... bố đừng cưới cô Bạch nữa nhé!”

Từ Triệu Luân vỗ nhẹ lưng con gái: “Ừ”.

Hai bố con về đến nhà đã thấy bà Từ đợi ở cửa. Vừa rồi nhận được điện thoại của Từ Triệu Luân báo đã hủy lễ đính hôn, bà Từ tức giận vô cùng.

Nhân Nhân tụt xuống từ trên người bố, chạy về phía bà nội: “Bà nội, cháu nhớ bà lắm”.

Mặc dù không ưa con dâu, nhưng bà Từ lại rất yêu quý cô cháu gái này. Con bé vừa lanh lợi, vừa đáng yêu, ai gặp cũng thích. Thực ra, bà không phải người quá khó tính, chẳng qua tính cách Tiết Giai Nhu rất ít được lòng người khác. Trước đây, khi họ Từ và họ Tiết bắt đầu hợp tác làm ăn, hai nhà phải kết thông gia để tăng thêm độ mật thiết, bà Từ đã cố tình chọn Tiết Tĩnh Nhu làm con dâu mình. Có một cô con dâu thùy mị, nết na như vậy, có nằm mơ bà cũng cười thành tiếng. Đáng tiếc, đến ngày tổ chức lễ cưới, cô dâu lại biến thành Tiết Giai Nhu. Bà Từ phần nộ hỏi tội con trai, Từ Triệu Luân nói do mình uống say, làm chuyện có lỗi với Tiết Giai Nhu nên phải chịu trách nhiệm. Con trai đã nói vậy thì bà cũng không còn cách nào khác, phía nhà họ Tiết không mấy bận tâm, dù sao cả hai đều là con gái nhà họ. Mãi đến khi khoảng thời gian gần đây, biết chuyện hai vợ chồng Từ Triệu Luân xảy ra mâu thuẫn, bà Từ mới gọi con trai về nhà, thuyết phục anh ly hôn với Tiết Giai Nhu. Từ Triệu Luân đồng ý nhanh đến mức bà không khỏi kinh ngạc. Những tưởng lễ đính hôn với Bạch Hiểu Đình hôm nay sẽ suôn sẻ, nào ngờ.

Bà Từ ôm lấy cháu nội, tươi cười đáp: “Ngoan quá, bà nội cũng nhớ Nhân Nhân lắm”.

Nhân Nhân dụi đầu vào lòng bà, cười khúc khích. Chợt, bà Từ trông thấy vết thương trên tay cô bé: “Sao thế này?”.

“Tại cô Bạch xấu xa kia...” Nhân Nhân ầm Ức nói.

Bà Từ nhìn về phía con trai như thể thăm dò.

Từ Triệu Luân im lặng một lát rồi đáp: “Đúng vậy”.

Có lẽ đây là nguyên nhân con trai mình quyết định hủy hôn?

Nghĩ như vậy, bà Từ mới nguôi cơn giận.

Nhiều năm trước, khi bị ép phải kết hôn với con gái nhà họ Tiết, Từ Triệu Luân không có cảm giác gì đặc biệt. Từ nhỏ anh đã được bố dạy dỗ để trở thành người kế thừa sự nghiệp của gia đình, nên anh hiểu phải tận dụng mọi khả năng đem lại lợi ích kinh doanh. Cái ý nghĩ tình cảm nam nữ chỉ là thứ vô dụng đã ăn sâu vào tâm trí anh.

Anh không quá để ý tới chuyện cô vợ mà bố mẹ chọn inh là người thế nào. Dù sao anh cũng không có nhiều thời gian dành cho cô ta, chỉ cần cô ta biết thân biết phận, làm tròn trách nhiệm của mình là được. Sau khi gặp mặt Tiết Tĩnh Nhu, anh cảm thấy cô gái này không đến nỗi nào, là hình mẫu lý tưởng của đa số đàn ông. Vì thế, cuộc hôn nhân giữa hai người nhanh chóng được định đoạt.

Sự việc ngoài ý muốn xảy ra vào đêm Từ Triệu Luân tụ họp với bạn bè để chia tay cuộc đời độc thân. Uống được kha khá, anh liền tìm cớ ra ngoài kiếm chỗ nào hóng gió. Anh đi về phía ban công, không ngờ nơi này đã bị “chiếm đóng” bởi một cô gái xinh đẹp. Anh đứng im một lúc, suy đoán xem cô ta có mục đích gì. Biểu hiện của cô ta rất rõ ràng, không hề có chút e thẹn hay rụt rè nào, khiến anh nảy sinh hứng thú. Anh tiến lại gần: “Đang đợi ai sao?”

Cô gái nâng ly rượu trong tay, cười đáp: “Đúng, chờ anh!”.

Mỹ nhân như rượu, khiến anh say mê từng giây từng phút.

Dù đã nhiều năm trôi qua, Từ Triệu Luân vẫn không muốn thừa nhận rằng, đêm đó anh đã bị Tiết Giai Nhu quyến rũ. Anh chưa hề uống say, nên không thể nào đổ lỗi cho rượu được, nếu cứ phải đổ lỗi, thì chỉ có thể nói cô chính là ly rượu khiến anh say.

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh lại, Tiết Giai Nhu ghé vào tai anh thì thầm: “Thích em không?”

Không chờ anh trả lời, cô đã hỏi tiếp: “Anh cưới em có được không?”.

Chỉ một câu nói ấy mà cục diện thay đổi hoàn toàn. Tiết Giai Nhu trở thành vợ danh chính ngôn thuận của anh.

Nếu mọi chuyện đã bắt đầu như vậy, cũng có thể coi là có chút tình cảm trước hôn nhân. Anh không đặt quá nhiều kỳ vọng vào vợ mình, chỉ cần mỗi ngày đi làm về nhà đều có người ở nhà đợi anh, vậy là đủ.

Cô rất thông minh, biết rõ mẹ chồng không thích mình nên nhanh chóng sinh bé Nhân Nhân, vừa khiến bà Từ bớt hằn học với mình, vừa tránh được cảnh nhà mẹ đẻ thúc giục.

Thế nhưng, mọi chuyện không suôn sẻ như Từ Triệu Luân mong đợi.

Anh chưa từng nghĩ tới chuyện yêu bất kỳ ai, vậy mà khi biết vợ mình cất dấu bóng hình người đàn ông khác trong tim, anh lại vô cùng khó chịu. Anh tự hỏi, nếu bản thân không phát hiện ra bí mật của cô, nếu cô không thẳng thắn nói rõ tất cả, liệu có xuất hiện bước chuyển ngoặt lớn đến vậy không?

Khi nghe anh hỏi đến, cô đã rất thành thực kể lại câu chuyện của mình.

Ngày ấy, Tiết Giai Nhu đem lòng yêu Mạnh Thành, bạn trai của Tiết Tĩnh Nhu. Với tính cách thẳng thắn của mình, cô đã thổ lộ với anh ta, nhưng câu trả lời nhận được là: cả đời này, ngoài Tiết Tĩnh Nhu, anh ta sẽ không lấy ai. Lúc ấy, cô còn tự tin nói: “Mạnh Thành, để lỡ mất em là tổn thất cả đời này của anh”.

Tiết Giai Nhu tự nhận mình là một người ích kỷ, vì thế, cô tự ý cám dỗ người đàn ông sắp trở thành anh rể của mình, tác thành cho Mạnh Thành và Tiết Tĩnh Nhu. Khi tất cả mọi người đều chửi mắng cô đê tiện, chỉ có một mình Tiết Tĩnh Nhu cảm động nói với cô: “Cám ơn em”.

Từ Triệu Luân thỉnh thoảng lại nghĩ, vì sao cô có thể thẳng thắn thừa nhận như vậy, kết hôn cùng anh chỉ để giúp Tiết Tĩnh Nhu và người yêu đến được với nhau.

Từ khách sạn trở về, Tiết Giai Nhu càng nghĩ càng cảm thấy mình vô lương tâm. Tại sao cô có thể đối xử với Nhân Nhân hờ hững như vậy chứ? Cô biết rõ, thân làm phụ nữ đa số đều mong sớm có một cuộc sống ổn định, lấy chồng sinh con, chăm sóc gia đình. Nhưng cho dù muốn thực hiện những điều đó, cô cũng lực bất tòng tâm. Đây không phải là lỗi của cô, chỉ là cô không làm được mà thôi.

Những ngày tiếp theo, Tiết Giai Nhu lại ru rú ở nhà hưởng thụ cuộc sống của loài heo, ăn xong lại ngủ hoặc xem phim. Nhiều người sợ cái sự nhàn rỗi ấy còn cô thì không, cứ sống như vậy một trăm năm cô cũng không chán. Vừa tự do, vừa thoải mái, muốn làm gì thì làm, không cần lấy lòng ai. Nhưng chỉ vài hôm, cô bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn. Cô chẳng phân biệt được sáng tối, ngày đêm, quan trọng hơn là, cô rầu rĩ phát hiện ra dường như tất cả mọi người đều quên mất sự tồn tại của mình. Di động nằm mốc meo

một xó, luôn mở 24/24 nhưng không có lấy một cuộc điện thoại, thi thoảng được tổng đài 10086 thương hại gửi ột dòng tin nhắn.

Tiết Giai Nhu nhìn chăm chăm di động. Tên Từ Triệu Luân đó không thèm gọi điện cho cô thì thôi, nhưng ngay cả Nhân Nhân cũng không chịu gọi hỏi thăm cô lấy một câu. Chắc hẳn con bé đã bị ông bố quý hóa “đầu độc” vô vàn tin tức không hay về cô, nên mới không ngó ngang gì tới người mẹ này.

Chán nản không có việc gì làm, Tiết Giai Nhu quyết định về thăm Lâm Nghê. Khi cô tới nơi, Lâm Nghê đang chơi mạt chược cùng mấy người bạn. Còn nhớ trước đây, mỗi lần thấy mẹ mãi vui, không đoái hoài tới mình, cô từng ác độc có suy nghĩ giết chết người đã phát minh ra cái trò mạt chược này. Giờ nghĩ lại, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Lâm Nghê đã nhiều tuổi nhưng da dẻ vẫn trẻ trung căng tràn sức sống, có lẽ đây là nguyên nhân khiến Tiết Gia Hòa mê mẩn bà đến tận bây giờ.

Thấy con gái về, Lâm Nghê không có biểu hiện gì gọi là vô vậ hay chào đón, dù cho hai mẹ con bà đã lâu chưa gặp nhau. Bà vẫn chăm chú quan sát ván bài, tựa như đây là nhiệm vụ gắn liền với bà cả kiếp này.

Tiết Giai Nhu kê một chiếc ghế ngồi xuống cạnh mẹ, im lặng xem mọi người đánh bài. Trên bàn mạt chược lúc nào cũng sôi nổi, tiếng các quân bài va chạm vào nhau, tiếng cười đắc chí của ai đó vừa được “ù”, tiếng thở dài ngao ngán của người thua cuộc.

Thái độ thờ ơ đến lạnh lùng của Lâm Nghê từ đâu mà ra? Suốt những năm tháng thơ ấu của mình, Tiết Giai Nhu đã dần dần tìm ra đáp án. Trong số những người phụ nữ của Tiết Gia Hòa, những người mà cô phải gọi là “dì”, không một ai chịu an phận như mẹ cô. Bọn họ nghĩ ra đủ chiêu trò để đạt được mục đích của mình, nhưng cuối cùng chỉ còn lại hai bàn tay trắng, bị Tiết Gia Hòa hất hủi, không ngó ngang gì đến. Chứng kiến tất cả những việc đó, trái tim Lâm Nghê dần dần nguội lạnh. Bà sống lặng lẽ trong căn biệt thự kia, không tị nạnh chuyện chồng mình có quan hệ với người phụ nữ khác, không cãi cộ làm âm ỉ bất cứ điều gì. Bà cũng chẳng bao giờ cầu mong cái thứ hạnh phúc mang tên một nhà ba người vui vẻ bên nhau. Gia đình họ, không bao giờ chỉ dừng lại ở ba người, và bố cô, càng không phải là một người đàn ông có trách nhiệm.

Có lẽ vì thế mà Tiết Giai Nhu không thể hiểu được hành động của Trình Vũ Phi, thậm chí cảm thấy sự kiên trì của cô ấy vốn không phải tình yêu thật sự. Chẳng qua là vì nhân cư vi bất thiện, mơ tưởng được thì mơ tưởng, nhớ nhung được thì nhớ nhung, dần dần trở thành thói quen, rồi đánh đồng đó là tình yêu...

Hết ván mạt chược này lại đến ván mạt chược khác, rốt cuộc mọi người cũng chịu giải tán. Tài xế đã đợi bên ngoài từ lâu để đón hai mẹ con Lâm Nghê. Dọc đường, bà một mực im lặng giống như có tâm sự.

Về đến nhà họ Tiết, Tiết Giai Nhu ăn cơm cùng bố mẹ, sau đó lại theo mẹ lên phòng riêng. Lâm Nghê đi xung quanh cô một vòng, ánh mắt dò xét khiến cô cảm thấy mình hệt như một đồng rác.

Cuối cùng, Lâm Nghê đứng trước mặt cô, hai tay khoanh trước ngực: “Tiết Giai Nhu, không ngờ con lại tự biến mình thành cái bộ dạng này?”.

Tiết Giai Nhu buộc phải thừa nhận, ở trước mặt người khác, cô giả vờ rất giỏi, nhưng vai diễn của cô chẳng bao giờ qua được con mắt mẹ mình. Thật kỳ lạ, tình cảm giữa hai mẹ con không mấy tốt đẹp, vì sao bà có thể nhìn ra cảm xúc giấu kín trong lòng cô?

Lâm Nghê nói tiếp: “Ly hôn rồi, chồng con đều không có. Con nghĩ xem hiện giờ trong tay con còn lại gì?”.

Còn lại gì ư...

Ánh mắt Tiết Giai Nhu trở nên ngơ ngác.

Lâm Nghê bật cười: “Nếu cho rằng quyết định ban đầu là đúng, không có gì phải nuối tiếc, thì con không nên có cái bộ dạng này!”.

Đúng vậy, nếu đã không muốn níu kéo cuộc hôn nhân này, không muốn giành lại chồng con, thì đáng ra cô phải vui vẻ, phải đối xử tốt với bản thân, chứ không phải cả ngày ủ dột, buồn bã thế này.

Tiết Giai Nhu đứng dậy, vòng tay ôm lấy mẹ.

Lâm Nghề thở dài, vẻ lạnh lùng trên gương mặt bà tan biến. Nhiều năm qua, bà cũng từng có những lúc hối hận vì năm xưa đã cam chịu số phận. Cuộc đời bà đã vậy, chẳng thể vãn hồi, nhưng con gái bà vẫn còn lựa chọn khác. Bà hy vọng Tiết Giai Nhu có thể xác định rõ bản thân mình muốn gì.

Mấy ngày nữa là sinh nhật của Nhân Nhân, Tiết Giai Nhu đành phải chủ động gọi điện hỏi thăm con bé muốn quà gì, nhưng nghe qua điện thoại thấy con bé có vẻ xa cách, cô không khỏi tức giận. Nghĩ đến những lời khuyên của Lâm Nghề, cô cố gắng kiềm chế bản thân, gọi điện nhờ Trình Vũ Phi đến trường mẫu giáo đón Nhân Nhân rồi ba người cùng nhau đi ăn. Lúc ăn cơm, con bé chẳng những không chịu ngồi cạnh cô mà còn không nói chuyện với cô. Sau khi đưa Nhân Nhân về nhà họ Từ, Trình Vũ Phi mới khuyên nhủ cô: “Con bé còn nhỏ, cậu cứ dỗi dành nó nhiều vào là nó hết giận ngay”.

“Sao mình phải dỗi dành nó chứ?” Tiết Giai Nhu cau mày. Nhân Nhân bây giờ chỉ thấy người mẹ này phiền phức và đáng ghét mà thôi, còn Từ Triệu Luân, ngay cả quyết định đính hôn với người phụ nữ khác có lẽ cũng đã từ bỏ cô rồi. Tuy có chút buồn nhưng chỉ cần học được cách chấp nhận, mọi thứ rồi sẽ ổn cả thôi.

Trình Vũ Phi thở dài: “Cậu không thể như vậy! Làm mẹ phải ra dáng một người mẹ chứ!”

“Mình không làm được đấy, sao nào? Thôi được, thực ra những đạo lý này mình đều hiểu, chẳng qua là mình không muốn làm theo mà thôi.”

Trình Vũ Phi nhún vai, không nói gì thêm. Mỗi người có một quan điểm sống riêng, không có đúng hay sai, mà chỉ có tôn trọng hay không tôn trọng mà thôi.

Tiếp tục nằm ở nhà mấy ngày, Tiết Giai Nhu quyết định vác xác ra ngoài. Cô ăn mặc và trang điểm thật xinh tươi rồi đi mua sắm, không ngờ lại bắt gặp vợ chồng Tiết Tĩnh Nhu.

Từ sau khi kết hôn với Từ Triệu Luân, cô chưa từng gặp lại Mạnh Thành. Nhớ lại những lời nói với anh năm xưa, cô chỉ cảm thấy nực cười.

Cô âm thầm đi theo họ trong trung tâm thương mại. Hai người họ không mua gì, chỉ nắm tay nhau đi xem một vòng rồi vào siêu thị mua thức ăn.

Cô biết, hiện tại cuộc sống của hai vợ chồng họ tương đối khó khăn. Gia cảnh Mạnh Thành vốn không khá giả gì, sau khi Tiết Tĩnh Nhu kiên quyết đòi kết hôn với anh ta, Tiết Gia Hòa chẳng còn đoái hoài gì tới nữa, thậm chí, ngay cả mẹ của Tiết Tĩnh Nhu cũng muốn từ mặt con gái.

Rõ ràng biết tình trạng của họ bây giờ không tốt, nhưng vì sao cô vẫn không muốn đến chào hỏi? Chẳng lẽ cô cảm thấy cuộc sống của mình còn bi thảm hơn?

Về tới nhà, Tiết Giai Nhu nằm thử trên giường. lát sau, cô bật cười khanh khách rồi trở dậy đập phá đồ đạc trong phòng, đến khi trút hết nỗi lòng mới chịu thôi. Sáng hôm sau, cô dậy sớm sắp xếp đồ đạc, cô muốn đi du lịch đâu đó cho thoải mái, biết đâu có thể gặp được tình yêu đích thực của mình?

Tuy nhiên, khi chuẩn bị xách va li ra khỏi nhà thì Tiết Giai Nhu lại nhận được điện thoại của Từ Triệu Luân.

Cô cau mày: “Có chuyện gì?”

“Tối nay đi ăn cùng nhau.”

“Không rảnh.”

“Nhân Nhân cùng đi.”

“Thì sao?”

Từ Triệu Luân nổi giận: “Tiết Giai Nhu, em quên mất mình là mẹ của Nhân Nhân rồi hả? Em cứ thờ ơ với con bé như thế sau này nó sẽ hận em”.

Tiết Giai Nhu sững sờ. Những lời này quả nhiên đã chọc đúng “tim đen” của cô.

“Ồ đâu?”

Thế là, kế hoạch du lịch của Tiết Giai Nhu bị phá hỏng.

Địa điểm mà Từ Triệu Luân hẹn là một nhà hàng lẩu buffet khá bình thường, nhưng rất đông khách vì giá cả phải chăng. Bên trong đã kín chỗ mà vẫn có nhiều người đứng ngoài đợi.

Như thường lệ, Tiết Giai Nhu cầm đĩa lên chọn những món mình thích ăn. Lúc cô quay về bàn, Từ Triệu Luân nói: “Nhân Nhân thích ăn nấm”.

Cô tròn mắt nhìn anh. Ý anh là bảo cô đi lấy đồ cho con sao?

Nhân Nhân ngồi im tại chỗ, thấy mẹ đứng dậy mới mở miệng: “Con muốn uống sữa chua nữa”.

Tiết Giai Nhu bĩu môi, lúc đi ngang qua người Nhân Nhân, không quên cốc đầu con bé một cái. Cô lấy về rất nhiều loại nấm, mỗi loại một ít.

Nhân Nhân vui vẻ bỏ hết nấm vào nồi. Từ Triệu Luân không hứng thú cho lắm, chẳng qua con gái cứ nằng nặc đòi đi ăn lẩu, nên anh mới đồng ý. Hơn nữa, Tiết Giai Nhu có vẻ cũng thích ăn kiểu này.

Đang ăn, Nhân Nhân bỗng ngẩng lên nhìn Tiết Giai Nhu: “Mẹ, chẳng phải mẹ bảo muốn tặng quà cho con à? Quà đâu?”.

Quà?

Tiết Giai Nhu lúng túng.

Từ Triệu Luân đỡ lời: “Lát nữa mẹ đưa con đi mua”.

Nhân Nhân chu miệng. Mẹ nói thế bao giờ chứ! Rõ ràng là chưa mua gì đến.

Từ Triệu Luân xoa xoa đầu con gái. Lát sau cô bé lại lên tiếng: “Thôi vậy, con rộng lượng không thèm chấp nhặt với mẹ. Cho mẹ thêm một cơ hội lấy lòng con”.

Tiết Giai Nhu tròn tròn mắt mà không làm được gì.

Ăn xong, cả nhà cùng nhau đi chọn quà. Nhân Nhân xem hết cái này đến cái khác mà không ưng cái nào. Tiết Giai Nhu cảm thấy con bé đang giả vờ, bởi vì lúc ngắm nghía thứ gì nó cũng cười thích thú, vậy mà cuối cùng vẫn không chọn. Cô nhăn mặt nhìn đôi giày cao gót của mình, thật là sai lầm khi hôm nay đi đôi này.

Từ Triệu Luân để ý thấy cử chỉ của cô, bèn đi về phía Nhân Nhân, ghé tai nói gì đó. Nhân Nhân bĩu môi, cầm lấy một con cừu lông xù ngay gần đấy.

“Con thích cái này!”

Tiết Giai Nhu thầm tạ ơn trời đất, vội vàng đưa con gái đến quầy thu ngân trả tiền.

Mua quà cho Nhân Nhân xong, Từ Triệu Luân liền đưa con bé về, lên xe, anh liếc con gái một cái, cô bé liền quay ra ngoài cửa, vẫy tay với Tiết Giai Nhu: “Con chào mẹ”.

Xe chạy, cô bé vẫn nhìn vào kính chiếu hậu, mãi đến khi không còn trông thấy mẹ nữa mới chịu ngồi ngay ngắn.

Từ Triệu Luân quay sang hỏi con gái: “Con thích cối xay gió phải không?”.

Nhân Nhân gật đầu: “Nhưng chiếc cối xay gió đó nằm ngay dưới tầng một. Mình vừa đi vào mấy bước là thấy”.

Từ Triệu Luân khề thở dài. Anh hiểu con gái muốn ở bên Tiết Giai Nhu lâu hơn.

Tuy nhiên, cô bé cũng không tỏ ra tiếc nuối món đồ chơi đó: “Bố, bố rất yêu mẹ phải không?”.

Từ Triệu Luân không trả lời.

Nhân Nhân lại cười: “Con nghe thấy bố và bà nội nói chuyện rồi nhé! Bà nội hỏi bố: Nó có gì tốt mà con chết mê chết mệt như thế, bao nhiêu cô gái xinh đẹp giỏi giang khác cho con chọn thì không chịu?”.

Nhân Nhân bắt chước giọng điệu của bà nội, nhắc lại câu nói kia, sau đó ngây ngô hỏi: “Bố ơi, thế nào là bao nhiêu cô gái xinh đẹp giỏi giang khác cho bố chọn?”.

“Con đoán thử xem!”

“Ừm... nghĩa là có rất nhiều cô gái khác tốt hơn mẹ, nhưng bố đều không cần, bố chỉ cần mẹ thôi đúng không?” Nhân Nhân hơi cau mày, “Mẹ không tốt chút nào! Không làm bữa sáng cho con, con mặc ngược áo mẹ cũng mắng. Mẹ hung dữ như thế vì sao bố lại cần mẹ?”

“Thế vì sao con làm hỏng váy của cô Bạch?”

“Con không muốn bố cưới cô Bạch!”

“Vì sao không muốn?”

“Vì...”, Nhân Nhân ngẫm nghĩ một lát, “Vì con có mẹ rồi. Thực ra mẹ cũng không đến nỗi xấu lắm, thường xuyên mua quần áo mới cho con, đưa con đi chơi, kể chuyện cười cho con”.

Từ Triệu Luân mỉm cười. Đúng vậy, cô có rất nhiều khuyết điểm, thậm chí chẳng thể làm tròn bổn phận của một người vợ. Tiêu chuẩn dành cho “Từ phu nhân” phải là khéo léo trong xã giao, đảm đang trong việc nhà, chăm sóc con cái chu đáo, tôn trọng không gian riêng của chồng. Lúc gặp mặt Tiết Tĩnh Nhu, anh đã cảm thấy cô ta rất phù hợp với những yêu cầu kia.

Thế nhưng, anh lại gặp Tiết Giai Nhu.

Anh thích nụ cười tinh nghịch của cô mỗi sớm thức dậy, thích cái cách cô dọa nạt: không hôn không được đi.

Anh cũng thích những lời ngon ngọt mà cô nói mỗi khi muốn anh đưa đi mua sắm, thích cả điệu bộ đắc ý của cô lúc được người bán hàng xuýt xoa: chồng chị rất yêu chị.

...

Toàn bộ là những điều nhỏ nhặt như vậy, nhưng anh lại sẵn sàng chiều theo ý cô. Điều này thì có liên quan gì tới tính cách của cô chứ? Một người phụ nữ tốt đến đâu đi chăng nữa, nếu anh không thích, thì giữ người đó ở bên cạnh cũng uống phí. Nhưng nếu đã là người phụ nữ mà anh yêu, người khác nghĩ cô tốt xấu nào có quan trọng gì?

Pháp luật có quy định phụ nữ tốt thì được hưởng hạnh phúc, còn phụ nữ không tốt thì đáng xuống địa ngục sao?

Huống hồ, anh chưa từng cảm thấy cô có gì không tốt. Nếu có, chính là không yêu anh mà thôi.

Đúng là anh từng rất thất vọng về cô, nhưng không phải vì chuyện cô không yêu anh, mà bởi vì cô đã âm thầm đi phá thai mà không cho anh biết. Chuyện này thực sự khiến anh bận lòng. Chẳng lẽ đối với cô, sinh hạ Nhân Nhân chỉ là nghĩa vụ, sau khi đã hoàn thành rồi, cô không còn muốn sinh con cho anh nữa? Vì thế, anh tự nhủ với chính mình, nếu cô đã không coi anh ra gì, thì anh sẽ thôi níu kéo.

Giữa lúc anh định từ bỏ, may mắn thay anh lại gặp được Trình Vũ Phi. Nếu không có cuộc nói chuyện ấy, có lẽ khúc mắc trong lòng anh mãi mãi không thể được cởi bỏ.

Tiết Giai Nhu cảm thấy rất kỳ lạ vì gần đây Từ Triệu Luân hẹn cô ra ngoài với tần suất dày đặc. Lần nào anh ta cũng lấy cớ là cho hai mẹ con gặp nhau. Cô mơ hồ nghĩ, tên khốn kia định nối lại tình xưa với mình sao?

Dù rất muốn kiểm ai đó để tâm sự, để hỏi ý kiến, nhưng Tiết Giai Nhu không dám gọi điện cho Trình Vũ Phi, bởi vì đã quá nhiều lần cô đồng ý trước mặt cô ấy rằng không thêm quan tâm tới Từ Triệu Luân. Vậy nên, cô đành ôm nỗi băn khoăn vào... giấc ngủ, mặc kệ mọi thứ.

Mấy hôm sau, không thấy Từ Triệu Luân gọi điện tới, Tiết Giai Nhu nghi ngờ điện thoại của mình có vấn đề, còn vội vàng nạp thêm tiền. Đáng tiếc, vẫn không có cuộc gọi nào.

Nửa đêm, Tiết Giai Nhu vừa chớp mắt được một lát thì chuông điện thoại réo inh ỏi. Không phải Từ Triệu Luân, mà là đứa con gái bảo bối của cô.

“Mẹ ơi, mấy hôm nay mẹ có đọc báo không?”

“Báo gì?”

“Mẹ không theo dõi tin tức gần đây sao?”

“Thôi thôi có gì con nói luôn đi, con muốn mẹ đọc được tin gì?”

Nhân Nhân chu miệng. Mẹ đúng là đồ lười biếng.

“Hình như con sắp có mẹ mới!”

Tiết Giai Nhu ngồi bật dậy: “Cái gì mà mẹ mới?”

“Nghĩa là bố con sẽ cưới người khác ấy.”

Tiết Giai Nhu cắn môi. Thảo nào dạo này tên khốn đó không xuất hiện làm phiền cô nữa, hóa ra là bận rộn yêu đương.

“Ồ, vậy mẹ chúc mừng con nhé, lại có thêm một người mẹ nữa!”

“Bà nội cũng rất thích cô ấy, khen cô ấy vừa xinh vừa ngoan ngoãn...” Nhân Nhân nói dối không chớp mắt. Rõ ràng cô bé nghe thấy bà nội mắng nhiếc cô diễn viên kia thậm tệ.

Nói chuyện với con gái xong, Tiết Giai Nhu chẳng thể ngủ tiếp được nữa. Hôm sau, cô lập tức tìm đọc mấy tờ báo gần đây, quả nhiên có hình ảnh của Từ Triệu Luân và một diễn viên nổi tiếng. Vấn đề mấu chốt là, trong tất cả các bài báo, cái danh vợ cũ của Tiết Giai Nhu đều không được nhắc đến. Hiện giờ bọn họ chỉ xoay quanh chuyện Từ Triệu Luân hủy hôn với Bạch Hiểu Dĩnh là bởi có sự xuất hiện của người thứ ba.

Tiết Giai Nhu nhìn không rời mắt khỏi tấm ảnh: “Từ Triệu Luân, gu thẩm mỹ của anh chỉ có thể này thôi sao”

Sau đó, cô quyết định đến tận nơi xem người phụ nữ kia ra làm sao, nói thế nào thì cô ta cũng sắp trở thành mẹ kế của Nhân Nhân.

Không có giấy mời nên Tiết Giai Nhu chỉ có thể đứng ngoài cửa khách sạn. Nhưng đứng mãi ở đây thật không hay, một lúc sau, cô bèn đi tới bãi đỗ xe. Kiểu gì lát nữa anh ta chẳng phải ra lấy xe về?

Tiết Giai Nhu nhàm chán đi đi lại lại cạnh ô tô của Từ Triệu Luân, cứ nghĩ đến cảnh hai người họ đi cùng nhau, cô lại cảm thấy khó chịu trong lòng.

Chẳng mấy chốc, có người tiến về phía này. Tiết Giai Nhu vội vàng tìm chỗ ẩn nấp. Nhưng kỳ lạ, chỉ có một mình Từ Triệu Luân.

Ngồi đợi mãi vẫn không thấy xe có dấu hiệu được khởi động, Tiết Giai Nhu nhੌm dậy định ra xem. Nào ngờ, cô vừa ngẩng đầu thì trông thấy Từ Triệu Luân đứng sừng sững trước mặt mình. Cô ngẩn ra như hồn bay phách lạc.

Từ Triệu Luân nhìn cô nửa cười nửa không: “Lần sau có trốn thì tránh vùng quan sát của kính chiếu hậu ra nhé!”

Lần sau? Còn có lần sau chắc?

Tiết Giai Nhu lúng túng: “Đâu... Dây giày tuột nên em cúi xuống buộc lại thôi. Ai thêm trốn chứ!”

“Ừ, em không trốn!” Từ Triệu Luân lại cười.

Nói xong, anh mở cửa lên xe. Tiết Giai Nhu tiến lại, gõ cửa kính: “Trùng hợp nhỉ, không ngờ gặp anh ở đây”.

Từ Triệu Luân nhìn cô với vẻ bồn chồn: “Ừ, chúng ta rất có duyên”.

Dù có dự cảm không hay cho lắm nhưng Tiết Giai Nhu vẫn quyết định: “Đi nhờ anh một đoạn được không?”. Dứt lời, cô tự động ngồi vào ghế phụ lái, không cần biết anh có đồng ý hay không, “Có một mình anh thôi à?”.

“Chẳng phải còn có em sao?”

Cô bữu môi: “Nghe nói anh sắp có chuyện vui?”.

Từ Triệu Luân không đáp, chỉ liếc sang nhìn cô.

“Em đọc được trên báo rồi. Gớm, có phải chuyện gì xấu hổ đâu mà không dám nhận. Lúc đó muốn em tặng gì làm quà cưới thì cứ nói nhé!”

Từ Triệu Luân vẫn chưa khởi động xe, mà thông thả ngả người về sau: “Liên quan gì tới em?”.

“Thế không định mời em à?”

“Sao phải mời?”

Thái độ của anh khiến cô cảm thấy mình bị tổn thương, nhưng cô vẫn giả vờ vui vẻ: “Cũng đúng, lấy một người phụ nữ chẳng ra sao như thế, anh đương nhiên không dám mời em rồi. Chẳng mấy khi thấy anh biết tự lượng sức mình như thế”.

Từ Triệu Luân bật cười: “Đúng là cô ấy không so được với em, không biết cách làm vợ, làm mẹ tốt như em”.

Tiết Giai Nhu tháo giây an toàn. Từ Triệu Luân tưởng cô sắp xuống xe, nào ngờ, cô lại nghiêng người về phía anh, nở nụ cười quyến rũ: “Cô ta tốt như vậy cơ à?”.

Anh không lên tiếng.

Tiết Giai Nhu thật sự không biết mình bị làm sao. Cô cúi sát vào mặt Từ Triệu Luân, đặt một nụ hôn lên môi anh. Ban đầu là nhẹ nhàng mơn trớn, sau đó thì cuồng nhiệt không rời. Bầu không khí trong xe càng lúc càng đậm mùi mờ ám...

Đột nhiên, cô dừng lại, mỉm cười nhìn vào mắt anh: “Nếu cô ta tốt thật, vì sao anh vẫn còn phản ứng với em?”.

Từ Triệu Luân nghiêng răng nghiêng lợi: “Em... Đáng chết!”.

Anh tóm lấy tay cô, chuyển từ thế bị động sang chủ động, đè cô xuống dưới cơ thể mình.

Lát sau, giữa những tiếng thở hổn hển, Tiết Giai Nhu mới chợt ý thức ra được điều gì. Cô đắm vào người anh: “Đồ khốn”.

“Không bằng em được!”, anh cười, “Vì sao tự dừng đến đây?”.

“Đi ngang qua!”

“À, ngang qua!”

“Đúng!”

“Giai Nhu, em thừa nhận em đang ghen, anh cũng không cười em đâu!”

“Đã bảo không là không...” Cô giãy giụa.

Mặc kệ sự cứng đầu của cô, những nụ hôn nồng nàn lại tiếp tục rơi xuống.

“Có người...”

Từ Triệu Luân phớt lờ lời nhắc nhở của cô, ai bảo cô không chịu thành thật chứ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chua-tung-hen-uoc>